

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 20

Dimarts, 23 de juliol de 1996

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 18, segona reunió

Í N D E X

Projecte de llei
de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1996
(Continuació)

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i quatre minuts.

1. Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1996 (Tram. 200-00016/05) (Continuació.)

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núms. 36 i 37)

Torn a favor: Sr. Fuentes i Navarro, juntament amb les esmenes núms. 6, 178, 180, 181, 184, 185 i 187. 1124

Torn en contra: Sr. Escudé i Pladellorens (CiU). 1125

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 38)

Debatuda abans (esmena núm. 26).

ADDICIÓ DE NOVES LLETRES

— Esmenes del G. Socialista (núms. 39, 40, 41, 42 i 43)

Torn a favor: Sr. Cadevall i Soler, juntament amb les esmenes núms. 159, 160 i 273. 1127

Torn en contra: Sr. Escudé i Pladellorens (CiU). 1129

LLETRA C

— Esmena del G. Socialista (núm. 44, d'addició)

Torn a favor: Sr. Cadevall i Soler, juntament amb l'esmena núm. 245. 1131

Torn en contra: Sr. Escudé i Pladellorens (CiU). 1131

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 45)

Torn a favor: Sra. Tolosana i Cidón, juntament amb les esmenes núms. 7, 49, 50, 51, 52, 53, 311, 312 i 313. 1132

Torn en contra: Sr. Escudé i Pladellorens (CiU). 1133

El Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV) intervé per una qüestió d'ordre. 1135

— Esmena del G. Socialista (núm. 46)

Torn a favor: Sr. Sans i Pairutó, juntament amb l'esmena núm. 48. 1135

Torn en contra: Sr. Escudé i Pladellorens (CiU). 1136

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 47)

Debatuda abans (esmena núm. 30).

— Esmena del G. Socialista (núm. 48)

Debatuda abans (esmena núm. 46).

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núms. 49, 50, 51, 52 i 53)

Debatudes abans (esmena núm. 45).

LLETRA D

— Esmena del G. Socialista (núm. 54)

Torn a favor: Sr. Dalmau i Ribalta, juntament amb les esmenes núms. 60 i 307. 1136

Torn en contra: Sr. Escudé i Pladellorens (CiU). 1137

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 55)

Torn a favor: Sr. Riera i Gassiot, juntament amb les esmenes núms. 57, 61, 67, 255, 309 i 333. 1138

Torn en contra: Sr. Escudé i Pladellorens (CiU). 1139

— Esmena del G. Socialista (núm. 56)

Debatuda abans (esmena núm. 30).

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 57)

Debatuda abans (esmena núm. 55).

— Esmena del G. Socialista (núm. 58)

Debatuda abans (esmena núm. 30).

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 59)

Debatuda abans (esmena núm. 30).

— Esmena del G. Socialista (núm. 60)

Debatuda abans (esmena núm. 54).

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 61)

Debatuda abans (esmena núm. 55).

— Esmena del G. Socialista (núm. 62)

Torn a favor: Sr. Terradellas i Redon. 1141

Torn en contra: Sr. Escudé i Pladellorens (CiU). 1141

ADDICIÓ DE NOVES LLETRES

— Esmena del G. Socialista (núm. 63)

Torn a favor: Sra. Geli i Fàbrega, juntament amb les esmenes núms. 65, 112 i 300.

Alhora, anuncia la retirada de les esmenes núms. 103 i 111.

<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	1143
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 64)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 29).</i>	
— Esmena del G. Socialista (núm. 65)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 63).</i>	
LLETRA E	
— Esmena del G. Socialista (núm. 66)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 28).</i>	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 67)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 55).</i>	
— Esmena del G. Socialista (núm. 68)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 28).</i>	
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núms. 69 i 70)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Boada i Masoliver, juntament amb les esmenes núms. 319, 320, 321 i 322. Alhora, anuncia la retirada de les esmenes núms. 75, 76 i 224.	1144
<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	1145
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núms. 71 i 72)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Boada i Masoliver.	1146
<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	1146
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núms. 73 i 74)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Boada i Masoliver, juntament amb les esmenes núms. 317 i 324.	1147
<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	1148
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núms. 75 i 76)	
<i>Retirades abans (esmena núm. 69).</i>	
ADDICIÓ DE NOVES LLETRES	
— Esmena del G. Socialista (núm. 77)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Sans i Pairutó, juntament amb l'esmena núm. 308.	1149
<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	1149
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núms. 78, 79, 80 i 81)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Gimeno i Sanz.	1150
<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	1151
LLETRA F	
ADDICIÓ DE NOUS PARÀGRAFS	
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núms. 82 i 83)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Guillot i Miravet, juntament amb les esmenes núms. 4, 84, 88, 89, 190, 191, 193, 197, 198, 201, 203, 204, 325 i 326. Alhora, anuncia la retirada de les esmenes núms. 85, 86, 87 i 90.	1151
<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	1153
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 83)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Benach i Pascual, juntament amb les esmenes núms. 248, 339, 340 i 412. Tot seguit, anuncia la retirada de les esmenes núms. 403, 407 i 410.	1156
<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	1159
<i>El Sr. Carnicer i Vidal (S) intervé per una qüestió d'ordre.</i>	1160
— Esmena del G. Socialista (núm. 83)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Rañé i Blasco, juntament amb les esmenes núms. 248 i 249.	1160
<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	1160
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 84)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 82).</i>	
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núms. 85, 86 i 87)	
<i>Retirades abans (esmena núm. 82).</i>	
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núms. 88 i 89)	
<i>Debatudes abans (esmena núm. 82).</i>	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 90)	
<i>Retirada abans (esmena núm. 82).</i>	

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i set minuts i es reprèn a les quatre i nou minuts.

LLETRA G	
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núms. 91 i 92)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Fuentes i Navarro, juntament amb les esmenes núms. 96, 98, 328, 329 i 332.	1161
<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	1162
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 93)	

<i>Torn a favor:</i> Sr. Fuentes i Navarro, juntament amb les esmenes núms. 100, 101, 327, 330 i 331.	1163
<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	1165
— Esmena del G. Socialista (núm. 94)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Geli i Fàbrega, juntament amb les esmenes núms. 99, 114, 115, 270 i 299.	1165
<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	1167
ADDICIÓ DE NOUS PARÀGRAFS	
— Esmena del G. Socialista (núm. 95)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Oliart i Pons, juntament amb les esmenes núms. 97, 106, 274, 275 i 276.	1169
<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	1171
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 96)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 91).</i>	
— Esmena del G. Socialista (núm. 97)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 95).</i>	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 98)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 91).</i>	
— Esmena del G. Socialista (núm. 99)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 94).</i>	
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núms. 100 i 101)	
<i>Debatudes abans (esmena núm. 93).</i>	
LLETRA H	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 102)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 30).</i>	
— Esmena del G. Socialista (núm. 103)	
<i>Retirada abans (esmena núm. 63).</i>	
LLETRA I	
— Esmena del G. Socialista (núm. 104)	
<i>El Sr. Carnicer i Vidal la dona per defensada.</i>	1172
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 105)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 12).</i>	
ADDICIÓ DE NOUS APARTATS I LLETRES	
— Esmena del G. Socialista (núm. 106)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 95).</i>	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 107)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Bargalló i Valls, juntament amb les esmenes núms. 337, 338 i 348.	1172
<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	1173
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 108)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 30).</i>	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 109)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Olivares i Usac, juntament amb les esmenes núms. 11, 225, 318, 334, 335 i 336.	1174
<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	1175
APARTAT 6, ADDICIÓ DE NOUS PARÀGRAFS I APARTATS	
— Esmena del G. Socialista (núm. 110)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Figueras i Siñol, juntament amb les esmenes núms. 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 301, 302 i 303.	1176
<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU), que anuncia la presentació d'una esmena transaccional a l'esmena núm. 296.	1178
— Esmena del G. Socialista (núm. 111)	
<i>Retirada abans (esmena núm. 63).</i>	
— Esmena del G. Socialista (núm. 112)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 63).</i>	
— Esmena del G. Socialista (núm. 113)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Barenys i Martorell, juntament amb les esmenes núms. 116, 117, 118 i 271.	1180
<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	1181
<i>El Sr. Clotas i Cierco (S) intervé per fer un aclariment.</i>	1182
— Esmenes del G. Socialista (núms. 114 i 115)	
<i>Debatudes abans (esmena núm. 94).</i>	
— Esmenes del G. Socialista (núms. 116, 117 i 118)	

Debatudes abans (esmena núm. 113).

APARTAT 7, ADDICIÓ DE NOUS PARÀGRAFS

— Esmenes del G. Socialista (núms. 119, 120, 121, 122, 123, 124 i 125)

Debatudes abans (esmena núm. 110).

APARTAT 8

— Esmena del G. Socialista (núm. 126)

Torn a favor: Sr. Carnicer i Vidal, juntament amb l'esmena núm. 129.

1182

Torn en contra: Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).

1183

ADDICIÓ DE NOUS APARTATS

— Esmena del G. Socialista (núm. 127)

Debatuda abans (esmena núm. 13).

ARTICLE 7

ARTICLE 8

APARTAT 1

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 128)

Debatuda abans (esmena núm. 12).

— Esmena del G. Socialista (núm. 129)

Debatuda abans (esmena núm. 126).

APARTAT 2

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 130)

Debatuda abans (esmena núm. 12).

APARTAT 3

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 131)

Debatuda abans (esmena núm. 12).

APARTAT 4

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 132)

Debatuda abans (esmena núm. 12).

El Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV) intervé per anunciar la retirada de l'esmena núm. 23.

1183

ARTICLES 9 i 10

Votació de les esmenes núms. 22, 24 a 74, 77 a 84, 88, 89, 91 a 102, 104 a 110 i 112 a 132: rebutjades per 51 vots a favor, 57 en contra i 8 abstencions.

1183

— Text del Dictamen

Votació de l'article 8: aprovat per 65 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.

1183

Votació dels articles 6, 7, 9 i 10: aprovats per 65 vots a favor, 9 en contra i 42 abstencions.

1183

TÍTOL II

CAPÍTOL I

ADDICIÓ DE NOUS ARTICLES

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núms. 133 i 134)

El Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV) n'anuncia la retirada, juntament amb la de les esmenes núms. 169 i 173. Tot seguit, fa el torn a favor de les esmenes núms. 139, 141, 145, 147, 153, 157, 164, 167, 172, 174, 175 i 177.

1184

Torn en contra: Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).

1185

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 135)

Debatuda abans (esmena núm. 12).

ARTICLE 11

APARTAT 2

— Esmena del G. Socialista (núm. 136)

Torn a favor: Sra. Barenys i Martorell, juntament amb les esmenes núms. 137, 138, 140, 142, 146, 148, 150, 151, 152, 155, 158, 202 i 272.

1186

Torn en contra: Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).

1188

APARTAT 4

— Esmenes del G. Socialista (núms. 137 i 138)

Debatudes abans (esmena núm. 136).

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 139)

Debatuda abans (esmena núm. 133).

— Esmena del G. Socialista (núm. 140)

Debatuda abans (esmena núm. 136).

APARTAT 5

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 141)

Debatuda abans (esmena núm. 133).

— Esmena del G. Socialista (núm. 142)

Debatuda abans (esmena núm. 136).

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 143)

Debatuda abans (esmena núm. 20).

ADDICIÓ DE NOUS APARTATS

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 144)

Debatuda abans (esmena núm. 20).

APARTAT 6

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 145)

Debatuda abans (esmena núm. 133).

— Esmena del G. Socialista (núm. 146)

Debatuda abans (esmena núm. 136).

ADDICIÓ DE NOUS APARTATS

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 147)

Debatuda abans (esmena núm. 133).

— Esmena del G. Socialista (núm. 148)

Debatuda abans (esmena núm. 136).

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 149)

Debatuda abans (esmena núm. 26).

— Esmena del G. Socialista (núm. 150)

Debatuda abans (esmena núm. 136).

ADDICIÓ DE NOUS ARTICLES

— Esmenes del G. Socialista (núm. 151 i 152)

Debatudes abans (esmena núm. 136).

ARTICLE 12

ARTICLE 13

APARTAT 1

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 153)

Debatuda abans (esmena núm. 133).

ADDICIÓ DE NOUS APARTATS

— Esmena del G. Socialista (núm. 154)

Torn a favor: Sr. Carnicer i Vidal, juntament amb les esmenes núms. 235, 238 i 239. 1189

Torn en contra: Sr. Escudé i Pladellorens (CiU). 1190

ARTICLE 14

APARTAT 2

— Esmena del G. Socialista (núm. 155)

Debatuda abans (esmena núm. 136).

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 156)

Debatuda abans (esmena núm. 26).

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 157)

Debatuda abans (esmena núm. 133).

APARTAT 4

— Esmena del G. Socialista (núm. 158)

Debatuda abans (esmena núm. 136).

ARTICLE 15

APARTAT 2

— Esmenes del G. Socialista (núms. 159 i 160)

Debatudes abans (esmena núm. 39).

Addició de nous apartats

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 161)

Retirada abans (esmena núm. 26).

ARTICLE 16

APARTAT 2

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 162)

Debatuda abans (esmena núm. 12).

ARTICLE 17

ADDICIÓ DE NOVES LLETRES

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 163)

Debatuda abans (esmena núm. 12).

ADDICIÓ DE NOUS ARTICLES

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 164)

Debatuda abans (esmena núm. 133).

ARTICLE 18

APARTAT 1

— Esmenes del G. Socialista (núms. 165 i 166)

Torn a favor: Sr. Carnicer i Vidal, juntament amb les esmenes núms. 170, 171, 229, 304, 305 i 306.

1190

Torn en contra: Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).

1192

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 167)

Debatuda abans (esmena núm. 133).

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 168)

Debatuda abans (esmena núm. 20).

APARTAT 2

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 169)

Retirada abans (esmena núm. 133).

— Esmena del G. Socialista (núm. 170)

Debatuda abans (esmena núm. 165).

CAPÍTOL II

ARTICLE 19

APARTAT 2

— Esmena del G. Socialista (núm. 171)

Debatuda abans (esmena núm. 165).

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 172)

Debatuda abans (esmena núm. 133).

ADDICIÓ DE NOUS APARTATS

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 173)

Retirada abans (esmena núm. 133).

ARTICLE 20

APARTAT 1

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 174)

Debatuda abans (esmena núm. 133).

APARTAT 2

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 175)

Debatuda abans (esmena núm. 133).

ADDICIÓ DE NOUS APARTATS

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 176)

Debatuda abans (esmena núm. 12).

ARTICLE 21

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 177)

Debatuda abans (esmena núm. 133).

TÍTOL III

ARTICLE 22

APARTAT 1, LLETRA B

— Esmena del G. Socialista, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya i del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 178)

Debatuda abans (esmenes núms. 26 i 36).

— Esmena del G. Socialista (núm. 179)

Debatuda abans (esmena núm. 26).

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 180)

Debatuda abans (esmena núm. 36).

— Esmena del G. Socialista, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya i del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 181)

Debatuda abans (esmenes núms. 26 i 36).

APARTAT 5

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 182)

Retirada abans (esmena núm. 26).

APARTAT 6

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 183)

Debatuda abans (esmena núm. 26).

ADDICIÓ DE NOUS APARTATS

— Esmena del G. Socialista, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya i del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 184)

Debatuda abans (esmenes núms. 26 i 36).

ADDICIÓ DE NOUS ARTICLES

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 185) <i>Debatuda abans (esmena núm. 36).</i>	
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 186) <i>Retirada abans (esmena núm. 26).</i>	
— Esmena del G. Socialista, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya i del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 187) <i>Debatuda abans (esmenes núms. 26 i 36).</i>	
TÍTOL IV	
CAPÍTOL I	
ARTICLE 23	
ARTICLE 24	
APARTAT 1	
LLETRA E	
— Esmena del G. Socialista (núm. 188) <i>Torn a favor:</i> Sr. Mir i Bagó, juntament amb les esmenes núms. 192, 196, 199, 200, 256 i 257.	1193
<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	1194
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 189) <i>Debatuda abans (esmena núm. 20).</i>	
LLETRA F	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 190) <i>Debatuda abans (esmena núm. 82).</i>	
ARTICLE 25	
APARTAT 1	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 191) <i>Debatuda abans (esmena núm. 82).</i>	
ADDICIÓ DE NOUS ARTICLES	
— Esmena del G. Socialista (núm. 192) <i>DEBATUDA ABANS (ESMENA NÚM. 188).</i>	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 193) <i>Debatuda abans (esmena núm. 82).</i>	
ARTICLE 26, APARTAT 3	
— Esmena del G. Socialista (núm. 194) <i>Torn a favor:</i> Sr. Mir i Bagó.	1195
<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	1195
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 195) <i>Torn a favor:</i> Sr. Novella i Izquierdo, juntament amb les esmenes núms. 210, 214, 217 i 219. Alhora, anuncia la retirada de les esmenes núms. 222 i 226.	1196
<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	1196
CAPÍTOL II	
ARTICLE 27, APARTAT 1	
— Esmena del G. Socialista (núm. 196) <i>Debatuda abans (esmena núm. 188).</i>	
ARTICLE 28	
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núms. 197 i 198) <i>Debatudes abans (esmena núm. 82).</i>	
ARTICLE 29	
APARTAT 1	
ADDICIÓ DE NOVES LLETRES	
— Esmenes del G. Socialista (núms. 199 i 200) <i>Debatudes abans (esmena núm. 188).</i>	
ADDICIÓ DE NOUS APARTATS	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 201) <i>Debatuda abans (esmena núm. 82).</i>	
ARTICLE 30, ADDICIÓ DE NOUS APARTATS	
— Esmena del G. Socialista (núm. 202) <i>Debatuda abans (esmena núm. 136).</i>	
— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núms. 203 i 204) <i>Debatudes abans (esmena núm. 82).</i>	
TÍTOL V	
ARTICLE 31	
LLETRA A	

— Esmena del G. Socialista (núm. 205)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Manuel Nadal i Farreras, juntament amb les esmenes núms. 206, 207, 208, 209, 227, 253 i 254.	1197
<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	1198
LLETRA B	
— Esmenes del G. Socialista (núms. 206 i 207)	
<i>Debatudes abans (esmena núm. 205).</i>	
LLETRA C	
— Esmena del G. Socialista (núm. 208)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 205).</i>	
LLETRA D	
— Esmena del G. Socialista (núm. 209)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 205).</i>	
APARTAT 3	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 210)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 195).</i>	
— Esmenes del G. Socialista (núms. 211 i 212)	
<i>Debatudes abans (esmena núm. 25).</i>	
APARTAT 4	
— Esmena del G. Socialista (núm. 213)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 25).</i>	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 214)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 195).</i>	
LLETRA D	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 215)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 29).</i>	
— Esmena del G. Socialista (núm. 216)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Figueras i Siñol.	1198
<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).	1199
APARTAT 9	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 217)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 195).</i>	
ARTICLE 32	
APARTAT 1	
— Esmena del G. Socialista (núm. 218)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 25).</i>	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 219)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 195).</i>	
APARTAT 3	
— Esmena del G. Socialista (núm. 220)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 25).</i>	
APARTAT 6	
— Esmena del G. Socialista (núm. 221)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 25).</i>	
APARTAT 8	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 222)	
<i>Retirada abans (esmena núm. 195).</i>	
APARTAT 10, LLETRA A	
— Esmena del G. Socialista (núm. 223)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 25).</i>	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 224)	
<i>Retirada abans (esmena núm. 69).</i>	
ADDICIÓ DE NOUS APARTATS	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 225)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 109).</i>	
APARTAT 15	
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 226)	
<i>Retirada abans (esmena núm. 195).</i>	
APARTAT 16	
— Esmena del G. Socialista (núm. 227)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 205).</i>	
APARTAT 17	

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 228)
Debatuda abans (esmena núm. 12).

ADDICIÓ DE NOUS ARTICLES

— Esmena del G. Socialista (núm. 229)
Debatuda abans (esmena núm. 165).

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núms. 230 i 231)
Debatudes abans (esmena núm. 12).

TÍTOL VI

CAPÍTOL I

ARTICLE 33

— Esmena del G. Socialista (núm. 232)

Torn a favor: Sra. Tura i Camafreita.

1199

Torn en contra: Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).

1199

ARTICLE 34

CAPÍTOL II

DISPOSICIONS ADDICIONALS

PRIMERA A NOVENA

DESENA

APARTAT 1

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 233)

Torn a favor: Sr. Novella i Izquierdo, juntament amb les esmenes núms. 234, 237, 240, 241, 247 i 250.

1200

Torn en contra: Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).

1200

APARTAT 2

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 234)

Debatuda abans (esmena núm. 233).

— Esmena del G. Socialista (núm. 235)

Debatuda abans (esmena núm. 154).

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 236)

Debatuda abans (esmena núm. 20).

APARTAT 3

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 237)

Debatuda abans (esmena núm. 233).

— Esmena del G. Socialista (núm. 238)

Debatuda abans (esmena núm. 154).

ONZENA

APARTAT 1

— Esmena del G. Socialista (núm. 239)

Debatuda abans (esmena núm. 154).

DOTZENA A CATORZENA

QUINZENA

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 240)

Debatuda abans (esmena núm. 233).

SETZENA

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 241)

Debatuda abans (esmena núm. 233).

— Esmenes del G. Socialista (núms. 242, 243 i 244)

Torn a favor: Sra. Duch i Plana.

1201

Torn en contra: Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).

1202

DISSETENA

— Esmena del G. Socialista (núm. 245)

Debatuda abans (esmena núm. 44).

DIVUITENA

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 246)

Debatuda abans (esmena núm. 30).

ADDICIÓ DE NOUS PARÀGRAFS

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 247)

Debatuda abans (esmena núm. 233).

— Esmena del G. Socialista, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya i del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 248)

Debatuda abans (esmena núm. 38).

DINOVENA

— Esmena del G. Socialista (núm. 249)

Debatuda abans (esmena núm. 83).

VINTENA I VINT-I-UNENA

VINT-I-DOSENA

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 250)

Debatuda abans (esmena núm. 233).

VINT-I-TRESENA

VINT-I-QUATRENA

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 251)

Debatuda abans (esmena núm. 30).

— Esmena del G. Socialista, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya i del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 252)

Debatuda abans (esmena núm. 30).

VINT-I-CINQUENA

— Esmena del G. Socialista (núm. 253)

Debatuda abans (esmena núm. 205).

VINT-I-SISENA

— Esmena del G. Socialista (núm. 254)

Debatuda abans (esmena núm. 205).

VINT-I-SETENA I VINT-I-VUITENA

VINT-I-NOVENA

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 255)

Debatuda abans (esmena núm. 55).

TRENTENA

ADDICIÓ DE NOVES DISPOSICIONS ADDICIONALS

— Esmenes del G. Socialista (núms. 256 i 257)

Debatudes abans (esmena núm. 188).

— Esmena del G. Socialista (núm. 258)

Debatuda abans (esmena núm. 26).

— Esmenes del G. Socialista (núms. 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266 i 267)

Torn a favor: Sr. Piella i Vilaregut.

1202

Torn en contra: Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).

1203

El secretari segon llegeix les esmenes transaccionals a les esmenes núms. 258, 286, 296 i 334.

1204

Votació de les esmenes núms. 250 i 336 i de les esmenes transaccionals a les esmenes núms. 258, 286, 296 i 334: aprovades per unanimitat.

1204

El Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV) intervé per anunciar la retirada de les esmenes núms. 174 i 175.

1205

Votació de les esmenes núms. 215 i 225: rebutjades per 20 vots a favor, 59 en contra i 34 abstencions.

1205

Votació de les esmenes núms. 135, 139, 141, 144, 145, 147, 149, 153, 157, 162 a 164, 167, 172, 176 a 178, 180, 181, 184, 185, 187, 190, 191, 193, 195, 197, 198, 201, 203, 204, 210, 214, 217, 219, 226, 228, 230, 231, 233, 234, 237, 240, 241, 247, 248 i 255: rebutjades per 48 vots a favor, 59 en contra i 6 abstencions.

1205

Votació de les esmenes núms. 143, 156, 168, 178, 181, 183 184, 187, 189, 236, 246, 248, 251 i 252: rebutjades per 48 vots a favor, 59 en contra i 6 abstencions.

1205

Votació de les esmenes núms. 136 a 138, 140, 142, 146, 148, 150 a 152, 154, 155, 158 a 160, 165, 166, 170, 171, 178, 179, 181, 184, 187, 188, 192, 194, 196, 199, 200, 202, 205 a 209, 211 a 213, 216, 218, 220, 221, 223, 227, 229, 232, 235, 238, 239, 242 a 245, 248, 249 i 252 a 254: rebutjades per 48 vots a favor, 59 en contra i 6 abstencions.

1205

— Text del Dictamen

Votació dels articles 11, 12, 15, 20, 31 (excepte l'apartat 4.d) i 32 i de les disposicions addicionals quinzena, vint-i-cinquena i vint-i-sisena: aprovats per 65 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció.

1205

Votació de la disposició addicional vint-i-dosena: aprovada per unanimitat.

1206

Votació de l'apartat 4.d de l'article 31: aprovat per 65 vots a favor, 20 en contra i 28 abstencions.

1206

Votació dels articles 13, 14, 16 a 19, 21 a 29 i 33 a 36 i de les disposicions addicionals primera a catorzena, setzena a vint-i-unena, vint-i-tresena, vint-i-quatrena i vint-i-setena a trentena: aprovats per 65 vots a favor, cap en contra i 48 abstencions.

1206

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i set minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 18.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, la lletrada Sra. Andreu i Fornós i el lletrat Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Ensenyament, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Indústria, Comerç i Turisme.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1996 (continuació)

Correspon ara el debat sobre l'esmena número 36, i aquelles que es vulguin agrupar, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per defensar la seva esmena, indicant-nos quines agrupacions fa, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, amb el permís de la presidència, jo acumularia les esmenes números 6, 36, 37, 178, 180, 181, 184, 185 i 187.

La nostra esmena número 6 és una esmena d'aquelles que el senyor Escudé qualifica normalment com a esmena «de bones intencions», «d'expressió de voluntats», «que caldria situar en l'exposició de motius»... Nosaltres pensem que no és exactament així, en aquest cas, sinó tot al contrari: és fins i tot una esmena que ens podria permetre quelcom que tant sembla interessar la majoria com és l'estalvi. Aquesta esmena fa referència que aquest any el Govern prioritzi el desplegament dels mossos d'esquadra en aquelles comarques i poblacions amb escassa o inexistent policia local i amb importants dèficits dels altres cossos policials. No entraré ara en aquest moment –serà, em sembla, més oportú fer-ho en el debat del Departament– amb relació a l'aplicació del model policial a Catalunya: el nostre concepte de model policial, que l'hem explicitat moltes vegades, que el va definir el mateix Parlament de Catalunya, entès, naturalment, com el model que posa l'accent en la policia pròpia de Catalunya, en els mossos d'esquadra i en les policies locals, en el comandament de totes les forces i cossos de seguretat de Catalunya per part del president de la Generalitat, en l'autoritat local dels alcaldes, en la coordinació, en el caràcter absolutament subsidiari –i en qualsevol cas determinat per funcions específiques– dels cossos estatals –per fronteres, per terrorisme, narcotràfic, ports, aeroports... Però la realitat és que s'ha arribat a un acord de desplegament dels mossos d'esquadra. Hauria de ser, per tant, de substitució, de substitució dels cossos i forces estatals pels mossos d'esquadra, però naturalment tenint en compte les necessitats de la realitat policial a casa nostra. I això no es té present, en absolut.

Nosaltres hem rebut –i segurament el Grup de la majoria ho ha rebut igual, o possiblement fins i tot abans–, home!, una moció del Consell Comarcal d'Osona on ens explica la realitat de les conseqüències del desplegament i de la manca de replegament. Perquè en una comarca que sens dubte deu tenir necessitats especials amb relació a fronteres, amb relació a ports i aeroports, com és la comarca d'Osona, doncs, resulta que s'ha produït el desplegament dels mossos d'esquadra, i hem passat d'un conjunt de 174 policies a 284. És a dir, a Osona continuem tenint 90 guàrdies civils i 32 policies dits nacionals, i, sincerament, no crec que els problemes fronterers amb el Vallès Occidental facin necessari tenir aquesta quantitat de policia, que, efectivament, la seva tasca fonamental haurà de ser, com deia, les que té específicament determinades. Per tant, per tant, com diu la moció del Consell Comarcal d'Osona, s'estan malversant diners públics. Vostès em diran: «Sí, però són de l'Estat.» Perdonin, els de l'Estat i els de la Generalitat surten del conjunt dels ciutadans, i en tot cas vostès tenen competència i responsabilitat, a partir de la Junta de Seguretat, perquè el desplegament efectivament tingui en compte les necessitats reals, vagi acompanyat del replegament i tingui present que hi ha moltes comarques a Catalunya on no existeix pràcticament policia estatal, on no hi ha mossos d'esquadra i on tampoc no hi ha, fins i tot, ni policies locals, com són..., home!, la Vall d'Aran, l'Alta Ribagorça, etcètera –s'han citat fins i tot en aquesta cambra diverses vegades.

I hauré de tornar a citar una població propera que al senyor Escudé no li agrada gaire que la citem, però és que realment és el paradigma de les coses mal fetes per part del Govern de la Generalitat, i faig referència a Badia. Sí, faig referència a Badia, senyor Escudé, perquè a Badia no existeix avui policia local –i no existeix policia local perquè l'únic que hi ha són uns vigilants motoritzats que no tenen aquest caràcter, naturalment–, amb la partició del terme, la creació del municipi i, per tant, ja no hi ha la incidència dels cossos policials dels dos municipis que van donar lloc a Badia, tampoc hi ha mossos d'esquadra, i hi ha una caserna de la Guàrdia Civil, de caràcter comarcal i que té funcions específicament de trànsit. És a dir, que no hi ha policia a Badia del Vallès. I curiosament, curiosament, el mateix conseller, quan vam debatre això en el Parlament, em va dir, home!, que el que havia de fer Badia era reclamar Guàrdia Civil: si realment després d'estar tots plegats impulsant l'autogovern de Catalunya, d'insistir en el model policial propi, hem d'acabar..., ha d'acabar el conseller dient que el que hem de fer és anar a demanar i anar a buscar la Guàrdia Civil, realment és que estem molt lluny d'aplicar adequadament aquest model. Sembla, ni més ni menys, que el que s'està fent, amb relació al desplegament de la policia, és anar a ocupar parcelles del territori, però sense que això vagi acompanyat del replegament corresponent i, sobretot, d'una valoració de les necessitats i de les prioritats imprescindibles a casa nostra. Per això nosaltres ho demanem en aquesta esmena, que, a més a més, hauria de comportar, si s'apliqués adequadament, que poguéssim reduir despeses, senyor Escudé, i llavors podríem tenir recursos per a altres qüestions: per exemple, per

dedicar-los a la coordinació de les policies locals, d'acord amb els ajuntaments afectats, com demanem en una altra esmena, com reclamen constantment els ajuntaments, perquè aquesta és una qüestió que no es fa.

La nostra esmena 36 demana que siguin ampliables determinats crèdits que fan referència a l'adquisició d'helicòpters i de recanvis i accessoris. Especialment a l'adquisició de recanvis i accessoris. Perquè és veritat, és veritat que hi ha hagut un increment molt important, hi ha hagut un increment molt important en la partida d'helicòpters a despeses corrents, que és ampliable, és cert, que és ampliable, però curiosament no és ampliable la partida de recanvis i accessoris, i si nosaltres tenim la facultat, la possibilitat de poder adquirir molts més helicòpters, tenim un parc més important..., home!, bo serà considerar que es poden espatllar, i pensar que es poden produir necessitats de recanvis i d'accessoris. Aquest és el motiu de la nostra esmena. Ens sembla que aquesta és una mancança que cal esmenar, però que, en qualsevol cas, com és obvi, en les qüestions ja més a fons, amb relació a la prevenció i l'extinció d'incendis, també hi entrarem en el seu moment corresponent.

Aleshores, nosaltres tenim un altre grup d'esmenes, algunes de les quals han estat presentades conjuntament amb altres grups, i algunes són coincidents també amb les que han presentat altres grups, és a dir, tenim esmenes coincidents plenament amb la que ha presentat, per exemple..., l'havia presentat el Grup Socialista, tenim esmenes coincidents amb Esquerra Republicana i tenim esmenes que hem subscrit conjuntament amb Esquerra Republicana i amb el Grup Socialista.

He de començar dient que, encara que ens hàgim de repetir, la situació dels ajuntaments a casa nostra, la situació financera dels ajuntaments de casa nostra ens obliga necessàriament a haver d'abordar reiteradament aquestes qüestions. Perquè, és clar, els números són molt tossuts i les realitats són molt tossudes, i és indubtable que, al pas que anem, aviat el percentatge de participació dels ingressos municipals en els ingressos públics estarà en el nivell de 1980: no en el nivell de 1990, que era molt més elevat que l'actual, que era el 14% i ara és el 12%, no, estarem aviat al 1980, que era del 10%. Home!, l'esmena 178, ahir el senyor Escudé deia: «Home!, com és que vostès demanen 4.000 milions de pessetes, demanen alegrement 4.000 milions de pessetes?» Home!, demanem 4.000 milions de pessetes, conjuntament, per al Fons de cooperació local, perquè són els 4.000 milions de pessetes, a més a més, que es perden amb el conjunt de transferències de menys que es fan als ajuntaments. Si s'aproves aquesta esmena, amb relació a l'any passat no guanyariem ni una pesseta; en perdriem, naturalment, per la inflació, però quedariem en les mateixes, amb la mateixa quantitat. Fixi's si és modesta aquesta esmena que hem presentat conjuntament.

Jo estic convençut que si vostès parlessin amb el president de la Generalitat, sobretot després del seu viatge al Canadà, forçosament haurien d'aprovar aquesta esmena, perquè ens quedem molt lluny d'allò que tant els agrada a vostès parlar, d'allò amb què tots ens volem comparar, que és amb la situació no ja únicament de l'autonomia del Quebec, al Canadà, sinó dels ajun-

taments canadencs, de tots els ajuntaments canadencs –també dels quebequesos–, que estan molt lluny de la nostra situació. Però jo crec que nosaltres, fins i tot si ens comparem amb altres autonomies, si ens comparem amb altres realitats a l'Estat espanyol, veurem que s'han pres mesures molt diferents. Per exemple, senyor Escudé, només hauríem de tenir nosaltres present, com a mínim, tres informes que tots plegats hem pogut veure últimament: un de la Comissió de Govern Local de Catalunya, un altre de la Sindicatura de Comptes i un altre del Banc de Crèdit Local. I tots coincideixen, tots coincideixen en la necessitat urgent de millorar les finances dels ajuntaments, d'ajudar els ajuntaments per superar els greus problemes que tenen d'endeutament. Vull recordar que a Catalunya, entre cinc ajuntaments, tenen un 30% de dèficit de romanents de tresoreria –aquest és l'informe del Banc de Crèdit Local–, i vull recordar que, per exemple, a Canàries, a Canàries es va fer un pla de sanejament dels ajuntaments que ha donat un magnífic resultat. I vull recordar que això a casa nostra no s'ha fet, a casa nostra no s'ha fet. Em refereixo a la Generalitat de Catalunya; sí que ho ha fet, per exemple, la Diputació de Barcelona: la Diputació de Barcelona ha establert un pla d'ajut al finançament dels ajuntaments, mitjançant una bonificació de tres punts en els interessos dels crèdits que els ajuntaments demanen, i això, hi insisteixo, no ho ha fet la Generalitat de Catalunya. Nosaltres pensem que s'han d'acostar, efectivament, els ingressos dels ajuntaments a l'evolució dels ingressos de la Generalitat, i per això també, amb una esmena que hem presentat i que mantenim, nosaltres volem que hi hagi una participació en els impostos cedits, la qual cosa no és contradictòria, en absolut, que demà poguéssim tenir, com nosaltres voldríem, un concert econòmic per a Catalunya; en absolut seria contradictori i, entre altres coses i d'una manera especial, perquè avui encara estem lluny del concert econòmic.

En qualsevol cas, jo retiraré l'esmena 180, retiraré l'esmena 180 perquè, efectivament, hem presentat una esmena de contingut més modest, que pensem que forçosament s'hauria d'acceptar, com he dit, que és l'esmena 178. La 180 encara quedaria lluny d'aquestes aspiracions perfectament justes dels ajuntaments, però –hi insistim– com que hem presentat conjuntament aquesta altra esmena, nosaltres, aquesta, la retirarem.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Moltes gràcies, senyor president. Pel que fa a l'esmena número 6, recordaré que forma part d'aquell conjunt d'articles, uns addicionals que el Grup d'Iniciativa per Catalunya, m'imagino jo que a efectes dialèctics, vol incorporar en el Projecte de Llei de pressupostos. No diré, no repetiré l'argumentació genèrica que ja vaig fer ahir, precisament amb el senyor Roc Fuentes, sobre aquests temes concrets. Jo, el que voldria dir, específicament, per aquest concepte que defensa l'article 6, és

que el fet que el Govern prioritzí el desplegament dels Mossos en determinats indrets..., jo li voldria explicar al senyor Roc Fuentes una cosa que sap perfectament, però en deixarem constància, que és que els acords sobre el model policial i sobre el desplegament dels Mossos d'Esquadra no vénen del Pressupost; vénen d'uns pactes polítics molt difícils d'haver estat aconseguits, que el Grup nostre, amb la força parlamentària de què disposava a Madrid en l'anterior legislatura, i en l'especial situació del Govern que aleshores representava el Govern de l'Estat, després de llarguíssimes negociacions –i el senyor Roc Fuentes i el seu Grup ho coneixen perfectament–, es va arribar a uns determinats acords. Aquests acords perillaven però, afortunadament, entenem nosaltres, després de les darreres eleccions el nostre paper a les Corts Generals s'ha mantingut, o fins i tot hi ha qui diu que s'ha potenciat, i l'actual Govern que representa l'Administració central, doncs, ha entrat per aquest camí. Per tant, aquests pactes són els pactes i Convergència i Unió –i em sembla que n'hem donat constància i demostració en moltes ocasions– volem complir els pactes; els pactes no ens agraden o, millor dit, ens agrada pactar, el que no ens agrada, com és lògic, és el fruit dels pactes, perquè per pactar ha de cedir tothom, els uns i els altres, de la mateixa manera que al poder polític anterior a Madrid no l'interessava, no li agradaven els pactes a què vam arribar, però s'hi va arribar a canvi d'altres contrapartides. Jo em permeto insinuar als meus col·legues a la meua esquerra –no ho posaran en dubte, suposo–, he vist declaracions periodístiques fins i tot detonants, que el seu color polític no està gens d'acord amb moltes de les coses que nosaltres defensem –i ahir en vam tenir un tast en una llei, precisament, un tema força important–, però, bé, la necessitat, com he dit tantes vegades, fa llei i hem pactat amb ells i a nosaltres se'ns podrà dir el que vulgui del nostre posicionament, del nostre capteniment, de la nostra mentalitat; ara, els pactes, per nosaltres, són sagrats, i els pactes s'han de complir. Per tant, en moltes coses de les que ha dit vostè, senyor Fuentes, nosaltres hi estem d'acord, ho desitjaríem per a la policia catalana; ara, el pacte va arribar fins a un punt i no més enllà.

A més a més, aquests pactes es contreuen, es plasmen en uns acords de la Junta de Seguretat; per tant, nosaltres hem de respectar també la materialització d'aquests acords globals a nivell de la Junta de Seguretat, i nosaltres, la Junta de Seguretat, hem arribat, o millor dit, el Govern al qual donem suport permanentment ha arribat a uns acords que són els que són i, concretament, els que són per a enguany és que hi ha una prioritat al desplegament a la Garrotxa, a l'Alt Empordà i al Baix Empordà. I, doncs, vostè sap perfectament que fins i tot ja s'ha iniciat la construcció de les sengles comissaries en aquests indrets, a Olot, a Roses i Sant Feliu, i això és el que hi ha. Que voldria molt més? D'acord, però els pactes són els pactes i, per tant, això és el que hi ha. I al que no podem anar, senyor Roc Fuentes –i vostè que és jurista ho sap perfectament– és, a la Junta de Seguretat, com he dit, els nostres representants, el Govern a què donem suport permanentment no pot anar a la Junta de Seguretat i dir: «Escolti, miri, tot això s'ha de canviar perquè en un debat pressupostari vam apro-

var una esmena que diu que s'ha de prioritzar una altra cosa.» Per tant, doncs, nosaltres no estem d'acord, avui, ara i aquí, com a fruit d'un pacte, a modificar-lo a través d'un nou article a la Llei de pressupostos d'enguany.

Esmena 36. A l'esmena 36 hi entrem, com en l'esmena següent, en aquesta àrea una mica especial dels crèdits ampliables. També li faré gràcia de l'explicació genèrica que he anat fent al llarg de la tarda d'ahir i que em temo que hauré d'anar fent al llarg del dia d'avui sobre les esmenes que afecten crèdits ampliables. Nosaltres, en principi, hi estem d'acord, tot i que el Govern, ja reconeixem que va fer un esforç especial en algunes partides declarant-les ampliables, sabent que és un estímul al dèficit però que, per interessos excepcionalment importants del terreny social, com per exemple el PIRMI, els hem declarat ja, o el Govern en el Projecte de llei proposa que siguin ampliables. Però els altres no els podem acceptar. I concretament, aquesta partida, i vostè ho ha reconegut o coneix vostè el tema, diu: «O no, s'hi ha fet un esforç en helicòpters, però ara el que falta són les peces de recanvi.» Oh!, és clar, el senyor Roc Fuentes, que coneix la tècnica aeronàutica, també hauria de conèixer la tècnica pressupostària més del que la coneix, ja que la coneix a bastament. Perquè, és clar, les partides a què vostès fa referència són partides afectades a despeses plurianuals d'exercicis anteriors. Per tant, es podrien declarar ampliables, però seria per la finalitat de la partida concreta, que és l'adquisició dels helicòpters. Jo, només de passada, recordaré que l'increment aquest a què feia referència el senyor Fuentes es concreta en tres helicòpters més de propietat de la Generalitat; el lloguer de vuit helitancs i quatre helicòpters de comandament, més tres avions del tipus AVA.

L'esmena 37, sí, l'esmena 37 també és una altra partida ampliable. Aquí, vostès el que demanen és que la coordinació de les policies locals també tingui aquesta consideració de dependre tot el que allà es cregui oportú. Tornem a estar, a part del criteri general contra les partides ampliables, tornem a estar en el mateix tema del 36. Aquesta partida que vostès volen esmenar, la 04.07.240.01, va destinada al desplegament territorial dels Mossos i comprèn la selecció, l'equipament, el manteniment de les instal·lacions i els vehicles, etcètera. Per tant, és una partida que no s'adiu amb la finalitat de coordinació. Per tant, si acceptéssim l'esmena, tampoc es donaria aquesta finalitat, perquè declarariem ampliable una partida que va destinada a altres coses, perquè la coordinació, efectivament, té altres partides que no són ampliables i que el Departament entén que dintre d'aquest criteri general de contenció de la despesa és que avui, ara i aquí, per a l'any 96, si més no per als mesos que resten d'aquest exercici, és el que s'hi pot destinar.

A continuació, el senyor Roc Fuentes ha argumentat sobre una altra sèrie d'esmenes, la immensa majoria d'elles de caràcter global. L'esmena 178 és una esmena que ja va ser defensada ahir i que ja accepto que es pugui tornar a defensar per part del senyor Roc Fuentes perquè és una esmena conjunta amb altres grups, amb altres dos grups; ara, òbviament, el que no puc fer jo,

seria una situació kaffiana que jo a vostè li donés una argumentació diferent de la que vaig donar a un altre... Tot i que vostè, molt hàbilment, més que defensar l'esmena ha fet una rèplica al que jo deia ahir i m'ha parlat del Quebec, que el president de la Generalitat m'haurà parlat del Quebec...; miri, actualment tinc molt pocs contactes amb el president de la Generalitat, la meua humil persona no mereix cap explicació especial sobre el Quebec. Conec, d'oïdes i de lectures, més aviat, la situació del Quebec i, realment, no veig que la situació del Quebec, ni fiscalment, tingui res a veure amb el que estem discutint aquí.

Aleshores, és lògic..., hi ha una altra esmena, que és la 184, que és aquella que possibilita –ja ho vam explicar ahir– que es pugui defensar aquesta alça d'aquests 4.000 milions. Però, és clar, torna a ser el mateix. Ve a dir, en el fons, ve a ser que aquesta partida que ja està fixada a nivell de despeses, en certa manera, indirectament, sigui ampliable, perquè vostè el que diu és que totes les quantitats necessàries per a aquests 4.000 milions, que el Govern s'espavili a treure-les d'altres llocs. Això, desenganyis, senyor Fuentes, no és possible. Si sempre és molt difícil variar les partides, si no és que canviïn les circumstàncies reals, objectes de l'evolució pressupostària, enguany, amb la contenció de què tantes vegades he parlat fa impossible anar passant el rasclet –diguem-ho així– a altres partides per dotar addicionalment aquesta partida.

L'esmena 181 també va ser defensada ja ahir; forma part d'aquest conjunt d'esmenes que tres grups de la cambra han presentat, i fa referència a les despeses de capitalitat de Barcelona; ja vaig explicar ahir i li reitere, senyor Fuentes, que ja hi ha en el Pressupost, a l'article 5, apartat 2, una explicació que nosaltres hi estem d'acord, el Govern exigeix que Barcelona tingui un sobrepuig d'aportació a càrrec dels pressupostos de l'Estat i, fins i tot, ja ho vaig explicar, hi ha una partida oberta esperant que arribin aquests diners. Per tant, no creiem que el camí adient és dotar-ho amb disposicions, amb partides, amb quantitats procedents d'altres partides ja existents.

L'esmena 185, vostè mateix ho ha dit, és una esmena exclusivament d'Iniciativa, però és gairebé idèntica, és molt similar, almenys la idea és la mateixa que la que va defensar ahir el representant del Grup d'Esquerra Republicana. És el tema de la participació en els impostos, ja sap quina és l'explicació que li vaig donar ahir al seu company, vostè hi ha fet una referència en dir: «Sí, el concert...». Bé, jo vaig tenir la satisfacció de poder atendre una petició que molt amablement em va cursar el seu company, el senyor Novella, en el seu caràcter de director de l'Escola d'Estiu de Comissions Obreres, i vaig poder participar en un debat sobre aquest tema i el representant d'Iniciativa per Catalunya –Els Verds defensava el concert, però el concert solidari. Ara veig que, en tot cas, almenys la traducció, que és aquesta esmena, el «solidari» no és amb altres comunitats, sinó solidari amb l'Administració local, i em sembla que aquesta no és la finalitat perseguida.

Finalment, l'esmena 187, que ja va ser objecte de debat en el dia d'ahir, també és una d'aquestes esmenes globals; una vegada més, com és lògic, senyor Roc

Fuentes, i vostè hi era i crec que vostè hi va tenir un paper destacat en aquest debat, i si no va ser vostè va ser el senyor Antoni Farrés que, tant vostè com jo tenim la insatisfacció de no poder comptar amb ell en aquest hemicicle, perquè era una de les llumeneres de la nostra cambra, però bé, en definitiva, vostè sap que tot això es va traduir en una moció, la número 101, que donava un..., millor dit, el Govern de la Generalitat acceptava determinats principis però, com diem vostè i jo, *sub conditione*. Quina era la condició? Que el Govern de l'Estat també passés el rasclet, també fes el gest, i el Govern de l'Estat, ni aquell ni em temo que el d'ara vol fer això. Ahir se'ns deia: «Oh, miri, en defecte d'això, doncs, ara facin un esforç» –deia la consellera o, ara, el conseller– «que vagi convencent tota la resta de comunitats autonòmiques que facin una tasca substitutòria del Govern de l'Estat.» A nosaltres això no ens sembla correcte; en tot cas, com sempre, ja li he explicat en començar la meua intervenció, Convergència i Unió procura, amb les falles humanes òbvies de tot grup de persones, però procura complir fidelment, en tot allò que estigui al seu abast, els seus compromisos. Si el Govern de l'Estat, el que hi ha ara o el que hi hagi més endavant o el que hi havia fins ara hagués complert o complís aquest compromís per la part que l'afecta, el Govern de la Generalitat, traient forces de flaqueza, donaria satisfacció al compromís parlamentari, que per això es va adoptar i que es va adoptar en aquest sentit d'establir aquesta ajuda al finançament en la part d'interessos dels municipis.

Per tots aquests motius, senyor president, el nostre Grup, arribat el seu moment de votació, doncs, votarà negativament aquest conjunt d'esmenes que ha defensat el senyor Roc Fuentes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, per presentar i defensar l'esmena 39 i aquelles que tingui a bé agrupar, té la paraula, en nom del Grup Socialista, el diputat senyor Magí Cadevall.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, agruparem la 39, les esmenes números 40, 41, 42, 43, i també 159, 160 i 273.

El president

159...

El Sr. Cadevall i Soler

159 –repeteix les que estan separades–, 160 i 273.

El president

Endavant.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president. La motivació d'aquestes esmenes, senyores diputades i senyors diputats, és tractar

de corregir la situació, que penso que és greu, del pressupost de les universitats. Quina és la situació? Quins són els fets? D'un cantó, la disminució del pressupost per a les universitats de Catalunya i, d'altra banda, la necessitat d'incrementar el capítol quart, al contrari del que passa en altres seccions, que en el pressupost s'ha pogut disminuir el capítol quart, de «Transferències corrents». Per què? Perquè en el cas de les universitats una part molt important de la seva despesa és personal funcionari, que reglamentàriament s'ha d'incrementar amb un 3,5% i en el Pressupost de la Generalitat no figura en el capítol 1, sinó que figura en el capítol 4, perquè es fa per transferència a les universitats.

Donada aquesta situació, quina és la solució fàcil per al Govern, per a l'Administració, però, des del meu punt de vista, incorrecta, que és disminuir les inversions? Efectivament, disminueixen les inversions directes que organitza el Comissionat, disminueixen un 6,2%; però disminueix, sobretot, la subvenció a les universitats de la càrrega financera per endeutament i inversions anteriors, que passa de 5.000 milions l'any 1995 a 2.700 milions el 1996. Això obligarà –ja se'ls ha comunicat, més o menys formalment, a les universitats– a renegociar els crèdits del primer pla quadriennal d'inversions, senyores i senyors diputats. La història de l'endeutament de les universitats per al Pla d'inversions que comença el 1989 és realment una història sens fi.

Voldria, senyor Escudé, presentar una excusa, si, amb això que acabo de dir o amb altres coses, estigués equivocat: és que penso que el pressupost que ens presenten en general, i de les universitats en concret, és un pressupost poc transparent, que jo no sé si està fet per informar o per desconcertar una mica. Mirin, jo..., vaja, el nostre Grup el va enviar als rectors de totes les universitats públiques, entre altres motius perquè el senyor comissionat no té el detall de enviar-los-el prèviament, quan molts ajuntaments expliquen prèviament a la seva aprovació el pressupost a moltes entitats o associacions de veïns. I algunes de les persones amb les quals he parlat eren professors d'hisenda pública, i em pensava que això era una limitació meua, i deien: «La primera característica d'aquest pressupost, a part de suficiència o insuficiència, és la seva poca transparència.» I, efectivament, hi ha partides, com aquesta que deia, en què jo diria que són com delinqüents a qui s'ha de seguir la pista any rere any per poder saber quina és la seva intenció; no dic «delinqüent» en el sentit que hi hagi cap propòsit il·legal, sinó en el sentit que tracten d'amagar-lo. I sempre..., el senyor Escudé podria dir: «Bé, llegeixin les memòries i ho acabaran d'entendre», però és que, senyor Escudé, si realment llegim les memòries, acabem de quedar desorientats i desconcertats, perquè en molts casos són una fotocòpia de les de l'any anterior i no tradueixen canvis que hi ha hagut en els pressupostos d'un any a l'altre.

Bé, l'esmena número 273 és molt concreta: demana el traspàs de les competències d'universitat al Departament d'Ensenyament. Perquè nosaltres hem dit altres vegades i pensem, senyores i senyors diputats, que l'estructura aquesta del Comissionat d'Universitats va ser un invent *ad personam* i que no ha funcionat prou bé, perquè la conseqüència ha estat menys rellevància po-

lítica, menys representació dels interessos de la societat en el tema d'universitats davant del Consell Executiu i, en canvi, més despesa organitzativa. Si estem en una època on es demana austeritat en la despesa –i precisament he dit: acaben disminuint les inversions–, una cosa que podríem fer és disminuir la despesa d'estructura administrativa. Em va agradar ahir constatar que això no era una opinió personal meua ni una opinió només del Grup Socialista, sinó que el senyor Novella va parlar que transferint el tema d'universitats a la Conselleria d'Ensenyament es podien estalviar centenars de milions de pessetes, i podria semblar exagerada l'afirmació del senyor Novella o la que ara dic jo, però em sembla que no. Mirin, d'una banda, en fer aquesta transferència van passar de dos alts càrrecs a cinc alts càrrecs, entre ells el comissionat i seu gerent. Aquestes funcions, abans les feia el conseller d'Ensenyament i el secretari general del Departament, amb tota la inflació de personal, que això ve a continuació, de tal manera que la Gerència, que és el que representaria l'estructura aquesta burocràtica administrativa del Comissionat d'Universitats, té 600 milions en el seu pressupost. I a mi –ja he dit que havia parlat amb alguns representants de les universitats– alguns em deien: «És que ens sembla que el Comissionat estructura la barbaritat de vuitanta persones en el seu equip.» I ho he comprovat en els pressupostos –en aquest cas potser em contradiré amb el que deia abans–, a la memòria de personal de plantilla, i no es tractava de vuitanta, sinó d'un nombre a la ratlla de cent persones en l'estructura del Comissionat, passant per sobre de les cent persones; i deixo, per exemple, personal de la Direcció General d'Universitats, perquè aquest podria ser en part personal docent que està prestant un servei directe als ciutadans. Bé, per tant, austeritat en la despesa i aquest canvi, aquest retorn a Ensenyament, podria ser eficaç.

Les altres esmenes, senyor Escudé i senyores i senyors diputats, estan relacionades, les que he acumulat, amb el tema de les inversions universitàries. Com sap perfectament el senyor Escudé, l'article 15 preveu inversions de tres maneres: directes –i ho fa el senyor comissionat de les universitats de Lleida, Girona i Rovira i Virgili–, per transferència directa a altres universitats, que organitzen les seves inversions, i també per subvenció de la càrrega financera, quan s'havia fet per endeutament amb les universitats.

A l'esmena 159, que no sé si és prou clara –i en tot cas li demanaria, senyor Escudé, doncs, que una cosa vagi per l'altra; tampoc els pressupostos de vegades són prou clars–, la intenció de la 159 era dir que aquesta càrrega financera, aquest sistema, fos només per les operacions passades, ja autoritzades, no per noves operacions, que en les noves operacions la inversió es fes només per inversió directa o per transferència de capital.

A la 160 i altres esmenes sobre partides ampliables, com ara la 42, es demanen quantitats suficients, almenys, per a retornar els crèdits autoritzats en els terminis compromesos i establerts. Ja els he dit abans que per mi era un escàndol que al Pla quadriennal d'inversions del 1989 encara no s'hagi retornat aquest crèdit. Hi va haver un període de carència; l'any passat hi va

haver per primera vegada una quantitat important per retornar el capital, i aquest any disminueix un 46% aquesta quantitat, i no perquè no hi hagi uns compromisos per retornar els crèdits. Ja he dit que s'hauran de renegociar per part de les universitats; això, vulgarment, en les empreses es diu «fer la pilota», que és retornar un crèdit contraient el compromís d'un altre crèdit.

A mi, senyor Escudé, m'agradaria molt una cosa –i potser això podria permetre retirar alguna esmena–: que em digués, per exemple, quin és en aquest moment l'endeutament de totes les universitats i –de vegades, perquè les universitats també són bones deixebles de la Generalitat en això de l'endeutament, s'endeuten a través de fundacions– l'endeutament si comptéssim també i acumuléssim les fundacions.

També –i acabo ja– hi ha altres partides ampliables –que es demanen en aquestes esmenes que siguin ampliables, millor dit–, i el senyor Escudé dirà: «Bé, aquesta no és una bona tècnica», però quan a vostès els convé, per exemple en els concerts educatius amb l'escola privada, ho declaren per llei partida ampliable. Doncs, deixin-me que jo proposi també unes quantes partides ampliables.

En l'esmena 39 es demana un programa de reparació i manteniment d'edificis universitaris. És cert que els darrers anys s'ha fet un esforç d'inversió notori; seria injust per part meua que no ho reconegués, no? Però en aquest moment ja hi ha una necessitat urgent de reparació en alguns casos, i en el pressupost només he vist una partida de 1.000 pessetes per a millores en edificis.

A l'esmena 40 es demana una renovació de l'equipament científic. També és cert que en anys anteriors hi havia partides relativament importants per a equipament científic de les universitats; però, senyores diputades i senyors diputats, vostès saben que ens parlen contínuament de la competitivitat, i en el terreny científic aquestes inversions s'han de renovar constantment si no es vol que siguin inútils, que caiguin en desús. I és cert que les universitats fan esforços amb convenis amb empreses, amb convenis amb institucions públiques, que en part serveixen també per a renovar aquest material, però no es pot prescindir, en aquest cas, tampoc de l'ajut de l'Administració.

En l'esmena 41 es demana un programa per a despeses no acadèmiques i urbanístiques, perquè existeixen nous campus a totes les universitats. El cas de la Universitat Autònoma de Barcelona potser és el cas més notori, perquè gairebé diria que la major part de les seves instal·lacions estan en un campus separat del nucli de la població, però actualment, amb la creació de noves universitats públiques, totes, més o menys, tenen algun campus relativament extens i en part, de vegades, una mica, podríem dir, personalitzat, separat de la ciutat. Això fa que les universitats de vegades hagin d'assumir despeses d'urbanització, de llum, de vigilància, de transport. I aquestes són partides no previstes en els pressupostos que distorsionen molt els pressupostos de les universitats.

En resum, doncs, senyor president, senyores diputades i senyors diputats, amb aquestes esmenes pretenc de-

manar menys despesa burocràtica, ajudar-los a estalviar una mica, però, en segon lloc, menys endeutament de la Generalitat, o menys pròrroga d'aquest endeutament de l'any 89, i en canvi, atendre les necessitats reals de les universitats.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. El senyor Cadevall, en certa manera, abans de fer un detall d'explicació de les vuit esmenes que ha presentat, jo crec que ha fet un parell de consideracions generals. D'una banda, m'ha semblat que formulava, en certa manera, una espècie d'esmena a la totalitat *ad personam* amb el Comissionat d'Universitats; de fet aquesta és l'esmena 273, deixem-la per al final, però, bé, nosaltres no estem d'acord, òbviament, amb les manifestacions del senyor diputat.

L'altre gran tema, que hi ha esmerçat una certa estona, és acusar de críptic el Pressupost de la Generalitat. Bé, tot és relatiu en aquest món. El Pressupost de la Generalitat i tots els pressupostos, en el sentit..., dic això en el sentit que cada cosa té la seva tècnica, té el seu vocabulari i té la seva sistemàtica. És clar, una persona que vingui del carrer, que no conegui com una administració pública estableix un pressupost o, a un altre nivell, una persona sense coneixements de comptabilitat que vulgui interpretar un balanç d'una empresa es trobarà amb unes dificultats. És que és estrany? És que és estrambòtic? És que hi ha intents quasi delinqüents? No. Senzillament, cada cosa té la complexitat del que té. Potser sí que una sèrie de matèries pressupostàries, una sèrie de conceptes pressupostaris no tenen una gran facilitat de comprensió. Jo diria que més aviat sí, però potser sí que la persona no experta no té aquesta capacitat de coneixement. Ara, totes vostès i tots vostès, senyores i senyors diputats, són testimonis que, fonamentalment, això no és així, perquè amb una petita experiència o un petit allionament d'algun company del seu mateix grup, que els expliqui més o menys què volen dir les numeracions i els conceptes pressupostaris, tindrà una idea clara de què és el pressupost. En tot cas, si alguna dificultat hi ha de comprensió, és per la mateixa naturalesa del tema.

Quan vostè explicava això, m'ha vingut al cap la imatge d'un comú amic, de vostè i de mi, terrassenc també: el senyor Ramon Puigròs. Amb el senyor Ramon Puigròs jo havia discutit fa anys –fa molts anys, ja–, havia discutit una pila de convenis col·lectius de treball, i aquest senyor, entre moltes altres coses, era famós entre la representació empresarial i en la representació sindical obrera pel fet que sempre ell presentava una proposta, dintre de la plataforma –que es deia– reivindicativa, que s'establís un sistema de primes que fos clar, net i transparent i l'entengués tothom. I, és clar, ell feia el seu discurs, però tothom acabava dient: «Bé, un sistema de primes correcte científicament és relativa-

ment senzill, però té una complexitat pròpia de la matèria, no es pot declarar que sí que ho entendreà tothom, el que fem.» Ara, insisteixo, no ens carreguem medalles tots nosaltres: la tècnica pressupostària és molt senzilla d'entendre, i el diputat que un any presenta a una partida de despesa corrent una esmena que demana que es carregui al capítol 6 ho farà un any; l'any següent ja ha entès que allò no es pot fer, i així successivament. Per tant, no acusi d'incomprensió del Pressupost més enllà de la complexitat que pugui tenir. Fins i tot vostè ha dit d'una esmena: «És una esmena una mica estranya»; no, no, és una esmena que s'entenia perfectament, sabent la finalitat de l'article 15, que vostè esmentava, i les limitacions que per dos cantons, amb dues esmenes diferents, el Grup de vostè, a través de vostè, pretén introduir.

Però, bé, dit això, faré una breu pinzellada –com ha fet el senyor Magí Cadevall– de totes i cadascuna d'aquestes esmenes. Obviament, les esmenes 39, 40, 41, 42 i 43 són esmenes d'aquest gran pou gairebé sense fons de l'article 6 –aquestes 107 esmenes presentades per part de tots els grups–, de declarar partides ampliables. Obviament, no tornaré a insistir en el tema diguem-ne genèric o conceptual de per què ens oposem a les partides ampliables.

Però, bé, en definitiva, és clar, miri, l'esmena 39 i l'esmena 40, és curiós, perquè demanen que determinades partides..., malgrat que vostè, molt amablement, i crec que també correctament, ha acceptat que s'han fet esforços tant en el manteniment d'edificis com en la recerca científica, diu: «Això és insuficient, s'ha de fer més»... Dintre de la línia que ja hem explicat tantes vegades, de contenció d'aquest pressupost, el Comissionat i el seu equip considera que no pot fer més; ja voldria, òbviament, aquest conjunt d'alts funcionaris, incrementar aquestes partides, però és que, dintre de la distribució entre tots els departaments i serveis de les quantitats globals fixades, no hi ha més remei que deixar-ho com està.

Però aquestes dues esmenes tenen la particularitat, una i altra..., diu: «Serà ampliable per atendre el programa que realitzarà el Consell Executiu.» Vostè no n'ha parlat, d'aquest tema; no, no, «que siguin ampliables». Ho trobo molt bé, però escolti, «que siguin ampliables per portar a terme el programa que es realitzarà» vol dir que, fixi's vostè, a través d'aquestes esmenes, no sols demana que una partida sigui ampliable, sinó que es faci un programa. Això ja són paraules majors. Això em sona una mica –si no ho recordo malament– al que va passar a França en començar la Segona Guerra Mundial: quan Alemanya va atacar Polònia, l'Assemblea Nacional francesa es va reunir, i el Govern volia que l'Assemblea declarés la guerra a Alemanya; aleshores, les forces polítiques van considerar que potser allò portaria problemes a una sèrie de grups polítics, i van decidir: «Votarem els crèdits de guerra», i van dir: «Votarem un crèdit, la partida tal i tal» –la guerra–, i llavors van dir: «Ah, escoltin, és que, votant això, vostès han votat la guerra, perquè, és clar, no farem un crèdit de guerra si després no la fem...» Per tant, una declaració de guerra a través del pressupost. Vostè el que fa és demanar sengles programes de gran comple-

xitat, i que vostè ni ha explicat ni enuncia, a través de la declaració de partida ampliable.

L'esmena 41 sí, també l'hem entesa, aquesta situació, jo la comprenc perfectament, però, és clar, declarar ampliable una partida no sols ja per a activitats directament acadèmiques, sinó per a activitats urbanístiques, al marge estrictament –almenys conceptualment– de la qüestió universitària, ens sembla excessiu. Tot i així, hi ha la partida corresponent, la 02.11.442.09, i hi ha el que hi ha.

L'esmena 43, és clar, diu: «Serà ampliable» –també la partida corresponent– «per atendre els compromisos contrets per les universitats de Catalunya amb l'autorització del Consell Executiu.» El Consell Executiu considera –així els responsables corresponents m'ho han notificat– que en les partides, dintre de l'escassetat de les partides, en les partides dotades, i concretament en aquesta, la 2.01.11.740.01, és possible de realitzar, de portar a terme aquests compromisos contrets amb autorització del Consell Executiu; exactament el mateix podria dir-li pel que fa referència a les partides objecte de la petició de crèdit ampliable de l'esmena 43.

L'esmena 159 i l'esmena 160, com deia fa un moment, són dues limitacions, un empobriment de les capacitats d'actuació del camp financer per donar satisfacció a les necessitats financeres de les universitats, del programa d'inversió de les universitats. Vostè mateix ha explicat que aquest article contempla tres modalitats, diverses modalitats. Vostè diu: «En unes es fa una cosa i en unes altres se'n fa una altra», i aleshores vostè el que vol és limitar, reduir aquesta capacitat de maniobra, que entenem que és necessària, perquè a través d'aquesta capacitat de maniobra es possibiliten majors inversions a les universitats que les que es podrien fer amb els recursos escassos de què disposa l'Administració pública. Vostè el que fa amb l'esmena 159 –i ho ha explicat, i estic d'acord que vol dir exactament això–, vostè vol reduir aquesta possibilitat d'endeutament a través d'aquest mecanisme de la càrrega financera en els programes vells, però no en els nous. Pel que li explico, doncs, nosaltres no hi podem estar d'acord.

I a l'esmena 160, exactament el mateix: és un paral·lisme..., el tema de l'interès, és un paral·lisme similar al que ahir parlàvem quant a les inversions anticipades dels ajuntaments. Però bé, en tot cas, els responsables del Comissionat d'Universitats consideren que ja les partides actualment cobreixen tots aquells compromisos que el Govern té contrets, en el sentit que ha autoritzat les universitats, a la seva vegada, a contreure'ls. Prohibir aquesta fórmula dificultaria la possibilitat d'inversions.

Finalment, l'esmena 273, que en l'ordre de l'explicació del senyor Magí Cadevall ha centrat l'inici de la seva explicació, òbviament no hi entraré ni hi sortiré. No sóc, òbviament, en aquest camp, com en moltíssims altres, expert en la matèria –tot i que he llegit molt sobre el tema (*rialles*)–, i aleshores, voldria dir-li que, és clar, aquí tornem a ser una mica en la línia aquella que deia que a través d'una partida ampliable vostè vol una altra cosa. És clar, vostè, diguem-ne innocentment, entre cometes, a l'esmena aquesta diu: «Una disposició

addicional que diu: "Abans del 31 de desembre es produirà el traspass de les competències universitàries al Departament d'Ensenyament".» Bé, aquesta és una matèria no pressupostària. Vostè podria dir: «En el cas que es passessin aquestes competències, aleshores establir pressupostàriament què hi fem». No, vostè diu: «Passarà.» És clar, jo he repassat el DOGC, veig un decret, el Decret 318 del 92, que està en plena vigència –ningú l'ha modificat, i crec que el Govern no té el més mínim propòsit, almenys a curt termini, de modificar-lo–, en què les universitats van ser traspassades, quant a la seva ubicació jeràrquica, administrativa, al Departament de Presidència, i en aquest Decret es creava aquesta figura que vostè hi ha mostrat el seu rebuig, del Comissionat, etcètera –el funcionament de tot el sistema universitari. En el moment que hi hagués un decret que digués una altra cosa, doncs, li donaríem satisfacció. Mentre això no sigui, com que entenem que l'organització interna de l'Administració és una competència natural de la mateixa administració, d'autoorganitzar-se com li sembli, mentre el Govern no canviés això, no veiem necessitat de contemplar qualsevol regulació d'aquesta matèria a través d'una disposició addicional del Pressupost.

I per aquests motius, senyor president, arribat el seu moment, votarem en contra d'aquest conjunt d'esmenes que ha defensat suara el senyor Cadevall.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar l'esmena número 44, té la paraula, en representació del Grup Socialista, també el diputat senyor Magí Cadevall.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, acumularé la 44 i la 245. Breument, l'esmena 44, igual que és ampliable la partida de concerts –tal com figura en el text de l'articulat–, és ampliable la partida de concerts amb l'escola privada, siguin també ampliables les partides de convenis amb les corporacions locals per a centres docents, llars d'infants, escoles de música –en aquest cas, reconec que la partida, senyor Escudé, ha incrementat un 30%, però també és que hi ha moltes noves escoles, no el fet que es pugui preveure una millora substancial del conveni– i els conservatoris de música.

El motiu d'aquesta esmena és un problema: és que les quantitats per als convenis amb els ajuntaments són insuficients. Fa poc vam parlar de les escoles d'educació especial i vam constatar un fet, que és que hi havia alguns municipis que, malgrat l'interès que poguessin tenir en teoria per descentralitzar i gestionar descentralitzadament l'educació, davant de la insuficiència dels convenis, alguns municipis es proposaven transferir els centres educatius al Departament d'Ensenyament. Vull –perquè és una d'aquestes partides que se citen– destacar un cas especial, que és el dels conservatoris de música. Em sembla que tots estariem d'acord que hi ha tres característiques: que és competència, aquesta matèria, de la Generalitat de Catalunya, que els

ajuntaments estan fent una funció supletòria i que hi ha una impossibilitat, donades les finances municipals, d'atendre el cost dels nous plans d'estudi de música. El curs 1995-96 es va arribar a un acord *in extremis* que durant un any el Departament d'Ensenyament es faria càrrec del 70% del cost d'aquest estudi, però en canvi, com a contraprestació, o reequilibrament econòmic, o no sabia com dir-ho, el fet que ha passat és que durant aquest any els ajuntaments no han rebut subvenció per a les escoles de música. Llavors, veiem que en el Pressupost del 1996, per als conservatoris de música hi ha una quantitat de 64 milions. Això ens sembla totalment insuficient, però no segons el meu punt de vista: ens consta que el cost calculat pel Departament d'Ensenyament –no pels municipis– per al curs 95-96, que afectaria aquest any, és de 255 milions i, per tant, el 70% atribuïble al Departament d'Ensenyament serien 178 milions; en aquest cas, la partida de 64 milions és totalment insuficient, si realment els termes de l'acord han de ser els de l'any passat –i em sembla un precedent polític important que el Departament d'Ensenyament es fes càrrec del 70% del cost dels conservatoris de música.

Finalment, a l'esmena 245 es destaca un altre problema econòmic d'aquests convenis educatius amb els ajuntaments, que és que hi ha un retard en el pagament dels terminis acordats per conveni d'entre sis mesos i un any, segons els casos. Aquí, la situació és asimètrica i una mica estranya: els ajuntaments s'obliguen legalment per aquest conveni a prestar uns serveis en una data determinada, i el Departament d'Ensenyament els paga amb entre sis mesos i un any de retard, la qual cosa fa que sigui menys eficaç aquesta subvenció, entre altres coses perquè els ajuntaments es troben que una gran part d'aquesta despesa és despesa de personal que la paguen puntualment. I entenguin-me, senyores i senyors diputats, jo no dic ara que fóra bo que els ajuntaments sempre transferissin la demora a terceres persones, però en aquest cas, al marge que pensem que sigui bo o dolent, és que realment no estan capacitats, no estan en condicions per fer-ho. Per tant, a l'esmena 245, senyores i senyors diputats, es demana una cosa molt senzilla, que és que, si hi ha un incompliment dels terminis del conveni signat, el Departament d'Ensenyament, o Hisenda, o la Generalitat, pagui interessos de demora.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. En l'esmena 44, el Grup Socialista pretén declarar ampliables..., una, dues, tres, quatre partides diferents, amb la finalitat de millorar els convenis amb els ajuntaments o prorrogar el conveni per als conservatoris de música. El que haig d'explicar-li, al senyor Magí Cadevall, és que la primera partida, la 04.460.01, ja és ampliable; per tant, no cal tornar-la a declarar ampliable. Pel que fa referència a la segona partida, la 460.02, és el tema de les llars infantils:

d'acord amb la LOGSE –l'article 7, si no ho recordo malament, apartat segon–, és una situació escolar un xic especial, en el sentit que, avui per avui, es mou en un nivell voluntari, no obligatori; per tant, les subvencions per a aquestes atencions també són òbviament voluntàries, i en la partida aquesta el Govern de la Generalitat fa l'esforç que pot i, per tant, no estariem d'acord de declarar-la ampliable. Les altres dues partides, la 460.04 i la 05, estan basades en la disposició addicional 17.5, de la mateixa LOGSE de la qual parlàvem ara mateix: la primera partida s'ha incrementat 111 milions, m'informa el Departament, i la segona no s'ha incrementat, però manté el nivell de l'exercici anterior, malgrat la retallada de moltíssimes i moltíssimes partides al llarg del Pressupost. Per tant, entenem que, de no rebre una aportació de fons estatals, enguany no pot fer més, el Govern de la Generalitat, i per tant, no acceptaríem que fos partida ampliable.

Pel que fa a l'esmena 245 –ho ha explicat vostè mateix, senyor Cadevall– és el tema d'interessos de demora. Ara, és clar, vostè oposa, en aquesta disposició dissetena..., ha dit que no és ben bé el que pretenia, que l'ajuntament transferís els interessos als altres, però, és clar, en definitiva, és el que fa, perquè seria un tracte especial per a la demora de cara l'Administració local. Aquí el que fa la disposició addicional dissetena és, únicament, concretar alguns aspectes de funcionament o d'establiment dels convenis per al finançament de centres docents, perquè allà on es regula tot el tractament de les subvencions en general, perquè, en definitiva, aquests pagaments responen a no altra cosa que a una subvenció, apareixen a l'article 11. I allà, tot i que alguns grups, i entre ells el Grup Socialista, hi han fet alguna esmena, són de temes que no tenen res a veure amb aquesta qüestió de la demora. Per tant, doncs, no veiem per què hi hagi d'haver un tracte especial o més favorable per a l'Administració local.

Per aquest motiu, senyor president, ens oposarem a l'adopció, arribat el moment de la votació, d'aquestes dues esmenes.

Gràcies.

El president

Bé, per exposar l'esmena 45 i aquelles que vulgui agrupar, té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, la senyora diputada Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Acumularé les esmenes 7, 45 –que és la que toca per torn–, 49, 50, 51, 52, 53, 311, 312 i 315.

El president

La 47 no?

La Sra. Tolosana i Cidón

No. Va estar defensada pel senyor Riera ahir al vespre.

El president

Sí, sí.

La Sra. Tolosana i Cidón

Bé, quan l'altre dia el senyor Escudé recordava que un dels principis que il·luminen o que orienten aquests Pressupostos era l'acomodar-se als escenaris necessaris per a una convergència europea, i parlava de la reducció del dèficit, també caldria afegir-hi que una de les necessitats que ens acostaran a aquesta convergència europea és acostar-nos als nivells de formació que se'ns reclamen moltes vegades, que es recomanen repetidament com a millorables en l'actualitat pel que fa al nostre sistema educatiu. Aquesta seria una de les justificacions de l'existència de la mateixa reforma i de la seva implantació en aquests moments. L'esmena número 7, la nostra esmena, fa referència a una formulació d'objectius que accentuï aquesta necessitat de posar-nos a nivells d'homologació respecte a la Unió Europea. Aquesta és de les esmenes que per al senyor Escudé són excessivament filosòfiques, però, com a mínim, no costen diners, senyor Escudé.

La següent esmena és l'esmena número 49. Aquesta és una de les partides ampliables, que jo m'acullo al mateix argument, repetit moltes vegades en aquesta cambra al llarg del dia d'ahir, d'avui, i novament remarcat pel diputat que m'ha precedit, el senyor Cadevall, que les partides són o no són ampliables en funció de determinats criteris. I el que aquí pretenem defensar els que parlem de partides ampliables són els criteris que justifiquen la seva ampliació o no; no la bondat o la maldat genèrica que n'hi hagi, de partides ampliables. Aquesta fa al·lusió a la necessitat de convertir en partides ampliables dues partides referides a la formació permanent i als ajuts individuals per a aquesta formació. És ben cert que, pel que fa a la despesa de gestió centralitzada en la formació permanent, hi ha hagut un increment, enguany, d'un 12%. Ara bé, aquesta partida representa solament el 35% d'allò que es destina a formació permanent i, per tant, la resta de partides de gestió no centralitzada, que són aquelles que gestionen les universitats o les institucions i els col·lectius de professionals, han quedat disminuïdes fortament: el cas, per exemple, de les referides als moviments de renovació pedagògica i als col·legis de llicenciats o col·legis professionals, han quedat disminuïdes en un 43%. Nosaltres entenem que aquestes, donat el moment de la reforma, d'implantació de la reforma, que aquestes haurien de ser partides, amb tota la prudència necessària, sense cap mena de dubte, però que se'ls hauria de reconèixer el caràcter d'ampliables.

Les esmenes 50 i 53, també que parlen del caràcter ampliable, de modificar el caràcter d'aquestes partides i convertir-les en ampliables, fan referència a les llars d'infants i vinculades també a la gestió d'aquestes llars que fan les corporacions locals. Com vostè ha dit molt bé, aquest no és un nivell obligatori i, per tant, no es demana pas que es cobreixi el cent per cent de la població ni, amb tota la prudència, en aquests pressupostos hem fet al·lusió que es cobreixi la demanda, tot i que la Llei, alhora que diu que no és obligatori, diu que es cobrirà la demanda social. Però el que aquí ens fa presentar aquestes dues esmenes és la contradicció que nosaltres observem amb les subvencions als centres privats, que són el 50% del cost, i les subvencions als

centres, que són, la immensa majoria, dels públics –ja que la Generalitat només en té 43 de propis per tot el territori de Catalunya–, aquells gestionats per les corporacions locals. Aquests reben només un terç del seu cost. Aquí es podria dir: és clar, un terç és de la Generalitat, un terç és de la corporació local, per tant, els pares només paguen un terç. Però també caldria afegir que, a partir d'enguany, en els criteris d'admissió d'alumnes es prioritzen, pel que fa a les llars de titularitat pública municipal o del Departament, les famílies en situació econòmica problemàtica. I aquí és on apareix el que a nosaltres ens sembla una contradicció: aquelles que sí que tenen rigor en l'admissió d'alumnes, donada l'escassa oferta i s'adrecen a les persones amb escassetat de recursos, haurien de ser justament les que rebessin subvencions més generoses, perquè les altres, les privades, no es regulen per cap criteri d'admissió especial i, per tant, seleccionen el seu públic entre aquell que pot pagar la quota.

Les següents esmenes, 51 i 315, fan referència a la formació professional. Aquestes, una referida a l'impuls –si em permet, per dir-ho literalment–, «ajuda a la primera instal·lació als alumnes que acaben FP de segon grau per a accelerar els programes d'ocupació juvenil», que està dotada de 1.000 pessetes; és a dir, que seria ampliable en el cas que els pressupostos ho permetessin o es traspassés d'una altra partida cap aquí, nosaltres entenem que hauria de tenir el caràcter d'ampliable. Per què diem això? Perquè nosaltres entenem que impulsar i recolzar les iniciatives emprenedores dels joves de cara a l'autoocupació, a més de tenir, naturalment, el valor de generar una certa ocupació o de millorar les perspectives d'aquells que han acabat els seus estudis d'FP, impulsen una certa democratització de la iniciativa econòmica.

En el cas de la 315, nosaltres creiem que, donada la importància de la formació permanent, caldria establir un observatori permanent per veure l'aplicació i la implantació dels nous mòduls de formació professional en el seu conjunt, i caldria fer-ho d'una manera, com s'acostuma a dir, com a observatori permanent. És a dir, fer-ho d'una manera constant, donada la importància que té per al desenvolupament econòmic del país i per homologar –com dèiem abans– els nostres nivells de formació als de la resta de la Unió Europea.

La partida 52, que nosaltres demanem que sigui ampliable, fa referència a les infraestructures i al manteniment. Nosaltres pensem que aquest és un tema que, evidentment, en el marc de la reforma no és el més important, no és el tema central, però sí que és un tema necessari; no només perquè és necessari tenir bons edificis, mantenir-los bé i estructures adequades, sinó perquè, moltes vegades, la percepció de la població respecte a la qualitat de l'ensenyament ve mediatitzada fortament pels aspectes més infraestructurals. I, malauradament, en els centres públics no sempre aquestes infraestructures corresponen a un nivell de qualitat acceptable. En la preinscripció hem pogut comprovar com centres no remodelats, no adequats a la nova implantació de l'ESO, que ofertaven dues línies de primer curs i amb possibilitat de fer-ne tres, han rebut només nou preinscripcions pel seu aspecte,

per la seva presència deteriorada –presència física–, etcètera.

I finalment, les esmenes 311 i 312, fan referència a la formació d'adults. Hem tingut, aquests darrers dies o aquestes darreres setmanes, una polèmica social sobre el tema del tancament dels nocturns, dels batxillerats nocturns, i una de les nostres argumentacions era –i dels afectats– que aquestes persones que, normalment, havien seguit estudis d'una altra manera, d'unes altres vies que les regulars, diguem-ne, que són, en molts casos, persones que s'han incorporat a l'ampliació dels seus estudis en l'edat adulta, no trobaven sortida per continuar, un cop tenien el graduat escolar, per continuar els seus estudis. Ara ens trobem que si no s'avança, en la mesura del possible, el segon cicle d'educació secundària obligatòria en els centres dependents del Departament de Benestar Social, aquestes persones que hagin pogut accedir al graduat escolar no tindran possibilitat de continuar, no ja en els centres on s'oferaven batxillerats nocturns sinó en els mateixos centres dependents de Benestar Social, els centres d'adults, si no s'avança la implantació del segon cicle de l'ESO.

I pel que fa, també, a la formació d'adults, lamentablement continua essent un problema l'analfabetisme adult a Catalunya. Nosaltres entenem que s'hauria de fer un esforç, no aquí, no parlem de partides ampliables, però sí que parlem d'un criteri de prioritització i d'esforç substancial del Departament per minorar o eradicar –seria la paraula exacta– definitivament l'analfabetisme adult a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. En la defensa de l'esmena 7, la senyora Tolosana ha dit: «Oh, això és filosofia; no costa pessetes». Sí, senyora Tolosana: la filosofia costa molts diners; la filosofia costa tots els diners, perquè tots els diners es despenen en funció d'una filosofia prèvia. Per tant, doncs, miri si és important.

El que als seus companys i a vostè mateixa, doncs, els torno a dir és que la meua objecció era dir que això no és *directament* concepte pressupostari; en tot cas, hauria de ser l'exposició de motius com el principi que configura això, però una mica com en el terreny constitucional, el text constitucional és la base d'on dimana, d'on surt tota la resta de la normativa de tot un país –imagini's si és important la Constitució–, exactament passa aquí amb l'exposició de motius, amb aquesta filosofia que vostè diu que no són pessetes. Oh, i tant que són pessetes! Però, com he explicat repetides vegades, seria un engany dir que hi han unes prioritats si és que no hi són; una vegada més haig d'explicar-li, he de tornar a insistir que el Pressupost, en aquests moments, ja és el que és: les partides tenen la dotació que tenen. Tot el que podria passar –com he explicat també alguna vegada anterior– és que en la segona part d'aquest debat, que suposo que hi entrarem, doncs, no ho sé, demà

a la tarda o demà passat al matí, el de les esmenes a la totalitat, de resultar guanyadora alguna esmena de retorn del Pressupost d'algun departament o organisme, aleshores, tot això sí que trontollaria, però si no és així, ara, vull dir, és una discussió, podríem dir-ne, filosòfica, en aquest sentit pejoratiu que semblava que vostè li aplicava al terme.

En tot cas, el contingut d'aquesta esmena número 7, de crear un nou article, l'article 5 quinquies, doncs, al Departament el van mirar i van creure que aquesta qüestió, com moltes altres, però fonamentalment el que vostè demana, el seu Grup demana, que és que sigui prioritària una correcta aplicació de la reforma educativa, a través de la millora, a través de l'adaptació de mitjans personals i tècnics, etcètera, el Departament creu que això ho està fent. Concretament, el Departament està fent una extensa operació de formació del professorat; pretén –i ho està aconseguint– la millora de la *ratio* professor/alumnes; es preveu i es regula un tema problemàtic, conflictiu, la inclusió d'alumnes amb necessitats educatives especials; la previsió de dotació d'equipaments específics, l'establiment de programes de garantia social, etcètera, a través –evidentment, això sí– d'una aplicació, d'una implementació gradual de la famosa reforma del sistema educatiu. Les partides tenen la dotació que tenen, aquí no se'n parla i, per tant, podríem passar a alguna altra esmena. Aquestes esmenes, que vostè mateixa ha dit que són partides ampliables i efectivament ho són.

L'esmena 45 torna a parlar de la preparació del professorat de cara a l'aplicació de la reforma educativa; és una traducció a aquest concepte de partida pressupostària del principi general de l'esmena 7. És clar, aquestes despeses tenen una previsió pel que he explicat en uns crèdits concrets; hi ha el que hi ha i en la situació de contenció de la despesa no es pot millorar.

L'esmena 49 torna a ser exactament del tema de la formació de professors. Ja li he explicat quin és el posicionament.

L'esmena 50 és una esmena que és paral·lela, si ho he entès bé, a l'esmena 53 perquè, sí, és la mateixa finalitat, l'únic que la primera és genèrica i la segona, potser més modesta o potser no tan modesta, pretén fixar que sigui en un 50%. En definitiva, tant a una esmena, la 50, com la 53, la resposta haurà vist que és..., lògicament, li haig de donar la mateixa que li he donat fa poca estona a l'esmena, em sembla que era la 44, al senyor Magí Cadevall: el tema de l'educació en preescolar té una determinada regulació, el caràcter voluntari, i la Generalitat fa tot allò que pot fer i no creiem que sigui adequat aquest ensenyament no obligatori declarar-lo partida ampliable.

He tingut una certa sorpresa quan vostè ha defensat l'esmena 51, perquè l'esmena 51 va ser retirada en comissió, no apareix, que jo hagi vist, en l'estat de despeses i en un escrit que el seu Grup va presentar en començar el debat apareix aquesta esmena efectivament com a retirada. Però, bé, en definitiva, li hauria dit en comissió el mateix que li dic ara: si hagués fet la defensa en aquells moments d'aquesta esmena, que ara

entenc que està retirada, que és que aquesta partida no és la partida corresponent al concepte que vostè diu.

El mateix passa amb l'esmena número 52, que era l'antiga 53. Aquesta partida no té aquest objectiu. El concepte, el que es finança..., les infraestructures existents és una altra partida, és la partida 06.04.611.01 «Inversions a centres docents no universitaris» –aquest és el títol–; té una dotació molt important; òbviament les necessitats són moltes; hi ha 11.843 milions de pesetes. I això que vostè pretén s'ha de carregar a aquesta partida i no declarar ampliable la 02 i la 03 que vostè demana.

Pel que fa a l'esmena que vostè ha dit 315, jo crec que hi ha algun error perquè la 315 fa referència a un tema sanitari i que ahir a la tarda va defensar –i molt ben defensat com sempre– la senyora Mayol. Jo crec que deu ser l'esmena 313, que és el tema –em sembla que vostè anava per aquí en l'explicació– del control i avaluació de la implantació de mòduls professionals en la formació professional. L'esmena 313 d'ara és la 327 antiga; mentre la 315 d'ara era la 332 antiga. Però, bé, deixant de banda els números, jo crec que el tema és tema d'ensenyament i no de sanitat, òbviament, que és la seva especialitat, l'especialitat de vostè. I aleshores, doncs, a mi el que se m'explica és que existeix un decret, el Decret 332, d'ara fa dos anys, de l'any 94, del 4 de novembre, que en l'article 28.1 ja estableix precisament aquesta tasca d'avaluació en formació professional. Més específicament l'apartat 2 d'aquest article diu que el Departament vetllarà per l'adequació a les demandes socials i fa un desplegament no immediat, sinó al llarg d'un període de temps que arriba a l'any 2001. La senyora Tolosana em fa gestos que no és així, suposo que deu tenir raó ella. Però, bé, aquesta és la informació que a mi se m'ha donat i no li'n puc donar una altra; hi ha un desplegament en aquests moments d'aquesta sistemàtica avaluació a través del Decret 119, de fa molt pocs dies, del 12 de juny, i aquest Decret, a l'article 48, crea la figura del coordinador. Per tant, crec que el Govern està fent esforços en aquesta direcció que vostè demana. Per altra banda, la inspecció i els consells escolars a nivell municipal, comarcal i nacional, doncs, també intervenen en aquesta matèria i, per tant, no creiem, o el Departament no creu que calgui –com vostè demana– un nou programa sobre aquesta matèria.

L'esmena 311, l'esmena 311 és el tema de la formació professional d'adults, que vostè ha fet unes consideracions molt «atinades» que, en definitiva, si no recordo malament, aquesta qüestió va ser objecte en el seu moment d'una resolució d'aquest Parlament –ara no recordo el número–, que és una resolució que es va transaccionar entre el Grup Socialista i el nostre Grup. En definitiva, el que nosaltres creiem que s'ha de fer no és això que diu vostè, almenys en la forma com ho diu en aquesta disposició addicional de l'esmena 311, sinó que, d'acord amb la LOGSE, entenem que s'han d'implantar progressivament els ensenyaments que condueixen a l'obtenció del títol que es denomina de graduat d'ensenyament secundari. En aquest curs, m'informa el Departament, que crec que és el Departament de Benestar Social, ja s'ha reconegut un centre dintre

d'aquesta nova línia d'actuació i es treballa en la programació per a altres centes i en el disseny curricular de cara als adults. Mentrestant –i crec que això té interès– es continua lliurant el títol acadèmic antic, el de graduat escolar, que és més suau, és més senzill d'obtenir, i que, per altra banda, ara com ara, té la mateixa consideració que el nou títol a efectes laborals. I per tant, doncs, no sols no es causa un perjudici a aquests adults en fase de graduat escolar, sinó que se li facilita l'accés al mercat de treball.

I finalment, l'esmena 312 diu que «endegarà un pla interdepartamental»; això precisament entenem a Convergència i Unió que aquesta tasca ja l'està fent el Departament de Benestar Social; la Direcció General de Formació d'Adults en col·laboració amb els ajuntaments està fent ja aquesta tasca que vostè demana. Per tant, entenem que no és procedent dir que s'endegui aquest programa i menys dintre d'una sistemàtica pressupostària. Si aquí es tractés d'una proposició no de llei, potser hauríem pogut presentar aquella esmena clàssica de Convergència i Unió, que digués «continuarà fent» i així tots quedaríem contents. Però, bé, de cara al Pressupost ens sembla que no és apropiat i, per tant, doncs, senyor president, arribat el seu moment, el nostre Grup s'oposarà a aquest conjunt d'esmenes que acaba de defensar la senyora Tolosana.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. El diputat senyor Novella em demana la paraula per...?

El Sr. Novella i Izquierdo

(Per raons tècniques, no ha quedat enregistrada la intervenció de l'orador.)

El president

Per un minut.

El Sr. Novella i Izquierdo

Em sembla que el diputat senyor Escudé ha sofert una petita equivocació per un canvi de numeració que es va donar a les esmenes. La que el nostre Grup va retirar va ser l'antic 51; hi ha hagut una variació i l'antic 52, 51... Per tant, l'esmena està en vigència.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor... Té la paraula el diputat del Grup Socialista, senyor Martí Sans. Si acumula algunes esmenes...

El Sr. Sans i Pairutó

Sí, senyor president. Acumularia l'esmena 46 i 48, en aquests moments.

El president

48, d'acord.

El Sr. Sans i Pairutó

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup Socialista presentem dues esmenes d'addició a l'apartat 5 que implicarien, en el cas que fossin acceptades, un nou apartat, subapartat c a aquest apartat 5. Les dues esmenes –com he dit– són d'addició i fan referència, la 46, a les partides 226.09 i 226.10, 462.01 i 481.01, que corresponen a transport escolar, a traspassos als consells comarcals per a menjador i transport escolar i a ajuts individuals per a menjadors escolars. Aquestes esmenes nosaltres diem o proposem que seran ampliables a fi d'atendre les necessitats, necessitats derivades de l'aplicació de l'ESO i del nou mapa escolar, sense deixar d'atendre aquelles necessitats que es presten, per raó de distància entre els nuclis de població i de trasllat obligatori dintre dels municipis quan es tracta de grans distàncies. Aquesta seria l'esmena número 46. A l'esmena número 48 demanem que sigui ampliable a fi que el Consell Executiu pugui fer front als compromisos contrets en la recent aprovació del pla plurianual d'inversions.

Començaré, si m'ho permeten, senyors diputades, senyors diputats, per l'esmena 48, i jo voldria dir d'entrada que és una esmena que pensem que és totalment assumible perquè, com explicaré tot seguit, afecta el bon govern i l'interès general del sector. L'any 95 hi havia una previsió d'inversions de 16.972 milions de pessetes i se'n van liquidar 14.585, la qual cosa ens dóna un dèficit ja de 2.387 milions de pessetes de menys. Aquest any, l'intent d'inversió és de 18.106 milions i el pressupostat en els pressupostos que aprovem és de 15.692 milions. Això ens dóna un dèficit de 2.244 milions que, sumats als del 95 i als del 96, ens anem a un dèficit de 4.631 milions de pessetes en inversions, si no he fet els càlculs malament. Però, en tot cas, es pot considerar si són partides molt importants o poc importants, però en el sector i en el moment d'implantació de la reforma educativa, nosaltres, senyores diputades, senyors diputats, creiem que aquestes partides són molt importants. I aquestes partides són importants perquè es va deixant llast, es deixen coses a fer, no es fan els instituts que s'havien dit, no es fan les ampliacions que s'havien promès i tot això se soluciona amb aules prefabricades, que es lloguen, que es paguen, però que de cap manera implica que després no s'hagi de construir. Si a això afegim la pèrdua de qualitat i l'augment del cost, el negoci és ruïnós. Nosaltres, l'esmena, la fem en el sentit de superar aquestes deficiències.

Es poden posar exemples perquè els números es poden concretar amb exemples dels llocs allà on pot afectar aquesta situació; comarques gironines que són, senyores diputades, senyors diputats, les que jo conec millor. Previsió d'acord amb el Pla plurianual per a l'any 96 havia de ser de 1.750 milions i és de 1.073 milions; això implica que no es facin els instituts nous de Banyoles i de Sant Feliu, que no es facin les ampliacions del Centre de recursos de Banyoles, del col·legi de Caldes, del col·legi de Maçanet i del col·legi de pràctiques de Girona i de l'Institut Sant Elm de Sant Feliu. Per tant, esperar que en properes partides pressupostàries això es millori; possiblement serà possible, però

1136

també i fent esment al diputat de la minoria majoritària, senyor Salvatella, que té una fina estilística i que sempre fa servir dites, recordo que en una situació, volent dir que l'oposició demanava massa, va dir: «La processó és llarga i el ciri és curt.» Però també a la meua terra, senyor Escudé, diuen que «per als pagesos endarrerits cap anyada no és prou grossa».

Quant al transport escolar, només voldria fer esment a dues situacions. La situació que els itineraris són, alguns són excessivament llargs i, en tot cas, la previsió de possibles modificacions seria aconsellable. I després, que no hi ha un compromís concret, malgrat que ho han anat dient, en compareixences del conseller, sobre el transport intramunicipal. I això és important –acabo, senyor president–, i això és important. S'ha estat dient: «El transport intramunicipal, el solucionarem, el subvencionarem o el pagarem.» No sembla que sigui aquesta la solució, i nosaltres pensem que haurien, vostès, d'acceptar aquestes esmenes per poder solucionar això i per no carregar sempre els que reben, sempre, quan des del Consell Executiu no es compleix, que són els ajuntaments.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. El senyor Sans ha defensat només dues esmenes, la 46 i la 48; totes dues, partides ampliables. L'oposició a l'adopció de partides ampliables, ja l'he explicada *ad nauseam*; per tant, el senyor Sans la coneix perfectament, quina és l'objecció. Ara, en aquest cas concret, jo voldria fer-hi una especial matisació: és que en aquest cas, senyor Sans... És clar, vostè ens ha donat moltes xifres, i jo no les poso en dubte, vostè és un fi coneixedor de la seva situació comarcal... Ara, em sorprèn, sincerament, em sorprèn una mica l'explicació que ha donat vostè, no per les mancances que vostè denuncia, sinó pel fet de, això, relacionar-ho amb partides ampliables, perquè si això, vostè, després de fer aquest discurs, hagués presentat –que no sé si ho ha fet, i potser suposo que sí– modificacions de partides del Departament d'Ensenyament per millorar una partida en demèrit d'una altra, encara que només fos de la Seguretat Social del personal, doncs, seria congruent amb l'argumentació; però, és clar, vostè demana partida ampliable, i demana partida ampliable per coses que, si més no formalment, hi són. Perquè, és clar, en l'esmena 46 vostè parla de l'aplicació del nou Mapa escolar, i a l'esmena..., que és una cosa que ja existeix, o sigui, no és una previsió que potser es faci un pla de no sé què que millori tal cosa i, per tant, necessita crèdit ampliable, o sigui, una cosa que pot venir però que no se sap si vindrà ni en quina quantia; això, teòricament, està xifrat, l'aplicació per a enguany d'aquest Mapa escolar, que té una traducció en el temps bastant perllongada.

I la mateixa cosa passa amb l'esmena 48, perquè vostè vol que la partida corresponent sigui ampliable per

atendre els compromisos contrets, no la necessitat de contreure nous compromisos d'acord amb el Pla d'inversions –Pla que vostè mateix ha dit que ja està aprovat–; per tant, també torna a ser la mateixa objecció addicional. És clar, és obvi, el Departament, en preguntar-li què s'ha de dir sobre aquestes matèries, què creuen que és el que poden dir, diuen: «Escolti, és que, segons el nostre entendre, tant en una qüestió –Mapa escolar– com en l'altra –Pla plurianual d'inversions–, les dotacions que hi hem posat cobreixen exactament l'aplicació que entenem que pertoca l'any 96 quant a l'aplicació del Mapa escolar, i el que pertoca l'any 96 de cara a la concreció en aquest any del Pla plurianual d'inversions.» Per tant, nosaltres ens hi oposarem. Dit d'una altra manera: vostè ha esmentat el meu company senyor Salvatella en aquesta frase, i jo discreparia, en aquest cas: la processó sí que és llarga, i molt llarga, evidentment –això del Mapa escolar i la nova implantació del sistema escolar és llarg i feixuc, els itineraris es poden fer de moltes maneres, els consells comarcals poden establir uns viarans o uns altres...–, però bé, amb el que no estaria d'acord és que el ciri és curt; almenys des de la perspectiva nostra, el ciri té exactament la longitud que creiem que ha de tenir, almenys l'any 96.

Per aquest motiu, senyor president, nosaltres votarem en contra, arribat el moment de la votació, d'aquestes dues esmenes que ha defensat suara el senyor Sans.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar l'esmena número 54, té la paraula el diputat socialista senyor Dalmau. 54, sí.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Sí, senyor president. Defensaré, si li sembla bé, la 54, la 60 i la 307.

El president

54, 60 i 307.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Efectivament. Bé, nosaltres el que hem pretès amb aquestes tres esmenes és singularitzar alguns conceptes del pressupost en matèria de cultura que han tingut una dotació clarament insuficient, i ho fem per mitjà d'unes esmenes que el senyor Escudé qualificaria, sens dubte, de clàssiques o tradicionals, com clàssic i tradicional ha estat el rebuig de Convergència i Unió a l'hora d'admetre-les. Tenen una cosa en comú, aquestes esmenes, que és que fan referència, més o menys indirectament, a la llengua. Ja en parlarem quan sigui el moment de fer l'esmena a la totalitat del Departament, però abans s'avança en el terreny polític una gran incongruència entre el discurs polític de Convergència i Unió i les aplicacions pressupostàries, perquè el fet és que en matèria de llengua la reducció pressupostària dels últims tres anys –no parlo pas només del Pressupost d'aquest any, que és any de restriccions, sinó dels tres

últims anys—ha estat realment brutal. I convé recordar que la matèria de la problemàtica de la llengua no és només una qüestió d'una direcció general de Política Lingüística, sinó que la normalització afecta també altres instruments indirectes que ajuden l'avenç de la llengua, com poden ser la premsa, el llibre, el sistema bibliotecari, etcètera.

Hem fet una esmena en relació amb el tema de llibre i premsa, dos conceptes que en l'actual sistema del pressupost no es poden discernir, perquè el Govern ens ha acostumat a barrejar en la mateixa partida llibre i premsa, que són dues coses diferents. Partint de poc més de mil milions de pessetes, els últims tres anys se n'han perdut més de tres-cents milions. Més concretament pel que fa a la premsa, aquesta reducció creixent del pressupost és encara més flagrant, perquè en molts casos, i de forma creixent, els ajuts a la premsa que dona el Govern no són tals ajuts, sinó només publicitat del Departament de Cultura, que obliga per contracte determinades publicacions a inserir anuncis gratuïtament a compte de la subvenció.

Pel que fa a les biblioteques, també hi ha hagut una reducció molt notable: en tres anys, de 2.000 milions que el Govern gastava, se n'han perdut 700. I particularment hi ha dos epígrafs molt greus: hi ha el Programa de biblioteques previst en el Pla d'obres i serveis, que ha passat de 490 milions aquest any a només 200..., i en aquest cas espero que l'argumentació també tradicional del senyor Raimon Escudé sobre els crèdits ampliables no serà —no sé quina giragonsa hi farà— aplicable, per una raó molt senzilla, senyor Escudé: ens trobem en portes de ser aprovat un mapa de la lectura pública, de previsió econòmica desconeguda i que ha de ser aprovat en aquest exercici, i per tant, com que no podem saber exactament quines són les previsions econòmiques que contindrà, cal que hi hagi un crèdit ampliable de manera que es puguin atendre les necessitats d'aquest mapa de la lectura pública.

I finalment, tenim una esmena en relació amb el programa de normalització lingüística, concretament del Departament de Justícia, perquè aquí sí que nosaltres hem de manifestar la nostra més absoluta estupefacció pel que ha estat la política del Govern en relació amb aquesta matèria. Fa pocs dies vam aprovar en aquest Ple del Parlament una moció molt llarga, de quinze punts, en la qual es feia un programa sistematitzat de què és el que calia fer en un dels àmbits que tots hem considerat més endarrerit en l'ús de la llengua, que és l'Administració de justícia; va ser una moció molt elaborada que va aconseguir el suport de tots els grups de la cambra. Doncs, bé, la concreció d'aquella Moció és absolutament sorprenent, perquè, després d'haver fet aquest treball d'elaboració teòrica en el marc parlamentari, a l'hora de concretar-ho en els pressupostos hem de dir que el Departament de Justícia, que l'any passat dedicava 250 milions a la normalització lingüística, aquest any n'hi pensa dedicar 60: de 250 passa a 60, en un dels àmbits, repeteixo, en els quals està més endarrerida la normalització. Per tant, en aquest sentit penssem que hi ha una urgència de declarar crèdits ampliables aquestes partides, perquè, de la mateixa manera que ho fa el Govern en altres àmbits perfectament pre-

visibles, econòmicament, comptablement parlant, com és la Seguretat Social o els interessos, si ho fa en aquelles partides i les declara ampliables quan, en canvi, és perfectament previsible la despesa que hi haurà, també pensem que, per coses de la llengua com aquestes, seria imprescindible de fer crèdits ampliables i cobrir una de les necessitats més urgents en un dels terrenys en els quals el discurs teòric de Convergència i Unió és més abrandat. Jo llegia avui al diari les previsions de les ponències del Congrés de Convergència Democràtica sobre la llengua; comparin, senyors de Convergència Democràtica, el que diuen vostès en el seus papers congressuals i el que fan en els pressupostos, que és retallar brutalment els pressupostos de normalització lingüística per a l'any 1996.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat, senyor Dalmau. Per al torn en contra, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. Cap giragonsa, senyor Dalmau: és purament reflectir la realitat. Vostè veig que, entre les moltes selectes lectures que té, també practica la lectura de les filtracions de les ponències congressuals de Convergència; li agraeixo l'interès per la nostra hipotètica o possible evolució doctrinal futura. Estem en el terreny de la filosofia, que és allò que parlàvem fa una estona amb la senyora Tolosana. Hi estem d'acord, sí, sí: abrandadament defensem tot això que vostè diu, i més; ara, som gent realista, som gent pragmàtica. I enguany, una vegada més, haig d'explicar que el pressupost és un pressupost de contenció, que hi ha unes prioritats, que ja les explica l'exposició de motius. Tots sabem —per tant, vostè l'únic que ha fet, des de la meua perspectiva, és fregar sal sobre la nostra llaga, sobre la nostra ferida en aquest terreny—, tots sabem que el Departament de Cultura és un dels que han estat fortament afectats per la contenció pressupostària. Vostè ha dit: «Ja en parlarem després, al debat de totalitat» —que, evidentment, serà un gran debat—, però, fixi-s'hi, ja el faran, perquè el farà amb un company meu, i aleshores li donarà unes explicacions que jo, humilment, en aquests moments no sabia donar-li, però és una trista realitat. Però, com he explicat en alguna ocasió al llarg d'aquest debat, la necessitat fa llei. I avui dia la necessitat és retallar fins i tot aquelles coses que tenim més a la vora del cor, com la normalització lingüística.

Ara, a més a més, deixi'm dir-li, senyor Dalmau: encara que vostè només ha defensat tres esmenes, sobretot les dues primeres esmenes, quines esmenes!, perquè, és clar, vostè, en l'esmena 54, demana que siguin ampliables una, dues, tres, quatre, cinc partides pressupostàries, i en l'esmena 60 demana també que siguin ampliables una, dues, tres, quatre partides pressupostàries. En certa manera, seria una revolució partidista, en el sentit de partida pressupostària, en el Departament de Cultura, almenys pel que fa referència a tot aquest reguitzell d'activitats culturals. Bé, lamentant-ho, no li podem fer costat.

Quant a l'esmena 307, vostè enceta una qüestió que algun altre grup també té esmenes en algun altre lloc, però que, en definitiva, el que jo haig de dir és que vostè té la petita confusió –petita– que és cert que la partida que apareix objecte de l'esmena 307 va destinada a normalització lingüística a l'Administració de justícia, però no *exclusivament* la normalització lingüística en el Departament de Justícia és aquesta partida: n'hi han d'altres, de partides. Iniciativa per Catalunya –ja ho parlarem al seu moment en l'esmena 101– hi afegeix una altra partida, i a més a més, el Departament creu que hi han més partides..., millor dit, no creu, n'està convençut, perquè les ha establertes, que hi han altres partides que nodreixen aquesta normalització lingüística a l'Administració de justícia. Per exemple, hi ha la 12.05.229.07; hi ha una partida per a despeses informàtiques que pretén, amb 3 milions de pessetes, modestament –així m'ho diu el Departament, senyor Dalmau–, doncs, ajudar a la catalanització dels serveis informàtics; hi ha 75 milions per a beques, i també no hem de perdre de vista, i suposo que en aquest debat sobre el Departament de Justícia ho veuran, que a organismes autònoms dependents d'aquest Departament també hi ha partides o consignacions dedicades a la normalització lingüística.

En tot cas, en tot cas, senyor Dalmau, tornem a trobar-nos amb el mateix cas de les altres dues esmenes: una cosa és el que voldrien i una altra cosa és el que podem. I enguany toca contenció i, per tant, hi ha el que hi ha. I, lamentant-ho, no podem acceptar aquest increment, que, per altra banda, doncs, és clar, en l'esmena..., mentre les dues primeres esmenes que vostè ha defensat són esmenes de partides ampliables, aquí només diu que es donarà prioritat; i com es dóna prioritat si les partides és el que hi ha? Per tant, seria una declaració voluntarista molt bonica, però ineficaz pressupostàriament. L'interventor assignat al Departament de Justícia no podria dir: «Doncs, miri, no paguin això i paguin això altre, perquè és de normalització lingüística i hi ha una disposició addicional que tindrà prioritat.» Això no és viable i, per tant, senyor president, arribat el moment de la votació, aquestes tres esmenes que ha defensat el senyor Dalmau, les votarem negativament.

Moltes gràcies.

El president

Per presentar i defensar l'esmena 55 i aquelles que vulgui agrupar, té la paraula, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Defensaria primer l'esmena 55, l'esmena 57 i l'esmena 61, sobre patrimoni cultural; de passada, també defensaria l'esmena 67 i l'esmena 309, que tenen a veure amb el Pla interdepartamental d'immigració i amb una de les concrecions d'aquest Pla; defensaria també l'esmena 333, que parla d'infraestructures industrials al Baix Llobregat, i defensaria, finalment, l'esmena 255, que és un vot particular a la disposició addicional vint-i-novena. D'acord, senyor president?

El president

Molt bé.

El Sr. Riera i Gassiot

Seguint una mica en la línia del que ha dit el senyor Dalmau, quan aquest Parlament aprova amb solemnitat, l'any 93, les grans lleis sobre el patrimoni –Llei sobre biblioteques i Llei sobre el patrimoni, sobretot aquestes dues lleis–, i planteja la necessitat de renovar lleis tan importants com la d'arxius; quan aquest Parlament es posiciona una vegada i una altra sobre la importància del català; quan justament aquest Parlament, els darrers anys, planteja primer la possibilitat de refer la Llei de normalització lingüística del 83, després de moment decideix ajornar aquesta proposta, i en tot cas planteja, defensa i ens proposa un pla, justament, de normalització lingüística..., quan es fan totes aquestes propostes parlamentàries, un entén que un no pot fer promeses parlamentàries si al costat no tenen partida pressupostària. Tot allò que no té partida pressupostària, en política no existeix; tot allò que no compta, per tant, amb recursos pressupostaris posteriors és una declaració d'intencions, jo diria, frustrant per a la ciutadania, que diu: «Aquesta gent ens promet que farà tot això, però tot això no ho fa perquè no té possibilitats de fer-ho».

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Jo voldria insistir en la importància que té el nostre patrimoni arqueològic, i que es tracta d'un patrimoni que, justament perquè a Catalunya hi ha molta obra pública, és un patrimoni que corre un perill permanent. Perill que demana mesures especials de conservació, de defensa i de difusió d'aquest patrimoni. La lluita contra l'espoli del patrimoni arqueològic de Catalunya –n'hem parlat en més d'una ocasió en la Comissió de Política Cultural– és una qüestió urgent, perquè –ho repeteixo– els índexs d'espoli d'aquest patrimoni són notables. Diputats dels diferents grups han parlat, per exemple, de què vol dir, en aquests moments, la quantitat de patrimoni que s'està perdent a Catalunya, justament perquè és un patrimoni espoliat. Per què? Perquè, diuen, no hi ha mesures suficients per fer la conservació, la defensa, d'aquest patrimoni.

Pel que fa a les qüestions del Mapa de lectura, faig meves les raons que ha donat el senyor Dalmau i, en tot cas, les que va donar en la interpellació sobre la Llei del sistema bibliotecari de Catalunya i en la Moció subsegüent. No repeteixo això.

Sí que voldria dir la importància que té el tema de la premsa i les publicacions en català. En aquests moments, la possibilitat de mantenir la normalitat del català com a llengua d'ús quotidià no és solament la publicació de diccionaris –d'altra banda, amb un excés d'errors, com el de l'Institut d'Estudis Catalans–, sinó el de garantir que hi hagi una premsa i publicacions periòdiques en català que recorrin tots els aspectes de la nostra vida social i científica i que recorrin, a més, tot el territori nacional català. En el darrer volum de les obres d'Alfons Comín, nascut a l'Aragó –ho recordo–

però diputat en aquest Parlament, que va morir justament avui fa setze anys, hi ha un article impressionant sobre què significa la premsa periòdica en català per al manteniment de la capacitat de pensament crític a Catalunya. Pot semblar una bestiesa, una cosa inconnexa; no és així: sense aquest lligam no hi haurà possibilitat de mantenir tot això. Doncs, bé, l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català, abans d'aquest Pressupost, ha visitat tots els grups parlamentaris per explicar en quina situació es troba.

Dues esmenes, la 67 i la 309, per parlar de l'aplicació del Pla interdepartamental d'immigració, presentat solemnement el setembre del 93 també en aquesta cambra, i amb un punt molt concret, que és els habitatges per a treballadors estrangers. Tots els informes, començant per l'informe del molt honorable síndic de Greuges, senyor Frederic Rahola –l'informe del 91 a aquest Parlament, amb el *Llibre sobre la marginació a Catalunya*–, i informes posteriors de Càritas, ens diuen: «Aneu molt amb compte». Perquè la possibilitat de crear a Catalunya una bossa de marginació afegida a les bosses de marginació ja existents, o contra les quals s'ha tractat de lluitar, sobretot a partir de les iniciatives municipals d'ajuntaments que es trobaven amb aquestes bosses de marginació i que han tractat d'integrar en el teixit urbà tot allò que podia ser bossa de marginació, justament en aquest treball ens podem trobar amb un problema específic que és el tema dels habitatges per a treballadors estrangers. Això fa del tot imprescindible que hi hagi una actuació permanent, crònica, que tingui caràcter plurianual, que permeti anar treballant per evitar que es converteixi en problema allò que ara i avui encara no és un problema gravíssim –és un problema greu, però no és un és un problema gravíssim.

El que fa la 333 pot semblar una disposició addicional especial. Recordo que entre les disposicions addicionals de pressupostos anteriors –per exemple, del Pressupost del 95–, n'hi va haver una tan important i que alguns diputats d'aquesta cambra vam repetir molt sovint, que era per al finançament de l'aplicació de la reforma. Això es va fer a partir d'una disposició addicional vint-i-unena, si no ho recordo malament, que es deia que abans de tres mesos, abans del 31 de març, seria presentat al Parlament el Pla que expliqués el finançament de la LOGSE. Per tant, quan nosaltres plantejem una disposició addicional, en aquest cas, en aquests termes –«El Govern, conjuntament amb els representants dels ens locals i dels agents socials, promourà la millora i l'adequació de les infraestructures comarcals del Baix Llobregat»–, ho fem perquè ens trobem davant del que pot ser, en aquests moments, el test de Catalunya. Al Baix Llobregat hi viu el 10% de la població catalana, i el Baix Llobregat, justament, explica què pot ser, o és el test de què pot ser en el futur la viabilitat de moltes qüestions de Catalunya. No és solament el laboratori social de Catalunya –com algú l'ha qualificat així–, sinó moltes coses més. Jo recordo que ara aquests dies fa vint anys publicàvem una primera crònica del que havien estat les lluites obreres al Baix Llobregat: a través d'aquesta crònica es veu quina era la situació industrial del Baix Llobregat. Anys a venir, el Baix Llobregat es converteix en un punt on s'assagen tots els acords entre ajuntaments, agrupaci-

ons d'empresaris i sindicats, justament per lluitar contra l'atur al Baix Llobregat i per plantejar el ZUR especial, les zones d'urgent reconversió industrial en el Baix Llobregat. En aquests moments, a través del Consell Comarcal del Baix Llobregat, de la seva àrea de dinamització econòmica, s'està fent un treball seriós per replantejar la situació de la indústria, però, malgrat tot –i en aquest Parlament ens n'hem fet ressò moltes vegades–, les empreses emblemàtiques del Baix Llobregat, en aquests moments, estan en situació de crisi, i de crisi molt greu. Algunes d'elles, substituïdes per espais destinats a emmagatzematge, és veritat, però la riquesa i el teixit industrial del Baix Llobregat corre perills greus. Noms com Siemens i Corberó, per exemple, són noms que, en tot cas, poden recordar algunes coses. És per això que hem cregut que, no per localisme, sinó perquè ens estem jugant un aspecte important del futur de Catalunya, tenia sentit plantejar aquesta disposició addicional per plantejar les infraestructures industrials del Baix Llobregat.

Bé, finalment hi ha una qüestió d'un vot particular a la disposició addicional vint-i-novena, i és que aquesta disposició planteja la dissolució de l'Institut Català de Serveis a la Joventut. El nostre Grup... I diu, exactament, el punt número 2 de la disposició: «La personalitat jurídica de l'Institut Català de Serveis a la Joventut queda extingida des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, i les funcions, els mitjans personals i els recursos d'aquest Institut són assumits transitòriament pel Departament de Cultura, el qual se subroga en totes les relacions jurídiques amb què l'Institut Català...», etcètera, etcètera. Bé, per què és un vot particular? Perquè, com plantejarem quan parlem del Departament de la Presidència, el nostre Grup, que està totalment d'acord que Esports passi a dependre de Cultura, no veu clar que Joventut, que té funcions interdepartamentals –perquè des de Joventut es parla des del fracàs escolar fins a l'atur juvenil, fins a l'habitatge de lloguer per a joves, etcètera, i moltes altres qüestions, també el turisme juvenil–, que tingui justament un caràcter interdepartamental i que quedi en el Departament de Cultura. I és per això que el nostre Grup s'oposava a aquesta transferència. Però, atès que aquest Institut, a partir de la votació, pot quedar extingit, volíem explicar per què nosaltres volíem deixar ben clar que no enteníem o no estàvem d'acord que quedés dins del Departament de Cultura tot el que fos política de joventut.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra d'aquestes esmenes, té la paraula el diputat senyor Raimon Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. L'esmena 55 és una esmena en què es demana una partida ampliable, que s'hauria d'afegir al reguitzell d'esmenes la declaració d'ampliable de les quals havia demanat fa un moment el senyor Dalmau. Per tant, imagini's, senyor Riera, si jo m'oposava a les partides del senyor Dalmau, imagini's

que, a més a més, encara vostè n'hi afegeixi una altra. Però és que, almenys, el senyor Dalmau donava un criteri obert quant a la finalitat d'aquestes partides; en canvi, vostè diu «amb dotacions pressupostàries suficients». Què vol dir «suficients»? A criteri de qui? A criteri de vostè? A criteri del Departament? A criteri de l'interventor? Perquè, és clar, dir «aquesta partida és ampliable perquè tingui una dotació suficient» gairebé és no dir res. Per tant, doncs, nosaltres no hi donarem suport.

Igual com a l'esmena 57, que fa el mateix, i també dona la mateixa justificació: «que tingui dotacions pressupostàries suficients». Fa relació encara a una altra partida, la consolidació i restauració del patrimoni arqueològic, d'aquest conjunt de partides en què tots hem convingut, i hem fet un debat amb el senyor Dalmau en aquest sentit, que el Departament és un dels que ha sofert especialment les necessitats de contenció.

Pel que fa referència a l'esmena 61, és una partida de les mateixes que el senyor Dalmau afectava per l'esmena 54 i, per tant, lògicament, el que li he dit al senyor Dalmau li ho haig de repetir a vostè.

Pel que fa referència a l'esmena 67, encara que demana una partida ampliable, a mi em sembla que l'essència de la seva petició, més que la partida sigui ampliable, la qual cosa ja per principi no hi podem estar d'acord, és que diu que tingui una atenció preferent als treballadors estrangers de cara a aquests habitatges. És clar, jo, l'únic que li puc dir és que hi estem d'acord en tant que són persones humanes residents a Catalunya, perquè, en definitiva, el Pla d'habitatge vigent, que cobreix el període 96 a 99 va destinat a totes les persones amb residència habitual a Catalunya, siguin nadius de Catalunya, siguin nadius de l'Estat, siguin nadius de la Comunitat o siguin de qualsevol país del món. No fem una identificació pel fet de ser treballador estranger: tota persona que tingui residència habitual a Catalunya té dret –si compleix la resta de requisits, òbviament– a beneficiar-se d'aquest Pla d'habitatge. Per tant, no entenem correcte fer-hi aquesta precisió.

Pel que fa a l'esmena 309, aquesta és una qüestió que jo recordo molt bé que, quan es va fer la presentació del Pla interdepartamental sobre la immigració en la Comissió que existia en el seu moment en aquest nostre Parlament, a la legislatura anterior, almenys a mi em sembla que va quedar molt clar, tant per part del conseller com dels experts que l'acompanyaven, que aquest era un pla de coordinació i no d'increment; totes i cadascuna de les partides destinades a fomentar aquest Pla d'immigració tenien ja la seva ubicació en cada un dels departaments. Per tant, hi insisteixo, el Pla, tal com el concep el Govern, i nosaltres li donem suport, no és un pla d'unes partides addicionals, sinó la coordinació d'unes partides existents; per tant, no estarem d'acord que hi hagi unes modificacions de crèdit per aportar directament i específicament a aquest Pla sota aquest títol.

Pel que fa referència a l'esmena 333, miri, jo m'ho agafo com una espècie d'obligació territorial. Vostè és d'una comarca i ha sortit a explicar, diguem-ne, les «misèries», entre cometes, els drames industrials d'unes

empreses amb noms i cognoms de la seva zona. Vostè ha explicat –i és veritat– la tradició de laboratori social i de lluita de la seva comarca, però mentre vostè estava explicant tot això, jo, per mi, a dintre meu, anava dient: «Bé, no hi veig res de nou», a la meua comarca, al Vallès Occidental, Terrassa, i no diguem Sabadell, doncs també són laboratoris socials, tenen una tradició de lluita i tenen una tradició, desgraciadament, molt més greu i molt més important que el Baix Llobregat –i és un rànquing que no ens agradaria tenir–, de problemàtica, i aquí hi ha dignes representants de la Unió General de Treballadors que accepten plenament, crec jo, la meua argumentació; i qui diu del Vallès Occidental, podria dir del Maresme, la situació de la indústria del punt. Bé, a més a més, és clar, llegint el text de la seva disposició és un text bastant barroc, perquè és clar: «El Govern» –diu– «ho ha de fer conjuntament amb el representant dels ens locals i els agents socials.» Per tant, és un problema molt més complicat; ara, a pagar: el Pressupost de la Generalitat. I què és el que ha de promoure? És clar, vostè diu «la millora i adequació de les infraestructures industrials», no de les estructures industrials, que serien la Siemens o la Corberó, sinó «les infraestructures industrials»; què vol dir això?, el subministrament energètic?, el transport? Bé, la mateixa reivindicació –hi insisteixo– podrien tenir moltes altres comarques; unes, perquè estan industrialitzades i tenen perill de desindustrialitzar-se, i un reguitzell d'altres comarques, que sempre en el nostre debat vostè recordarà que surten, comarques més deprimides, comarques més endarrerides, que pretenen exactament el revés. En definitiva, el que no es pot fer a nivell de pressupost és fer un trajo a mida de totes i cadascuna de les comarques, el que pretén fer el Govern és, a més d'unes partides globals, atendre amb un criteri de prioritats les necessitats existents. Evidentment, els departaments hipotèticament afectats per aquesta disposició addicional, sigui Indústria i Comerç, sigui Política Territorial i Obres Públiques, sigui qualsevol altre organisme autònom, doncs, a les seves partides tenen dotacions per a aquestes necessitats, degudament contrastades, comentades i pactades, i no obligades a través d'una disposició addicional, com és aquesta que vostè pretén.

Per últim, vostè ha fet una referència a l'esmena 255, que diu: «És un vot particular contra la disposició addicional vint-i-vuitena.» Bé, i vostè ja n'ha explicat el contingut. Clar, vostè el que fa és una cosa diferent del que feia en el seu moment. Vostès tenien una esmena que volien que no marxés de Presidència aquest organisme. Aleshores, en adoptar-se en comissió una esmena del grup que en aquests moments represento, que era l'antiga esmena 426, vostè ara modera la seva oposició, vull entendre jo, en el sentit que vostès ara ja el problema no és on estigui ubicat, sinó que no desaparegui aquesta entitat, aquest organisme autònom; que això és el que diu la disposició addicional vint-i-novena. Bé, en definitiva, com ja li vaig dir en comissió, aquest organisme entén el Govern que ha acomplert el seu objectiu i que cal que desaparegui. No demanaven vostès...? Algú n'ha parlat, el senyor Magí Cadevall parlava del Comissionat d'Universitats, alguns altres intervinents en el debat demanaven...

El vicepresident primer

Si pot anar acabant, senyor Escudé...

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. Demanaven simplificar l'organigrama de la Generalitat, doncs, almenys en un cas que nosaltres simplifiquem i eliminem un organisme autònom, crec que ens haurien de felicitar i no pretendre reintegrar a la situació *quo ante*.

Per aquest motiu, senyor president, el nostre Grup votarà en contra del conjunt d'esmenes que ha defensat el senyor Riera.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies a vostè. Correspon ara el debat de l'esmena número 62, del Grup Socialista; per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Terradellas.

El Sr. Terradellas i Redon

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'esmena que defensaré vol argumentar un increment de dues partides dintre la Secretaria General de l'Esport perquè el Grup Socialista –i jo crec que ho compartirem amb la majoria de diputats d'aquesta cambra– creu que l'esport, a nivell de Catalunya, malgrat que té una bona salut, Catalunya té una bona salut esportiva, tant del teixit institucional com de les entitats, dels clubs, de les federacions, com dels tècnics –això que és un mèrit compartit–, tant a nivell polític com a nivell social, la veritat és que va tenir un nivell culminant precisament ara fa quatre anys, amb motiu dels Jocs Olímpics de Barcelona, però ara estem a punt d'espatllar-ho. Estem a punt d'espatllar-ho, perquè a l'esport, a part que hi ha uns canvis estructurals que en el seu moment haurem de tractar des d'aquest Parlament, la veritat és que hi ha hagut canvis administratius d'una certa profunditat. La veritat sigui dita, és que l'entrada a Cultura no pot ser, des del punt de vist pressupostari, pitjor, jo diria que seria una targeta vermella si fos responsabilitat del conseller de Cultura, però al conseller de Cultura li devien fer un gol fora de joc, perquè mentre devia estar cuidant el Departament d'Ensenyament anaven retallant ni més ni menys que un 37,5% els pressupostos d'esports. I, és clar, amb aquestes condicions, quan una retallada en un departament és d'un 37,5%, és lògic que el món de l'esport posi el crit al cel. Per altra banda, perquè aquesta retallada agreuja les disfuncions. No baixa el capítol 1; no baixa el capítol 8; baixen sobretot aquells capítols que tenen o haurien de tenir l'interès prioritari en el foment de l'activitat esportiva, com poden ser les activitats o com poden ser les instal·lacions.

En els ajuntaments, senyores i senyors diputats, es retalla un 74% en instal·lacions esportives. Es retalla fins a un 60% per a activitats esportives: 78 milions per fer activitats esportives en els ajuntaments. A les federacions esportives de Catalunya se'ls retalla un 25%; als consells esportius escolars, un 27,5%, i a més a més, tenint en compte, en els dos casos, que estan fent pro-

grames que afecten cursos escolars. Evidentment, amb aquesta situació, senyores i senyors diputats, Catalunya difícilment podrà mantenir la seva categoria esportiva, si no s'arregla. En quatre anys hem rebaixat més de la meitat l'aportació de l'esport. La retallada d'aquest any, d'un 37%, és important, però és que en quatre anys ho hem rebaixat a la meitat.

Per tant, senyores i senyors diputats, nosaltres el que els brindem és l'última oportunitat d'intentar corregir aquesta greu situació. Proposem, a través d'una mesura excepcional, com excepcional i trist és el pressupost que se'ns presenta, proposem unes mesures excepcionals per intentar corregir allò que afecta el sector més dolgut en aquests moments de l'esport català, com són els jocs esportius de Catalunya i les federacions i clubs i entitats. Ho proposem a través d'una esmena que obri un crèdit ampliable, que, si vol el senyor Escudé, podem transaccionar; no és necessari que sigui exactament un xec en blanc, però sí la quantitat adequada per poder aconseguir que aquest sector que, per mandat imperatiu, per llei del Parlament de Catalunya, fa aquest paper important de dinamitzador de l'esport, pugui corregir-se.

En definitiva, senyor president, senyores i senyors diputats, el que pretén aquesta esmena és corregir allò que en l'argot ciclista, i com argumentava en comissió, es tracta de corregir aquesta *pájara* pressupostària que li ha vingut al Govern de la Generalitat enguany. Tenim ocasió, senyores i senyors diputats, d'intentar donar un suport econòmic a allò...

El vicepresident primer

Si pot anar acabant, senyor diputat...

El Sr. Terradellas i Redon

Moltes gràcies, senyor president. Tornar, al sector voluntarista del món de l'esport, tornar-los des del Govern de la Generalitat, també amb aportacions econòmiques que facin digna la seva feina.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Per consumir un torn en contra, té la paraula el senyor Raimon Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. Bé, el senyor Terradellas ens ha explicat moltes coses de l'argot esportiu; ha fet referència a un concepte per a mi totalment desconegut, entre cometes, «*pájara*»; és clar, jo ja sé que amb el retall que hem fet a normalització lingüística potser no es pot arribar a un grau de curiositat. Mirarem, entre tots, suposo, de trobar un equivalent en aquest estat deprimit a què suposo que es diu referir el senyor Terradellas.

Bé, fóra molt bonic, senyor Terradellas, que vostè i jo, aquí, *mano a mano*, diguéssim: «Bé, doncs fem una transacció; que no sigui ampliable; posem-hi què?, 300

1142

milions?, 500 milions? –D’acord. –I d’on els traiem? –Ah, d’allà on sigui.» Això, senyor..., seria potser un esperit molt de *fair play*, però no és viable ni és seriós. En tot cas, vostè el que demana, a través d’aquesta explicació àmplia, és que unes determinades partides, als articles 46 i 76, i concretament dues partides concretes, siguin ampliables. Bé, la resposta és clara: hi ha una resolució del 22 de gener d’enguany que va obrir convocatòria per acollir-se en aquestes partides; s’hi va acollir qui s’hi va acollir, es van prendre unes decisions i, per tant, doncs, no té cap sentit que ara tornéssim a declarar ampliables aquestes partides, perquè, d’acord amb aquesta normativa que li he citat, ja està adjudicada la quantitat aplicable. En tot cas, l’argumentació tradicional és vàlida també en aquest cas. És molt interessant aquesta matèria, òbviament, però la contenció pressupostària ens impedeix declarar ampliables aquestes partides.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Escudé. Per al debat de l’esmena número 63 del Grup Socialista, té la paraula la senyora Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Senyor president. Acumularé les esmenes 63, 65, 112 i 300 i, si m’ho permet, retiraré la 103 i la 111.

El vicepresident primer

112 i...?

La Sra. Geli i Fàbrega

No, perdó: 103 i 111.

El vicepresident primer

103 i 111, retirades.

La Sra. Geli i Fàbrega

Retirades.

El vicepresident primer

La 112..., i quines més defensa?

La Sra. Geli i Fàbrega

63, 65, 112 i 300.

El vicepresident primer

Molt bé. Pot iniciar la seva intervenció.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquestes quatre esmenes fan referència a dos temes, que són el tema de control de drogodependències, fonamentalment prevenció, i el tema de la sida. Perquè el senyor Escudé no em contesti que per què fem d’aquestes partides ampliables, ja, en la meua defensa de les esmenes, li ho explicaré.

Fonamentalment esperàvem arribar en aquest debat, que sembla més un teatre barroc, on sembla que representem el teatre de l’absurd, esperàvem arribar aquí i retirar aquestes esmenes, perquè les negociacions del nostre Grup Parlamentari amb el Govern de Convergència i Unió, que varen ser infructuoses, podien negociar fonamentalment –i volien negociar, entre altres coses– el que suposa la retallada de l’estat del benestar, i vam fracassar en aquest intent.

Segon, també vàrem intentar negociar en els debats en comissió en l’estat de despeses, donant possibilitats d’augment d’aquestes partides i també donant al Govern opcions de baixes. I li’n posaré dos exemples. Quan parlem, parlàvem de Benestar Social, proposàvem treure partides de les oficines de Benestar Social que, en tot cas, els recordo que estan tancades a partir del dia 1 d’agost i, per tant, no deuen ser tan importants i tan transcendents unes oficines de Benestar Social defensades i que nosaltres dèiem: «Per què no canviem, per exemple, aquestes partides per altres partides més prioritàries?». O, en el camp de sanitat, proposàvem rebaixes i control de l’estat de despesa farmacèutica. La comunitat catalana gasta, en el Prazolam, que vostès saben que és el Prozac, una quantitat importantíssima de diners. Per tant, també vàrem fracassar en l’intent de debat en comissió de l’estat de despesa i per això anem de nou insistint estoicament en aquest augment de partides que li recordo, senyor Escudé, que vostè fa referència, en el preàmbul, el Govern fa referència que en el preàmbul introductori d’aquest Projecte de Llei de pressupostos diu que és un pressupost que s’ha d’adequar als escenaris de convergència europeus i, per tant, ha de reduir el dèficit, però que se salven fonamentalment les partides de Sanitat, Ensenyament i tot allò que fa referència a l’estat del benestar. Aquestes són partides, clarament, que el Govern de Convergència ha prioritzat. Insisteixo que pensàvem arribar aquí a retirar-les, perquè jo pensava, com a diputada novella, que no havia sabut trobar on eren les partides, perquè el pressupost del Programa de prevenció i assistència de la sida o el Programa de prevenció de drogues o el Programa de drogues del Departament de Benestar Social, de l’ICASS, o el Programa de sida del Departament de Benestar Social, estan fragmentats o en tot cas no n’hem sabut trobar les quantitats; hi ha unes rebaixes tan importants que pensàvem que no eren certes. Perquè, per altre costat, havíem escoltat els responsables dels dos departaments que sempre ens havien manifestat, i davant de molts moviments ciutadans que treballen en aquests temes, que eren partides que serien salvaguardades. Hi insistim, pensàvem que, en els debats en comissió, els portaveus del Grup de Convergència i Unió ens dirien: «És que vostès no han entès que aquestes partides s’han fragmentat i estan situades en un altre capítol del Servei Català de la Salut o bé de l’ICASS en partides que no són nominals.»

Per tant, no ho entenem i, hi insisteixo, estoicament tornem a estar aquí, perquè és la nostra obligació i creiem que també haurien de ser esmenes que, evidentment, haurien de ser acceptades pel Grup que dona suport al Govern.

Les quatre partides fan referència –ja hi he insistit– en el tema de drogues i de sida. En aquest moment, el tema de drogues, fonamentalment el tema de prevenció i d'assistència, és un model a revisar. El mateix Govern està revisant la xarxa d'atenció a drogodependents, que l'ha de fer molt més integrada a la xarxa d'assistència sanitària primària hospitalària; està revisant el model de comunitats terapèutiques tancades, donant prioritat a programes de disminució de dany amb metadona, etcètera, i, evidentment, el Govern de la Generalitat, durant aquests darrers anys –i hi estem absolutament d'acord–, treballa conjuntament amb organitzacions no governamentals perquè el tema de la prevenció és un tema que ha d'estar molt més integrat en les cultures i subcultures, perquè, evidentment, el model de consum d'alcohol, el model de consum de drogues de síntesi, que és una moda absolutament instaurada, o el model i l'acceptació que estem immersos en una societat absolutament..., que ha integrat el consum de drogues com una cosa habitual. Per tant, segur que vostè sap, senyor Escudé, que hi han quantitat d'ONG que, ben segur, esperen que aquestes partides no es rebaixin, perquè el mateix Govern així ho havia promès.

Varen presentar, en el tema de la sida –permeti'm l'expressió castellanitzada–, *a bombo y platillo*, el Pla sanitari de la sida, fa un any, on se'ns deia: «El Govern prioritzarà..., perquè Catalunya té un nombre molt important de malalts de sida, un nombre encara no determinat de persones infectades, de les comunitats autònomes de l'Estat, amb més prevalença d'infecció per VIH. Hi ha una política de consens entre els grups parlamentaris; per tant aquesta partida, malgrat que estiguem davant d'un pressupost restrictiu, no es retallarà.» Això no és cert, o, en tot cas –insistim–, és que no sabem trobar les partides.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Estem davant d'un repte: Catalunya gasta –són paraules del mateix conseller Rius, de Sanitat, en el debat en la Comissió d'Estudi– 6.000 milions de pessetes en assistència sanitària a malalts de sida, i tal com anem, si realment no invertim en prevenció, amb uns models de prevenció adaptables, amb un model d'indicadors de conducta, quan realment no fem una feina arrelada en el territori, arrelada a l'individu i arrelada als costums, anirem malament; i aquesta partida voldrà dir créixer i créixer.

I per un altre costat, hem de donar suport..., i de fet el Govern –i per això és sorprenent aquesta retallada– ha insistit que han de ser els moviments ciutadans..., que són els únics capaços d'ajuntar realment el tema del voluntariat amb el tema professionalitzat per donar suport a les persones que moren de sida, per acompanyar-los fins a la mort, per fer una mort digna a aquestes persones i per, d'alguna manera, estalviar que no siguin les administracions les que hagin de fer aquesta feina, que probablement seria, diríem, més acadèmica, però menys concreta en l'acompanyament de les persones. Per tant, com que no ho entenem, hi insistim, i espero que pugui retirar aquestes esmenes, senyor Escudé, perquè vostè m'expliqui on estan aquestes partides que, insistim, eren promeses.

L'última esmena era la 300, que és, de fet, una disposició addicional, que vol dir no condicionar el tema de programes d'intercanvi de xeringues i de dispensació de metadona, que, com que s'han demostrat eficaços i ben acceptats per la societat en el tema d'educar en el consum, en el tema de canviar els opiacis endovenosos per opiacis orals, o el tema d'incentivar el no-intercanvi de xeringues per intentar baixar la prevalença d'infecció pel VIH, que això pugui ser possible a tota la xarxa primària, d'assistència primària, que s'està començant. I per això hem fet aquesta esmena addicional. Insisteixo, estic en aquesta tribuna esperant que el senyor Escudé em doni l'oportunitat de retirar-la perquè m'expliqui –que no va ser possible en el debat de Comissió de l'estat de despeses– quines són les partides, on estan, perquè aquesta diputada novella –insisteixo– no ha sabut trobar-les.

Moltes gràcies.

El president

Per a un torn en contra, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. La senyora Geli per dos cops ha parlat de «novella», i jo coincideixo amb la senyora De Madre que, de novella, res; pot ser novella en el temps, però té una capacitat dialèctica i dots teatrals, fins i tot (*remor de veus*), per plantejar el tema... Teatral, senyora Geli, en el sentit que vostè repetidament ha fet espectaculars crides a aquest humil diputat en el sentit de: «Doni'm arguments, que la podré retirar.» Vostè sap que jo no li donaria mai arguments que vostè considerés suficients per a retirar les esmenes, sobretot després d'haver aconseguit el que vostè volia, que és explicar aquesta problemàtica, amb la qual estem totalment d'acord. Però una cosa és estar d'acord amb els problemes, la problemàtica considerable, de la drogodependència i la sida, i una altra cosa és un debat pressupostari com el que tenim.

Vostè sí que ha estat novella en una cosa, que és que vostè ha dit una cosa que els seus companys més experimentats, companys i companyes més experimentats, ja fa temps que no ens diuen, que és explicar que la disposició addicional, fonamentalment, es presenta per ressuscitar un debat ja fet. I vostè per dos cops ha dit: «És que jo no vaig reeixir, no vaig aconseguir que en comissió en contestessin» –com a vostè li agradaria– «les esmenes que es van fer a l'estat de despeses, i per tant» –diu–, «ara, ara és l'hora.» Bé, doncs, és que no és l'hora: l'hora era en aquell moment. Per tant, això ja ho sé, i ho accepto, i no en parlarem més perquè és una trista realitat. Quan les partides a l'estat de despeses es van declarar no defensables en el Ple, es va crear la disposició addicional, i quan, molt assenyadament, la Mesa de la Comissió va restringir l'ús de les disposicions addicionals, el fèrtil enginy del senyor Martí Carnicer –perquè té noms i cognoms, la doctrina–, doncs, va crear la figura de la partida ampliable. I per això tot ahir a la tarda, o gairebé tot ahir a la tarda, i em temo que tot el dia d'avui –i, per tant, no sé a quina hora podrem votar–, estem, vostès i nosaltres, «martiritzant-nos», entre cometes, a base de discutir una o dues, en cada torn, de les esmenes de crèdit ampliable.

Punt 1

Bé, aleshores, feta aquesta expansió personal, l'esmena 63..., és clar, vostè diu: «Aquesta partida, ampliable per ampliar la dotació» Bé, sí, però quina és la motivació?, fins on?, fins quan? En tot cas, senyora Geli, una partida ampliable que no té un suport d'una altra banda, doncs, no creiem que sigui acceptable.

El mateix passa amb l'esmena 65, que també diu que es declara ampliable per tal d'ampliar la dotació. Home, sí, és clar, ja hem explicat en alguna intervenció anterior que la gràcia, doctrinal si més no, de la partida ampliable és quan no se sap el contingut i es deixa obert per si hi han més necessitats. En aquest cas, no crec que hi encaixi excessivament.

L'esmena 112 és una esmena en la mateixa línia —és una esmena que afecta l'ICASS— que ja vam discutir, em sembla que amb algun diputat d'Esquerra Republicana, en el sentit de dir-li: «Home, en certa manera, aquesta partida ja és ampliable; ara, és ampliable, com sap vostè, condicionat a un origen determinat dels fons corresponents, els fons addicionals, que és a través dels resultats d'Adigsa.» Bé, ja sé, no cal insistir-hi, que vostès estan disconformes que procedixin diners d'aquest origen, però en molts països del món, en moltes comunitats autonòmiques, en molts *Länder*, en molts estats federals, doncs, existeix alguna institució relacionada amb els jocs d'atzar que nodreix fons social. Que potser des d'un punt de vista ètic és lamentable? Però, bé, és rendible i, per tant, nosaltres entenem que ja existeix aquest caràcter ampliable.

Pel que fa a l'esmena 303..., perdó, a la disposició addicional, l'esmena 300, bé, vostè ja ha explicat aquest programa; ara, la diferència entre el que creu el Departament —i que jo molt ràpidament intentaré explicar-li— i el que demana vostè a la disposició addicional està en la generalització a totes les àrees bàsiques que demana vostè en la disposició addicional, perquè el Departament té la voluntat d'estendre aquesta dispensació de metadona i l'intercanvi de xeringues dels quals parlava vostè no a totes les àrees bàsiques de salut, sinó a aquelles que siguin considerades idònies per la seva ubicació: necessitats poblacionals, preparació dels professionals i condicions de l'entorn sociocultural —aquest element és important. En l'actualitat, el Departament collabora en la dispensació de metadona amb els centres municipals. Això vol dir que amb el transcurs del temps, dintre les possibilitats pressupostàries, s'anirà ampliant, i que possiblement no s'arribarà mai que sigui en tots, però sí en aquells que reuneixin els requisits lògics per a tenir instaurat aquest servei.

Per acabar, senyora Geli, vostè en repetides ocasions ha dit: «Bé, he fracassat, però, com a estoica, com a estoica, ho vaig defensar una i una altra vegada.» Bé, això, vostè m'ha afectat un punt doctrinal personal: jo em considero estoic des de fa..., des de la meua més tendra infància (*rialles*)... —sí, ja no sóc portaveu, senyor Nadal. Si vostè repassa l'*Enquiridió*, d'Epictet, veurà que la màxima que resum el pensament estoic és >An•cw ka< i p•cw, en grec, o, en llatí, *substine et abstine*, que en definitiva és dir: en allò que depèn d'un mateix, fem tot el que puguem, basquegem-nos tant com puguem; ara, del que depèn dels altres, desentenguem-nos. Tot allò que depengui de vostè i de mi en el

tema de la sida, de la lluita contra la sida i la drogoaddicció, fem el que puguem; el que depengui dels altres —llegeixi's «Pressupost de la Generalitat»— és molt interessant, però desentenguem-nos-en. (*Remor de veus.*)

I per tant, senyor president, nosaltres, arribat el seu moment, votarem negativament aquest conjunt d'esmenes que suara ha defensat la senyora Geli.

El president

Senyores i senyors diputats, com que se m'han acostat alguns membres de la cambra preguntant-me si hi hauria votació a les dotze, entorn de les dotze, atesa la situació del debat, que encara som a l'article sisè, és impossible poder votar l'article sisè en aquest moment; per tant, continuem el debat, i previsiblement el podrem votar a les dues o a l'entorn de les dues. De tota manera, fins a les dues no preveig cap votació; ho dic per al coneixement de tots els membres de la cambra.

Continuem amb l'esmena número 69, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. El senyor Boada té la paraula, i em dirà les esmenes que acumula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Agruparé les esmenes 69, 70, 319, 320, 321 i 322, i retirarem la 75, 76 i 224.

El president

Endavant. Moltes gràcies. 224?

El Sr. Boada i Masoliver

224. Gràcies.

Senyores i senyors diputats, aquestes esmenes a què jo he fet referència es centren en la política d'habitatge, i volem mostrar clarament, a través d'aquestes esmenes, les nostres prioritats en aquesta matèria; prioritats que són les de fomentar convenis amb els ens locals de promoció pública d'habitatges, la rehabilitació d'edificis i espais urbans, la promoció pública d'habitatges en règim de lloguer i la promoció pública d'habitatges en règim especial. Certament, en el programa del Departament de Política Territorial, algunes d'aquestes qüestions també surten, però en els Pressupostos no s'especifiquen, o s'especifiquen en poca quantitat, partides per portar a terme aquestes accions en relació amb la demanda que hi ha en el país.

S'inverteix en sòl i habitatge, però dirigit a sectors de la població que no el necessiten, amb una gran quantitat de promocions a preu taxat. A Catalunya, com especifica un estudi de la Generalitat, es necessiten construir trenta mil habitatges / any fins al 2005. Un terç d'aquestes necessitats, deu mil, són demandes de famílies que guanyen un salari 2,5 vegades per sota del salari mínim interprofessional. Aquest sector de la societat necessita habitatges de promoció pública en règim especial o de lloguer, no pas de preu taxat.

El pressupost de l'Incasol destina 17.500 milions a «Obres i solars en promoció d'habitatges», dels quals destina un 15% a comprar sòl. Si a aquesta xifra li su-

mem els 2.526 milions de la partida d'adquisició de sòl residencial, ens dona una xifra total de 5.150 milions que es destinen a comprar sòl. Això vol dir que es prepara habitatge només per a 5.150 persones, ja que es calcula tècnicament un milió per habitatge. Segons normativa, es destina un 50% de l'habitatge a preu taxat i un 50% a protegit; això vol dir que queden només 2.600 habitatges en règim de protecció oficial, que seria la meitat dels 5.150 de què jo parlava.

En definitiva, amb totes aquestes xifres vull dir que només es cobreixen un 25% de les demandes d'habitatge, la qual cosa vol dir que la política de construcció d'habitatges a Catalunya es deixa en mans privades.

Per això proposem les esmenes 319 i 320, que destinen, de la partida d'obres i solars en promoció d'habitatges, un 25%, 4.500 milions, a promoció pública d'habitatge de protecció oficial en règim de lloguer, que és una de les mancances importants i que ahir mateix, quan discutíem la Llei de..., en fi, el dipòsit de fiances, doncs, també es reflectia claríssimament, en el debat, aquesta mancança important d'habitatges de lloguer en relació amb el parc d'habitatges de lloguer europeu. I nosaltres també destinaríem –creiem que s'hauria de destinar– un 35%, 6.000 milions, a promoció pública d'habitatge de protecció oficial de règim especial. Vol dir que repartim els diners que hi havia; no és que n'ampliïm. Ho dic per evitar ja la resposta que ha estat repetitiva durant ahir i avui. D'aquesta manera es començaria a fer front a les grans demandes d'habitatge d'aquest país: habitatge en règim especial i de lloguer.

Una altra mancança o insuficiència d'aquest pressupost és la poca inversió en la rehabilitació d'edificis i espais urbans, no només en barris antics, que sembla que és el que es «prima», sinó també en zones urbanes deprimides i en barris afectats per patologies estructurals, com a molts de la ciutat de Barcelona, com el Turó de la Peira, o altres d'altres ciutats. Com un exemple: la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge destina només 100 milions a Adigsa per a la rehabilitació de patologies estructurals; poca cosa podem fer amb 100 milions.

Per acabar, les partides que l'any 1995 es destinaven per a la localització de teixits deprimits, ciutats de tercer nivell i presència comarcal i també les partides destinades a fer política de sòl dins les grans ciutats han desaparegut del pressupost d'enguany. Per això nosaltres, a través de les nostres esmenes, les recuperem ja que creiem que són elements de reequilibri territorial i de justícia social, ja que s'ha d'invertir on hi ha una demanda social.

Gràcies.

El president

Per al torn en contra, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorrens

Sí, gràcies, senyor president. L'esmena 69 en la qual el senyor Boada, en nom del seu Grup, demana que sigui ampliable una partida relacionada amb els convenis amb els ens locals de promoció pública d'habitatges, la

resposta és que, a part de la genèrica que ja m'ha dit que no cal que li expliqui perquè ja la coneix perfectament com esperava –la nostra oposició a l'adopció de disposicions addicionals–, en aquest cas concret la partida que hi ha, aquesta partida que vostè demana que sigui ampliable, correspon, exactament, als compromisos que té adquirits amb els diferents promotors municipals el Departament per a enguany, per a l'any 96.

Que vostè voldria que n'hi haguessin hagut més? D'acord. Ara, la partida s'ajusta exactament a les previsions d'allò que ja està convingut i, per tant, com que no hi ha ampliació d'aquests convenis a partir d'aquest moment, el Departament, com a nou argument per no declarar ampliable la partida, diu que no és necessari perquè no s'haurà de disposar ni d'una pesseta més per fer aquesta promoció.

A l'esmena 70 passa tres quarts del mateix. A més a més, aquesta partida, la 09.08.761.01, és una partida que, per no dir universalment, diria que molt, moltíssim, majoritàriament, està destinada a disposar dels diners per donar compliment als programes plurianuals ja contractats i tancats. Per tant, doncs, tampoc veiem una justificació pressupostària per declarar aquesta partida ampliable.

Pel que fa a les esmenes de disposicions addicionals, aquí sí que no és –vostè mateix ho ha dit– petició de partida ampliable però, en definitiva, ve a ser el mateix, en el sentit que vostè a l'esmena 319 demana que hi hagi un 25% de la partida que es destini a la promoció pública d'habitatges en règim de lloguer. Aquí el que li podria dir és que nosaltres entenem que cal una flexibilitat major, no establir topalls o topalls mínims, i ho fa en aquesta esmena i veig que també ho fa a la 320, en el sentit que les promocions que ja estan iniciades, perquè, és clar, estem, ja hem superat l'equador de l'exercici del 96, les promocions que ja estan iniciades, en totes i cadascuna d'elles ja s'especificava si el règim és de lloguer o no. I en les noves, qui ho determina, és una comissió específica, la Comissió de programació que, en tot cas, ha de respectar els percentatges aprovats en el seu moment en el Parlament. Per tant, entenem que és encotillar excessivament la programació el fet de determinar que hi hagi un 25%.

El mateix cas passa en l'esmena 320, que pretén que una altra partida tingui una destinació amb un 35% a uns tipus d'habitatges protegits: els de règim especial. El Departament considera que, a través del seu organisme autònom, l'Incasol, en cada moment es determina el règim aplicable en funció de les característiques de cada actuació concreta; allà on actua en funció de l'entorn socioeconòmic, del nivell econòmic potencial dels seus adjudicataris, s'estableixen unes determinades proporcions en les diverses modalitats de règim d'accés a la propietat. Per tant, no veiem necessari –hi insisteixo: és encotillar excessivament l'actuació– el fet d'establir que un mínim d'un 35% tingui un règim especial concret; pot ser que sigués més, que en una actuació, en un lloc concret per aquest entorn socioeconòmic caldrà que el superi d'una forma extraordinària, i que, en canvi, en un altre indret de Catalunya no sigui necessari. Per tant, no compartim aquest criteri de vostè d'establir aquest mínim del 35%.

A la 321, parla de només les grans ciutats i a la 322 parla dels teixits deprimits. És clar, vostè ja ha explicat que com que eren unes partides que no hi eren, doncs, les restableix. Però, és clar, vostè no les restableix, les partides; no sé si ho va fer a nivell de l'estat de despeses, que, aleshores, sí que hi hauria una coherència –no recordo que ho hagués fet, o el seu company que el representés en aquell debat–, però, bé, en definitiva, aquí el que significaria, tot i que no són partides ampliables, sí que significaria voler complir això, si no hi ha partida, és, a part de les dificultats pressupostàries de crear una partida inexistente, que és molt discutible i molt difícil de fer en tècnica correcta pressupostària, doncs, significaria una major despesa. I en aquest Pressupost d'austeritat i contenció, doncs, no hi podem donar el nostre assentiment.

A part d'agrair-li, doncs, la retirada de les esmenes que vostè ha manifestat –75, 76 i 224–, senyor president, l'única cosa que haig de manifestar és que, arribat el seu moment, votarem negativament aquest conjunt d'esmenes que ha defensat el senyor Boada.

Moltes gràcies.

El president

Per presentar l'esmena 71 i aquelles que ell consideri, torna a tenir la paraula el diputat senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. En aquest cas només hi afegiré la 72. Aquestes dues esmenes, la 71 i la 72, fan referència a augmentar les partides destinades a la Junta d'Aigües, que és l'entitat encarregada de planificar els recursos de les conques internes de Catalunya. Certament, no és l'única; hi ha altres departaments: Medi Ambient, Indústria, Agricultura... Precisament aquesta situació, creiem nosaltres que és una situació negativa des del nostre punt de vista, ja que seria molt millor una gestió integral de les aigües el que milloraria la gestió d'aquestes. Bé, aquesta és una idea que també seria bo que en algun moment determinat es plasmés també, pogués tenir una plasmació en els pressupostos.

Tot i ser un element cabdal del país, el tema de l'aigua i el tema de l'entitat que la planifica és la Junta d'Aigües, en els pressupostos d'enguany la Junta d'Aigües pateix una retallada significativa; concretament de 2.000 milions en el capítol d'inversions. Aquesta retallada significa menys recursos a les corporacions locals; concretament, 300 milions menys a l'entitat metropolitana, que és una Administració que gestiona el recurs de l'aigua d'una zona amb una elevada població i que necessita, des del nostre punt de vista, evidentment, que es portin a terme polítiques d'estalvi i reutilització d'aigües per fer una gestió eficient de la demanda d'aigua. Aquesta retallada també afecta molts altres municipis que han portat a terme obres hidràuliques, sobretot en el tema de col·lectors pluvials, amb subvencions del Fons de Cohesió Europeu. Aquestes subvencions representen un 80% del preu de l'obra i la resta l'ha de portar la Junta d'Aigües; amb aquesta retallada es farà difícil l'aportació d'aquest 20% a aquest

tipus d'obres, la qual cosa pot provocar perdre aquestes subvencions per part d'aquests municipis.

La reducció també en les inversions d'infraestructures hidràuliques farà –ens temem– que el Govern no compleixi l'acord del 28 –no compleixi un altre article; ja en porta uns quants d'incompliment– de setembre de 1994 amb sindicats, associacions de veïns, entitat metropolitana, partits polítics i Govern, referent a la problemàtica del rebut de l'aigua. En aquest acord s'especifica, en el seu article tercer –per això deia dels altres articles, els altres tampoc, alguns d'ells tampoc es compleixen–, aquest article tercer diu que «el programa d'infraestructures hidràuliques es finançarà a partir del 1995, com a mínim, en un 40% amb fons provinents dels ingressos generals del Pressupost de la Generalitat de Catalunya». Evidentment, s'entén que la resta, el 60%, es fa a través del cànon d'infraestructures hidràuliques. Bé, aquesta retallada fa, doncs, que no es pugui portar a terme aquesta inversió i s'incompleixi un acord que ha provocat..., que hi ha una forta demanda, sobretot a la ciutat de Barcelona, per tal de solucionar el tema del rebut de l'aigua i del gravíssim que és aquest cànon d'infraestructures hidràuliques.

Aquesta retallada també ha provocat –i això ens sembla molt perillós– que no es portin a terme obres urgents per a la salut i la salubritat dels ciutadans. Un exemple clar és la no-construcció de la planta potabilitzadora de Lloret de Mar, a la Selva, que farà que els ciutadans i ciutadanes d'aquesta població continuïn bevent aigua barrejada amb components dioxànics, com és la que porta l'aigua de la Tordera, que és l'aigua de la qual beuen. En aquest mateix sentit, també s'endarrerirà, em sembla, un altre element important: el compliment de la Proposició no de llei que insta el Govern a fer actuacions per sanejar i retornar l'equilibri ecològic a la conca de la Tordera, contaminada per diferents episodis portats a terme per algunes empreses.

Demanem, doncs, per aquestes qüestions, aquests crèdits d'ampliació per a la Junta d'Aigües per portar a terme, en definitiva, una eficient gestió de l'aigua.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Gràcies, senyor president. Bé, el senyor Boada ha deixat clar que no demana un crèdit ampliable sinó que demana ja l'ampliació del crèdit. O sigui, ja dona per descomptat, amb tot unes xifres que ens ha donat, que a ell, doncs, pel que sembla el convencen, en el sentit que hi ha una insuficiència, o sigui que no és una possibilitat d'ampliació si es necessita, sinó que ell ja explica que ja s'hauria d'haver ampliat.

Bé, jo ho accepto perfectament, i suposo, repeteixo una mica l'argumentació d'abans, en el sentit que ja m'imagino que el seu Grup, a nivell de Comissió, ja devia buscar alguna partida que pogués rebaixar per poder ampliar això, cosa que no va reeixir i que ara ens hi

tornem trobar aquí i que, òbviament, si depèn de nosaltres tampoc reeixirà. En tot cas, aquestes partides, les inversions corresponents ja són conegudes i programades a l'inici de l'exercici; per tant, està exactament previst. Una altra cosa és que vostè demanés o demana que hi hagi altres actuacions, però l'inici de les actuacions sectorials és una programació de l'any. No podem ara, per a l'any 96, a través d'aquest debat, doncs, crear noves expectatives o noves actuacions. Tot el que s'havia de fer o tot el que s'ha de fer l'any 96, està previst, està programat i està finançat –entén el Departament– correctament, a través de les partides corresponents de la Junta d'Aigües.

I l'últim comentari. Vostè no n'ha parlat, jo no sé si parlar-ne, perquè potser m'equivoco, però a l'esmena 71 el text fa referència a un aspecte molt concret, que són les obres de collectors pluvials. Jo tinc una vaga referència i cada any surt aquest tema que, aleshores, aquesta qüestió, més que una qüestió econòmica és una qüestió jurídica, de qui són responsabilitat aquests collectors secundaris. I és clar, aleshores, aquest és un altre tema que no hauríem de salvar a través del pressupost, o, millor dit, que és insalvable a través del pressupost, per més ampliable que féssim una partida, si no és competència de la Generalitat, doncs, tampoc hi podria haver aquest benefici.

En tot cas, cautelament, senyor president, arribat el moment, nosaltres votarem en contra d'aquestes dues esmenes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per a la defensa de l'esmena número 73, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, torna a tenir la paraula el diputat senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. En aquest cas agruparem la 73 mateix, la 74, la 317 i la 324.

Bé, un dels elements clau, des del nostre punt de vista, per al desenvolupament sostenible d'un país és el foment del transport públic, i en aquest pressupost brilla per la seva absència, precisament, aquest element clau. Continua, igual que els altres anys, primant el transport privat com a mitjà habitual de desplaçament i transport de mercaderies, cosa que provoca un fort impacte sobre la collectivitat, sobretot per l'ús de combustibles fòssils que provoquen l'efecte hivernacle planetari. Per això cal canviar aquesta política, ja que és del tot insostenible. Per nosaltres, el canvi ha d'anar en la direcció d'impulsar el transport públic de viatgers i el transport ferroviari de mercaderies, afavorir la creació de condicions a les ciutats que permetin l'increment dels sistemes de transport alternatiu i la reducció de la necessitat de fer desplaçaments. Aquestes prioritats –que això és el que són els pressupostos, prioritats, i que nosaltres les posem sobre la taula i no coincideixen en quasi cap dels casos amb les prioritats del Govern– són les que per nosaltres s'haurien de reflectir. En aquest sentit, el Grup d'Iniciativa - Els Verds fa tot un seguit d'esme-

nes per aconseguir més recursos per a inversions i, d'altra banda, anivellar les inversions de la Direcció General de Transport amb la Direcció General de Carreteres. Això vol dir –i posem xifres, també, que ja les havíem posat també en el debat anterior– invertir 10.653 milions de pessetes en transport públic en detriment del privat. En aquest cas, es desglossaria de la següent manera.

Proposem 8.000 milions per a la xarxa de transport públic de la conurbació de Barcelona –seria l'esmena 317–; això vol dir que s'hauria de desenvolupar el Pla intermodal de transport, amb la integració tarifària i la creació de l'autoritat única del transport, que no són qüestions d'aquest Pressupost, però sí que són elements que estan en mans del Govern, i per cert no massa ben administrats: el fet de l'autoritat única del transport i la seva representació, per nosaltres, és del tot incorrecte.

A part, també, 1.653 milions per a actuacions en línies ferroviàries de feble trànsit dependents de l'Estat, a través..., via conveni. Certament, segur que ràpidament se'm respondrà que el que no toca no toca i això és d'una altra administració, però nosaltres pensem que s'ha d'invertir evidentment en aquesta xarxa, encara que depengui de Renfe. No és un cas aïllat: tenim dades que la Junta d'Andalusia també ha invertit, concretament 20.000 milions, en la xarxa de Renfe, per potenciar precisament aquestes línies de feble trànsit, i això també ho podria fer el Govern de la Generalitat de Catalunya. D'aquests 1.653 milions, nosaltres ja els desglossàvem en tres grans línies paradigmàtiques, que necessiten evidentment aquesta inversió: 500 milions per a la línia de la Pobla de Segur - Lleida, 500 per a la línia de Manresa - Lleida, 653 per a la línia Ripoll - Puigcerdà –sense que evidentment això no vulgui dir les inversions que ha de fer el Govern de l'Estat en aquestes línies; aquestes serien exclusivament de la Generalitat, amb la possibilitat en un futur i a la llarga que la gestió d'aquestes línies, d'aquesta xarxa, passi a la Generalitat–, que estan patint, aquestes línies, una degradació constant de les vies, un tancament d'estacions i, en definitiva, un perill de l'eliminació de la línia. Línies, per cert, que fan un veritable servei –no com altres línies que es proposen, com és el TGV–, un veritable servei d'equilibrament territorial, connectant ciutats i relligant el territori, elements prioritaris des del nostre punt de vista.

I per últim, del desglossament, 1.000 milions per a actuacions a la línia de Ferrocarrils de la Generalitat de Martorell - Igualada - Manresa, per convertir aquesta línia en el metro del Baix Llobregat. Certament que hi ha unes inversions programades en el Pressupost, a través d'aquesta línia, però que nosaltres creiem que s'hauria de fer un esforç d'inversió per millorar el pas d'aquesta línia pels cascs urbans d'algunes ciutats –concretament Vilanova del Camí, o Sant Andreu de la Barca, o Pallegà–, ja que el desdoblament que s'està executant els produeix greus problemes de seguretat i de qualitat de vida. Per això pensem nosaltres que cal soterrar les vies, en alguns casos aprofitant les infraestructures existents i en altres creant-les. De fet, aquesta acció de soterrament s'especifica en el programa 5135, del Departament, que fa referència a altres actu-

acions del transport ferroviari del Departament de Política Territorial, on especifica que una de les activitats del programa ha de ser el soterrament de la línia fèrria al seu pas per les àrees urbanes, cosa això que no es porta a terme.

En un altre ordre de coses, per nosaltres cal dotar d'un fons d'ajut per a l'aplicació del Pla de reestructuració del sector de l'autotaxi, sector important que necessita el suport –parcial, no pas total– del Govern per superar la crisi en què es troba. I per últim, dir que el transport urbà també cal potenciar-lo, a través d'establir realment el sistema de tarifació social. El Govern de Convergència, any rere any, ha anat disminuint aquesta partida: des de l'any 93, que hi destinava 193 milions, a l'actual, que n'hi destina 54.

Des d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds creiem que cal potenciar el transport col·lectiu per estalviar energia, per reduir els nivells de contaminació; cal avançar cap a un model de mobilitat sostenible, tal com marca el cinquè programa comunitari de medi ambient, i això vol dir abandonar aquesta política que vostès fan, que el Govern de Convergència fa, de foment del transport privat, que porta el país a una situació insostenible.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellors

Moltes gràcies, senyor president. El senyor Boada ha defensat quatre esmenes; les dues primeres tenen el caràcter d'ampliable. Però una mica en la línia de l'argumentació anterior, és una ampliació que ja la té gastada amb escriu el senyor Boada. Perquè ens ha explicat aquí mirífics projectes, xifrats en els capítols d'inversions i suposo que de despesa corrent –per on havien de passar les vies, per on..., bé, una obra molt important–, però bé, en definitiva, en el pressupost de contenció i austeritat que caracteritza especialment el Pressupost d'enguany, en aquest capítol no hi podem entrar. I per tant, tant l'esmena 73 com la 74, nosaltres no considerem..., no estariem d'acord que es considerés crèdit ampliable.

Per altra banda, aquest tema del sistema de tarifació social, vostè hi ha fet una referència, ha dit que la Generalitat hi aporta una part, petita... Però, és clar, com em sembla que ja vam explicar ahir a la tarda –en un debat em sembla que era amb el Grup Socialista, també unes esmenes que pretenien el mateix–, aquesta és una qüestió que primàriament és una obligació municipal.

Quant a l'esmena 74, també aquesta partida no la podem considerar ampliable. En tot cas, el tema del desenvolupament del transport de viatgers, suposo que vostè recordarà –si no ho recordo malament jo, perquè el debat s'ha allargat una mica, al llarg d'aquests dies–, crec que ja vaig oferir una transacció a una esmena del Grup Socialista que en part pot ajudar, però evidentment el que no podem acceptar és que el desenvolupa-

ment del transport de viatgers, necessari per interès social –totalment d'acord; jo sempre que puc no utilitzo altre mitjà de transport que no sigui el transport públic de viatgers–, però bé, enguany, declarar la partida ampliable, no hi estariem d'acord.

L'esmena 317 –que inicia aquesta agrupació de dues disposicions addicionals–, l'esmena 317, el redactat..., bé, vostè ja ens ha explicat tot el que vol fer, que no té una dotació pressupostària, en el sentit de no tenir una partida on es produeix la baixa, i que no hi ha dotació suficient... Bé, es podria discutir. És clar, no hi ha dotació suficient per arribar als nivells que vostè ha explicat, però fixi's que literalment el que vostè demana, en l'esmena 317 –o el seu Grup, a través seu, demana–, és que, diu, «el Govern promourà inversions»... Promoure inversions es pot fer de moltes maneres; si tant m'apura, podria ser fer una campanya publicitària per demanar que inversors estrangers o organismes internacionals facin inversions a Catalunya. (*Veus de fons.*) No, no, ja m'imagino que no va per aquí, la cosa, però literalment podria ser això. En definitiva, el que vostè pretén –i vostè ho ha explicat clarament–, malgrat la literalitat de la disposició addicional en què es demana que s'ampliï, doncs, és incrementar les dotacions pressupostàries. Aleshores, també, en un debat similar que vam fer amb un diputat del Grup Socialista, ja vaig explicar que existeix un conveni de finançament d'infraestructures del transport metropolità, i mentre no es variï, o es faci un altre conveni d'un altre tipus, la Generalitat, òbviament, no pot fer ni ha de fer altra cosa que complir fidelment els compromisos que lliurement ha assumit pactant-ho amb altres administracions.

Finalment, l'esmena 324..., és clar, és una esmena una mica curiosa, perquè, encara que vostè no ho ha dit –i ha fet bé de no dir-ho–, el Pla de reestructuració del sector de l'autotaxi, em sembla que és un valor entès, almenys per nosaltres, que quan es parla del sector de l'autotaxi no es parla del sector de l'autotaxi, sinó que es parla del sector de l'autotaxi a la ciutat de Barcelona. Almenys tradicionalment aquesta és l'esmena que es presentava. Per altra banda, amb els criteris que tenia la Mesa de la Comissió d'Economia i Finances, si vostè hagués dit que era per a autotaxis de Barcelona, aquesta esmena no la podríem veure avui; curiosament –els criteris van així–, en ser una esmena particularitzada s'hauria hagut de debatre només en comissió i avui no sortiria. Però, bé, en definitiva, el tema és el problema de l'autotaxi de Barcelona. Comprenem, coneixem la problemàtica, fins i tot em sembla que l'any anterior o fa dos anys ja xifrava un pla..., l'ordre..., aquesta xifra una mica mirífica, 10.000 milions, xifra rodona, necessària d'ajuda... Però, bé, en definitiva, el sector de l'autotaxi és una competència municipal i, per tant, i amb més raó encara en un any com l'actual, de contenció, entenem que el Govern de la Generalitat no ha de participar en el finançament d'aquest Pla. Que, per altra banda, és clar, vostè posa una mica també el carro davant dels bous, perquè diu: «El Govern crearà un fons d'ajut per a aplicació del Pla de reestructuració.» Aquest Pla de reestructuració –almenys que jo sàpiga– no existeix encara, no està aprovat per ningú. Per tant, que es faci aquest pla, veurem què diu, veurem quines pretensions hi ha, i aleshores podrà contemplar el Go-

vern de la Generalitat si hi participa d'alguna manera o no. Avui per avui, per això, doncs, el nostre Grup s'ha d'oposar, senyor president, a aquesta esmena, com a la resta de les que suara ha defensat el senyor Boada.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Escudé. Retirades les esmenes 75 i 76, correspon ara el torn de l'esmena 77: pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Martí Sans.

El Sr. Sans i Pairutó

Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, també defensaria la 308.

El president

La 308.

El Sr. Sans i Pairutó

La 308, sí. Senyores diputades, senyors diputats, l'esmena... Ah, també dir-li, senyor president, que donem per defensades... En aquesta esmena 77 hi havia diversos apartats, i els donàriem per defensats tots, perquè creiem que són bastant evidents; el que demanem..., només ens quedàriem amb l'últim, amb el que diu «Per a atendre les indemnitzacions derivades de les aturades biològiques –vedes temporals.» I també, si m'ho permeten, aquest punt sisè diu 10.05.771.01, i entenem que hauria de ser 770, perquè és la partida d'ajuts a finalitats estructurals per al sector pesquer. *(Pausa.)*

El president

Endavant, endavant...

El Sr. Sans i Pairutó

Gràcies, senyor president. Bé, el tema de les vedes, sabem que forma part de l'objectiu 1 del Pla director per a la pesca, que diu textualment: «Aconseguir que l'explotació dels recursos estigui equilibrada amb la capacitat de pesca existent i amb el manteniment dels ecosistemes marins». Aquí tenim dos subobjectius: mantenir la pesca i mantenir..., col·laborar a mantenir l'equilibri de l'ecosistema. Com vostès saben, la Mediterrània és un mar oligotròfic –i el senyor Portabella, que no sé si es per aquí, em va explicar molt bé què volia dir això: que té una, diguem-ne, limitada quantitat d'espècies per àrea de superfície, diguem, la que vulguem agafar–; per tant, obliga més que es tinguin en compte aquestes situacions de vedes o aturades biològiques. Jo sé, senyores diputades, senyors diputats, que això té una certa complicació econòmica. Nosaltres demanem que el crèdit sigui..., que la partida tingui el concepte de crèdit ampliable, i sabem que la Comunitat Europea, del tema de les aturades biològiques, no en vol saber res –fins i tot, en els crèdits, l'IFOP, l'Instrument Financer d'Orientació de la Pesca, descarta la qüestió de les aturades biològiques. Però sí que és una necessitat, una necessitat que s'ha d'assumir. De fet, els responsables del Departament d'Agricultura ja han fet esforços en aquest tema: 184 milions l'any 93, 160

milions, més o menys, l'any 95, i el càlcul que es fa és que es necessitarien cinc anys d'aturades biològiques controlades per veure l'efecte, i que això representaria uns 1.200 milions de pessetes. La quantitat realment és important; nosaltres demanem que el crèdit sigui ampliable, i no posem quantitat fixa a això, senyores diputades i senyors diputats, però entenem que s'ha de fer. Entenem que s'ha de buscar un sistema perquè el tema del control de les aturades biològiques es vegi quins resultats té, i com en el futur s'ha de portar a terme. A vegades estem en problemes de si les coses costen massa diners o no, però aquest és un tema irreversible, s'han de fer aturades biològiques, s'ha de fer tot el que es pugui per mantenir l'ecosistema, i també per mantenir la capacitat productiva de la Mediterrània, que és molt interessant per al sector.

Per tant, en aquest sentit, demanàriem que s'acceptés aquesta esmena, i amb l'esmena 308, si m'ho permeten, a veure si la trobo..., sí, la 308 seria d'una disposició addicional que diu textualment, i la llegeixo: «Dins les previsions del pressupost per al 96, s'inclouen les despeses necessàries per gestionar el parc natural d'interès nacional dels boscos de Poblet», i llavors s'insta el Govern que, durant l'any 96 predrà les mesures següents: 1, per nomenar el responsable de la gestió del parc nacional i dotar-lo econòmicament, i 2, per iniciar l'elaboració del pla d'usos. Entenem que això s'ha de fer, i si hi ha la partida pressupostària més que mai; és un parc que des que es va crear no s'hi ha pres cap decisió, cap activitat. Hi ha hagut queixes en aquest sentit; continuarem parlant d'aquest tema, però en tot cas l'havíem de defensar i dir-los que fessin allò que ja hi han posat els mitjans per fer-ho, i que dependrà, en tot cas, de la voluntat política.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. Jo agraeixo que el senyor Sans hagi dit: «És que no fixo la quantitat...» Oh, naturalment. És que, si la fixés, ja no seria ampliable. La partida ampliable és el caràcter al qual nosaltres ens oposem, i ell mateix ha dit: «Bé, l'esmena 77» –diu– «té sis punts, i uns ja els dono per defensats», i ha defensat el sisè. No sé què ens hauria dit en els altres punts, però en el punt sisè m'ha deixat una mica astorat, perquè el senyor Sans diu: «Home!, ja sabem que la Comunitat no en vol saber res de res, però..., i que a més a més és molt important, perquè serien mil no sé quants milions» –diu– «però que sigui ampliable.» Home, si la Comunitat no en vol saber res, aquí hi ha partida, i a sobre, ara demanem que sigui ampliable. Sí, sí, pot ser molt adequat, però em sembla que, com a base doctrinal de justificar el caràcter d'ampliable d'aquesta partida, és difícil trobar algun argument que sigui positiu. En tot cas, nosaltres, com en la resta de punts de l'esmena 77, hi estaríem en desacord.

I pel que fa a l'esmena 308, és clar, aquí, al que vostè fa referència és a una gestió d'un determinat programa dels boscos de Poblet, i en l'esmena, vostè, el que diuen, diu: «S'hi inclouen les despeses.» Bé, si diguéssim això seria una falsedat, perquè les despeses no hi estan incloses, no s'hi inclouen; per tant, no podem dir en una part del text una cosa que no és veritat perquè en les partides corresponents no hi està inclòs.

A més a més, vostè, el seu Grup, a través de vostè, no sols demanen que s'hi incloguin aquestes despeses, es declara que s'hi inclouen les despeses, sinó que, a més, diu que s'ha de nomenar un responsable de la gestió, cosa que no he sentit que justifiqués massa, i diu: «I dotar-lo econòmicament». Aquí tinc un dubte fins i tot sintàctic: què és el que s'ha de «dotar econòmicament»? El gestor o l'organisme aquest? I encara acaba dient: «Iniciar l'elaboració del pla d'usos». Aquest és un tema que no és excessivament pressupostari, com a mínim. Bé, en tot cas, si es declara com una realitat, no és cert, i si és una declaració d'intencions, que es doti, no hi ha partida pressupostària suficient, i amb un pressupost com el d'enguany, com tan repetidament vaig explicant, no hi ha possibilitat d'enquibir-hi aquest nou programa.

Per aquests motius, senyor president, votarem en contra, arribat el seu moment, d'aquestes dues esmenes que ha defensat el senyor Sans.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per a l'esmena 78, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Víctor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Aquest diputat és molt conscient que defensar quatre esmenes –vull aprofitar per dir que defensaria 78, 79, 80 i 81–, totes de crèdits ampliables, hipotètics, al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, no comportarà cap modificació de la voluntat inalterable del portaveu del Grup de Convergència i Unió, de considerar que dins del sector agrari alguna partida podria ser ampliable, perquè és un sector que s'hauria de considerar com a prioritari, atès que té una funció no sols agrària, sinó una funció de reequilibri territorial. Però, bé, no ho fem tant des de la nostra voluntat de presentar esmenes ampliables, sinó que la majoria d'aquestes esmenes són per atendre compromisos que el mateix Departament incompleix en les dotacions pressupostàries que planteja en aquests Pressupostos del 96. Per exemple, l'esmena 80, quan parlem de posar ampliables quatre partides destinades a pagar indemnitzacions i ajuts per danys catastròfics, ja sigui d'incendis o d'aiguats, el Govern, aquests incendis o aquests aiguats no són per als que es puguin produir, sinó que són per als que es van produir l'any 94, i hi ha un compromís financer de pagar 844 milions, com a mínim, als pagesos afectats pels incendis del 94 per a enguany. En canvi, a la dotació pressupostària, n'hi ha només 562. Vol dir que falten, com a mí-

nim, només per pagar el que ja està compromès de l'any 94, 158 milions de pessetes.

De forma semblant, en el cas dels aiguats, falten 310 milions de pessetes per pagar només el que està compromès dels anys anteriors. El que diem és que, si el Govern ja, en aquestes partides, deixa de consignar 470 milions, com a mínim, per pagar aquests compromisos que ja existeixen, d'aquella gent que se'ls van cremar els boscos o que se'ls van produir algunes destrosses per efecte dels aiguats fa dos anys, el que no hauria de fer és passar aquests diners a l'any 97 o qui sap quan. Per tant, simplement, és buscar allò que en diem la suficiència –que el senyor Escudé és tan afeccionat, avui, a parlar de la suficiència dels recursos– per a compromisos adquirits.

I el mateix podríem dir en el tema de l'ajut a les assegurances agràries. Sistemàticament, el Govern posa 400 milions de pessetes al pressupost –excepte l'any 94, que n'hi va posar 414, fa quatre anys que aquesta partida és inamovible. En canvi, resulta que els diners que realment gasta van al voltant dels 700 milions en els últims tres anys. Si paguem, si fem el mateix ajut a l'«Ús d'assegurances agràries», com a mínim –ja no dic que es faci cap ampliació–, vol dir que enguany es tornaran a gastar 700 milions, com l'any 95, com l'any 94 o com l'any 93. Per tant, el que s'hauria de fer seria consignar el que, mínimament, es pensa gastar.

Altres aspectes serien el tema de la modernització d'estructures agràries, que també posen 240 milions de pessetes, i que n'hi ha molts més de compromesos, i que com a complement als ajuts comunitaris, la Generalitat, si vol mantenir, simplement mantenir les actuacions, les subvencions, els ajuts dels anys anteriors, hauria de disposar d'una major dotació pressupostària. Si no, no podem fer front a donar subvencions i perdre diners dels fons europeus, perquè no tindrem una partida ampliable si vénen aquests fons.

De la mateixa manera, podríem parlar del tema de les mesures agroambientals; hi ha una única partida de 125 milions per a un programa zonal d'ajut a l'avellaner, quan el mateix president va assegurar que la previsió del Govern de la Generalitat seria de 400 milions; en falten bastants per arribar a aquesta partida. O d'una altra partida de mesures agroambientals, que estava en 27 milions i mig l'any passat, i que enguany s'ha reduït a 5 milions i mig. Poques mesures de conservació d'hàbitats i espècies podem fer si comptem amb 5 milions i mig de pessetes.

Però hi han altres mesures agroambientals que altres comunitats autònomes, amb la mateixa voluntat de convergència europea, amb la mateixa voluntat de complir els compromisos aquests de reduccions de dèficits i altres, estan aplicant, com pot ser el tema del foment de l'agricultura ecològica, o l'aplicació del Reial decret 928/95, de zones humides, que a Catalunya afectaria el Delta de l'Ebre i els aiguamolls de l'Empordà, més altres zones de les considerades com a zones d'especial protecció per a les aus, que, com he dit, hi ha com a mínim deu comunitats autònomes que no diré d'una en una, que apliquen aquests criteris, apliquen aquests reials decrets, que són de finançament, en una part impor-

tant, comunitària, i que el Govern de la Generalitat no posa ni una partida mínimament oberta per fer-ho possible.

I acabo ja amb l'última, una esmena, la 79, que també demostra quin és el criteri de prioritat del Govern. Resulta que el Pla de reestructuració de les cooperatives agràries de Catalunya tenia, tradicionalment, 900 milions de pessetes. Enguany es queden en 444, prova que sí que prorroguem aquest Pla de reestructuració de les cooperatives, però simplement per pagar els compromisos que ja existien, però no per promoure noves actuacions de reestructuració, millora, modernització de les cooperatives agràries.

És a dir, que aquí sí que han hagut de passar el rasclat, i sí que han hagut de reduir aquests 900 milions; en canvi, els 305 milions de Foment a la industrialització agrària s'han pogut quedar tots allà. El que creiem és que, com a mínim, hauríem de tenir els mateixos criteris de prioritat entre unes mesures d'ajut a la industrialització agrària, tant per a empreses privades com per a cooperatives, i per això creiem que s'hauria de mantenir, com a mínim, la disponibilitat de poder gastar més diners en aquesta partida. Per això creiem que no és fer partides per fer partides, sinó que unes són per pagar compromisos i les altres per mantenir uns criteris i prioritats que són fonamentals per al suport del camp català.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellourens

Sí, gràcies, senyor president. El senyor Gimeno ha defensat un conjunt de quatre esmenes que, entre les quatre, el que pretenen —com ell ha explicat, i molt bé, per cert— és que una sèrie de necessitats reals del món agrari, les partides que se'ls apliquin tinguin el caràcter d'ampliables. No detallaré els temes, perquè el senyor Gimeno ho ha fet amb prou amplitud... Bé, el senyor Gimeno ha dit que ja sap, després del que he dit, la meva «voluntat inalterable»..., jo voldria manifestar-li, senyor Gimeno, que hi ha poques coses que siguin més alterables que la meva voluntat, però el que passa és que qui altera la meva voluntat no és ni vostè ni jo mateix, sinó que jo tinc un compromís de donar suport a les orientacions que rebo del Govern al qual el nostre Grup dona suport, i aleshores sí que, per enèsima vegada, li haig de dir que les instruccions —ja ho he manifestat en diverses ocasions— és que no podem acceptar cap d'aquest centenar llarg d'esmenes que demanen la creació del caràcter d'ampliabilitat a tot un munt de partides pressupostàries, i per raons estrictament de contenció de la demanda.

Jo recordo que, quan intentava preparar una mica aquest debat d'aquesta setmana, ho vaig comentar amb el senyor conseller d'Agricultura: «Que què sembla aquesta qüestió?» És clar, va dir, «Home, des de la nostra perspectiva sectorial, a bodes ens convida, el senyor Gimeno, encantats de la vida que hi haguessin

les partides ampliables; ara, com a equip, com a membre d'un equip de govern, amb uns compromisos, i això ho hem explicat del dret i del revés, doncs, evidentment, no podem acceptar aquest caràcter ampliable, perquè seria dèficit pur, perquè no tenim partides en el Departament que poguessin cobrir aquesta quantitat.»

Per tant, doncs, aquesta és la situació, trista situació, si ho vol, però real: no hi ha més cera que la que crema, per tant, en aquestes partides; i que tampoc sigui dit que..., en algun moment, semblava, de l'explicació de vostè, que és que no hi havia res per a aquestes finalitats. Hi ha partida; ara, vostè considera que és insuficient i potser podria arribar-se el cas que en algun moment determinat, al llarg de l'exercici, fos insuficient, però hi ha el que hi ha, no per manca de voluntat, sinó perquè les disponibilitats, els recursos insuficients, no arriben per cobrir tot el ventall de les necessitats que existeixen. I per aquest motiu, també, senyor president, anuncio que al seu moment votariem negativament el caràcter d'ampliable d'aquestes partides objecte de les quatre esmenes que acaba de defensar el senyor Gimeno.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Escudé. Per presentar i defensar l'esmena número 82 i les que vulgui agrupar, té la paraula pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Defensaré en una sola intervenció les esmenes 4, 82, 83, 84, 88 i 89, així com la 190, 191, 193, 197, 198, 201, 203, 204...

El president

A partir de la 193 hauria de tornar-ho a repetir.

El Sr. Guillot i Miravet

...197, 198, 201, 203, 204, 325 i 326. I anunciem que retirem les esmenes 85, 86, 87 i 90.

El president

La 90 també?

El Sr. Guillot i Miravet

I la 90 també, sí.

Jo crec que, abans d'entrar a defensar aquestes esmenes, a aquestes altures del debat, crec que és evident que ens diguem al Ple del Parlament el que ens estem comentant pels passadissos: crec que caldrà repensar entre tots com abordar i realitzar en el futur els debats dels Pressupostos de la Generalitat. Segur que amb aquesta reflexió en comú podrem consensuar formes i propostes que evitin situacions com la d'enguany, en què el debat d'una llei tan important com és la del pressupost genera tan poc interès. Amb tot, jo crec que aquí hi ha un fet, més enllà d'aquests elements que ens són comuns, que caldrà repensar entre tots per tal de millo-

rar i, jo crec, de polititzar molt més el debat dels pressupostos, jo crec que en aquest debat d'enguany hi ha un fet, al nostre entendre, negatiu i que fins i tot no ajuda gens, no positivitza gens aquest debat, i és aquesta situació, al meu entendre tan anòmala, que el Grup de la majoria tingui un únic ponent per a 352 esmenes. Jo em felicito i felicito el senyor Escudé per la seva encomiable polivalència; pot opinar de tot, de qualsevol cosa: ens pot parlar de la sida, d'esports..., pot parlar de qualsevol cosa. És a dir..., i ell opina, en nom de la majoria, i sustenta, evidentment, el «no» del vot de la majoria. Això és com una espècie de frontó, on es barregen arguments, ironies, tècnica parlamentària, explicacions filosòfiques, cinematogràfiques, històriques, referències a llengües mortes..., és a dir, qualsevol tipus d'arguments serveix per a dir que no. Miri, aquest fet, segurament en les darreres legislatures, on hi havia majoria absoluta, podia tindre la seva lògica, la seva explicació.

Nosaltres ja dèiem que allò era negatiu, però evidentment, després del 19 de novembre de 1995, aquesta lògica, aquesta actitud, aquesta dinàmica no té cap perspectiva. Perquè vostès, senyors de Convergència i Unió, senyors i senyores, no tenen majoria absoluta i, com que no tenen majoria absoluta, vostès han d'abordar, per no crear una situació artificial, una situació anormal, un debat dels pressupostos a partir del diàleg amb qui sigui. No és bo, no és bo intercanviar dins del Parlament de Catalunya acords a partir d'acords amb altres institucions. Això no afavoreix el país, no afavoreix l'autogovern i, a més, se'ls acabarà menjant, perquè no es pensin que això és un vitalici; no es pensaran vostès que la passivitat del PP serà per sempre. Vostès han de definir estratègies, han de definir, ja que no tenen la majoria absoluta, una lògica de crear, a partir dels acords que vostès creguin convenients i amb dinàmica i en clau catalana, uns acords que els permetin sustentar, amb una majoria suficient, un pressupost. I mirin, senyors i senyores diputats de Convergència, aquesta lògica que qui dia passa any empeny, avui aprovo el pressupost gràcies a la passivitat del PP i demà ja veurem amb qui ho fem, no és bona. Evidentment, és una situació que requereix certa dosi, diguem-ne, d'ofici, fins i tot d'autoconfiança; jo m'atreveria a dir que, més que autoconfiança, en certs extrems, superbia, però, insisteixo, nega quelcom de bàsic en política, que són les estratègies.

El senyor Escudé, ahir i avui, ens repeteix aquest «no» reiteratiu a les esmenes de l'oposició; fins i tot algun cop, allò, amb un to entre malenconiós, trist, de poder dir: «Ja m'agradaria a mi, senyor o senyora diputat, poder dir que sí, però, clar, la situació, les prioritats, la necessitat de retallades..., vull dir, m'obliguen que no.» Altres cops ens titlla d'ignorants, de somiatruïtes, en el sentit de no acceptar la realitat. Doncs, miri, si nosaltres, que som coneixedors de quina és la memòria, de quina és l'exposició de motius, que vam escoltar molt atentament el senyor Macià Alavedra quan ens va fer la presentació del Pressupost, que sabem el que ha donat de si la Comissió a l'hora d'analitzar totes les esmenes concretes, que sabem sumar i sabem que seixanta vots de Convergència i Unió més disset del Partit Popular són majoria absoluta, si nosaltres portem aquí tot aquest

reguitzell d'esmenes és perquè volem confrontar amb vostès polítiques i prioritats. No és ni per ignorància ni per poder allargar un debat que de veritat que en molts moments no té massa interès.

I volem confrontar amb vostès polítiques i prioritats perquè aquests tres grans arguments en els quals van insistint: un, Maastricht –no, aquest és el...; que, a més, és molt clar dins de l'exposició de motius–; el segon, que cal salvaguardar les prestacions socials, i a partir d'aquí, com que no hi han més diners, no hi han més prioritats, a nosaltres, aquests arguments no ens serveixen. En primer lloc, que els quedi clar: per al nostre Grup, vostès no tenen credibilitat d'austers. A més, vostès mateixos aquest any han fet la prova del nou: si l'Administració de la Generalitat pot seguir funcionant amb una reducció importantíssima de la despesa sumptuària, vol dir que abans l'Administració de la Generalitat hauria pogut tirar amb la mateixa despesa sumptuària, la qual cosa vol dir... –i això, senyor Escudé, vostè, que és un estoic, segurament m'ho podrà explicar molt bé. Què vol dir: que si el pressupost és expansiu ens podem gastar els diners com vulguem?, el diner públic? O que només hi pot haver austeritat en uns moments de pressupostos d'ajust? I vostès, senyors de Convergència i Unió, tampoc tenen cap credibilitat en el rigor: una administració que acumula en endeutament 1 bilió 300.000 milions de pessetes, per part del nostre Grup, cap credibilitat; i un govern i un grup que dona suport a uns pressupostos que res tenen a veure entre el que es presenta i el que s'executa, comprendran que, aquestes dissertacions de rigor i de ciència pressupostària, pel nostre Grup no les reconeixem.

Insisteixo que per a nosaltres hi han altres prioritats, i és a partir d'aquestes altres prioritats que presentaré aquestes esmenes. En primer lloc, aquelles que fan referència a les despeses de personal. Miri, nosaltres compartim el diagnòstic fet en el document *Programa d'accions de reforma administrativa*, on s'assenyalen els punts febles de l'actual Administració de la Generalitat; els el llegiré: «Pel que fa als punts febles» –diu aquest document– «es conclou el següent: insuficiència de plans, objectius i sistemes d'avaluació i control que concretin suficientment el marc estratègic; el dimensionament i la descompensació de les estructures; la centralització del procés de presa de decisions; deficiències en l'exercici de funcions directives; marc legal de la funció pública insuficientment flexible; un desplegament reglamentari excessivament lent; l'existència de procediments de control basats en la desconfiança dels gestors; la compartimentació i l'individualisme, que perjudiquen la comunicació interdepartamental. En resum» –diu aquest document– «el diagnòstic projecta la imatge d'una administració en la qual els elements intangibles» –agafi's, senyor Escudé–, «liderat, unió, compromisos, identitat i voluntariat, no es traslladen als més tangibles» –que per al nostre Grup són els més comprensibles–, «estructura, procediments, plans, controls i normes.» Després d'un estudi intens hem arribat a la conclusió que, liderat, ni el director general de la Funció Pública ni el conseller de la Presidència ens imaginem que és ell; la unió ens imaginem que és l'aportació d'Unió Democràtica; la identitat, estem a l'espera del document del senyor Pujals, i voluntariat i

compromisos, no els hem sabut trobar. Però el que sí que hem sabut trobar és una estructura deficient, procediments deficients, plans deficients, controls i normes insuficients. I, a aquest diagnòstic que surt d'aquest document, nosaltres hi afegiríem tot un seguit d'altres aspectes: una política clientelar que inutilitza i deslegitima els recursos destinats a subvencions corrents i de capital, excessiu nombre de nivells jeràrquics, massa competències concurrents, escasíssima transferència de competències i mitjans als ens territorials, el principi de subsidiarietat, no reconegut en la política de Convergència i Unió; i als quals podríem afegir les crítiques dels sindicats: manca de participació sindical, inexistència d'una instància de mediació o conciliació que desjudicialitzi la vida quotidiana dels funcionaris, temporalitat no causal en les contractacions laborals, complements de productivitat sense cap criteri —una administració que es gestiona sense una direcció per objectius, quins criteris pot tindre a l'hora d'articular una política que incrementi la productivitat?—, desmesurat nombre de realització d'hores extres i excessiva despesa en dietes.

És a dir, en resum, que en opinió del nostre Grup, dels sindicats, dels autors del programa ARA i de la mateixa Sindicatura de Comptes, la gestió de l'Administració de la Generalitat es pot qualificar de deficient, clientelar, sobredimensionada asimètricament i centralitzada. Dades: 117.000 funcionaris; un personal laboral o interí contractat per causa d'urgència —tots sabran que és aquest..., és un instrument d'excepcionalitat que el primer trimestre del 96 era de 2.801—; llocs de treball considerats de confiança o assessorament, de 234; hores extres l'any 95, 2.236.000, a un cost de 5.064 milions de pessetes, i un personal interí, és a dir, aquell que presta serveis amb caràcter transitori en virtut d'un nomenament subjecte al dret administratiu i ocupa places dotades pressupostàriament que, d'acord amb la relació de llocs de treball, són reservades a funcionaris, que és del voltant de 12.000 i que té ocupant plaça de vacant 888 i ocupant reserva de plaça 120; és a dir que n'hi ha 11.000 que no sabem explicar o trobar l'explicació d'on son i què fan.

En definitiva, enfront d'aquesta situació, per això nosaltres plantejem l'esmena 325, on reclamem el necessari diàleg amb els sindicats per abordar la reforma de l'Administració de la Generalitat; per això plantejem les esmenes 190, 193 i 326, on reclamem control, informació i una progressiva reducció de les hores extres, exagerades al nostre entendre; l'esmena 191, que fa..., que expressa l'acord del tercer conveni únic, de manteniment del poder adquisitiu, de creació d'un fons de manteniment del poder adquisitiu; el control i informació sobre l'oferta pública d'ocupació són les esmenes 197 i 201, i la promoció, mobilitat i foment de la carrera administrativa, que és l'esmena 198. Alhora, hi ha un aspecte que pel nostre Grup és d'especial sensibilitat, que són les esmenes 203 i 204, que fa referència a la contractació de disminuïts tant a la Generalitat com a aquelles empreses subvencionades de més de cinquanta treballadors i amb conveni específic amb la Generalitat.

Per altra part, pel que fa al paquet d'esmenes al Departament de Treball, nosaltres creiem que no hi ha cap argument que justifiqui que el Departament de Treball, en una societat que té el 19,5% d'atur, tingui la reducció que ha tingut, que en aquests moments significa que aquest Departament representa, sobre el conjunt del Pressupost de la Generalitat, l'1,2, i sobre el conjunt del Pressupost de la Generalitat deduint-hi Ensenyament, Sanitat i Serveis Socials, del 3%. Creiem que el problema de l'atur és suficientment greu com perquè la Generalitat hi pugui esmerçar més recursos, i en aquest sentit hem presentat aquest seguit d'esmenes, que, per no cansar-los, tan sols les llegiré.

En primer lloc, la prioritat, per nosaltres, és una prioritat política: els plans d'ocupació treballats en estreta relació amb els ens locals i els agents socials —l'esmena número 4—; la necessitat de crear una dotació suficient dels plans d'ocupació i formació, en una esmena conjunta amb Esquerra Republicana i el Partit Socialista, que seria l'esmena 83; afrontar amb dotació suficient i amb millor criteri —al nostre entendre és fer-ho proporcional al nombre de treballadors afectats— els plans d'ajuts als treballadors afectats pels processos de reestructuració —esmena 84—; obrir un pla de cooperació per a joves menors de vint-i-cinc anys, donat que l'atur juvenil dobla la taxa de l'atur global, i, sobretot, incentivar també el pas de contractes temporals a fixos per a joves menors de vint-i-cinc anys i adults majors de quaranta-cinc anys, que seria l'esmena 89. Creiem que la temporalitat —i aquí no fa falta estendre-s'hi massa— és un dels principals problemes que té el nostre país.

No som massa optimistes respecte a aquelles partides obertes amb dotació de 1.000 pessetes referides als plans d'aprenentatge i d'ocupació per a majors de quaranta-cinc anys i de foment de l'autoempresa. Creiem que l'experiència del Pressupost del 95 no invita a massa alegries, i és per això que voldríem assenyalar també la necessitat que el Govern faci un esforç, amb l'aprovació d'aquestes esmenes, que permeti abordar la millora de l'Administració pública de la Generalitat, per una part, i per altra part, abordar polítiques actives de creació d'ocupació.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor Escudé, per al torn en contra, té la paraula.

El Sr. Escudé i Pladellors

Sí, gràcies, senyor president. Evidentment, en contra, encara que només fos per allusions personals del senyor Guillot. Bé, el senyor Guillot ha començat la seva explicació, m'ha semblat entendre, abans d'entrar en el detall de les esmenes, amb unes consideracions de tipus genèric, centrades, jo diria, fonamentalment, en dos aspectes: primer aspecte, una consideració política sobre la força parlamentària de l'actual Govern de Convergència i Unió, i en segon lloc —mal m'està dir-ho—, una crítica bastant considerable a la meua participació en el debat. Anem a pams.

Bé, el senyor Guillot ha descobert una cosa, o ens ha dit una cosa que sabem perfectament, diu; és que Convergència i Unió no té majoria absoluta. No, no en tenim; ara, actuem de la mateixa manera, d'acord amb els nostres punts de vista, les nostres idees, el nostre convenciment i intentem trobar el suport si no el tenim. Aleshores, és clar, a continuació, amb una certa incongruència, diu: «Vostès no tenen majoria absoluta! És clar, es refien de la passivitat del Grup Popular.» Bé, la passivitat; el vot a favor, en contra, l'abstenció o la no participació en el vot és un legítim dret de tots els grups parlamentaris. El Grup Parlamentari Popular a vegades està d'acord amb nosaltres, o nosaltres estem d'acord amb ells; a vegades discrepem; a vegades la discrepància és parcial i s'abstenen. Bé, exactament igual que amb els altres grups.

És clar, vostè, diguem-ne, des d'aquesta premissa de la pèrdua del poder –el poder parlamentari– que significa la majoria absoluta, en fa un ús selectiu, perquè m'ha semblat entendre que no ens condemna a la Gehenna pel fet de no tenir majoria absoluta, m'ha semblat que vostè discrepava que utilitzéssim en alguns moments el suport del Grup Popular; això em fa creure que vostè creu que si el suport fos d'un altre grup fóra acceptable; aleshores, és clar, passem revista: a quin grup? És que, tal volta, ens ofereix un pacte de govern? Bé, vostè em diu que impossible. Bé, aleshores vostè ens va conduint..., és clar, ara podríem fer una mica..., llavors entràriem en aquesta crítica que m'ha fet vostè, potser justificada per la meua actitud un xic especial d'actuar; ara, hauríem d'anar seguint el joc: «Que ens deixaria pactar amb aquest grup?, o amb aquell altre?» Home, siguem seriosos, senyor Guillot, i no és que jo digui que vostè no ho sigui, precisament està molt seriós, excessivament seriós –jo diria– a nivell personal en aquest debat. Políticament, cada grup pot fer el que li sembla que ha de fer, allò que li convé. Nosaltres, realistes i pragmàtics, tenim, avui dia, una situació parlamentària diferent de fa uns mesos. D'aquí a un temps pot canviar, ja ho veurem, però, aquí i avui, i és clar, utilitzar llengua morta..., suposo, *carpe diem*: preocupem-nos del dia. El dia d'avui, aquesta és la situació, i nosaltres tenim la intenció i el propòsit i esperem poder-hi reeixir quan arribem a les votacions, de tirar endavant aquest Pressupost malgrat no tenir, en aquests moments, majoria absoluta. (*Veus de fons.*) El 97 tampoc? Bé, doncs, ja veu com van les coses, els pactes.

Bé, el segon aspecte, la crítica de com s'ha portat o s'està portant –perquè encara n'hi ha per moltes hores, em temo, senyor Guillot–; aquest sentiment de disconformitat em temo que l'haurà d'arrossegar encara algunes hores i alguns dies abans no acabem aquest debat; tenim per endavant tres-centes cinquanta esmenes més, encara. La crítica que vostè ha fet a la forma en què el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha enfocat el debat... Bé, òbviament tot és legítim i en aquest Parlament es pot dir tot el que convingui i tot el que es vulgui. Jo sempre he dit que en aquest món es pot dir tot mentre es digui amb correcció, i vostè ho ha dit amb la màxima correcció possible. Vostè ha criticat la meua manera de captenir-me; jo accepto perfectament; cadascú té el seu esperit, jo tinc un esperit un xic burleta –els que em coneixen a fons ho saben–; tinc algunes

inquietuds per la cultureta i tinc tendència a utilitzar llatinismes o anglicismes. Bé, però, és clar, home, jo podria acceptar, o el nostre Grup podria acceptar –i accepta, evidentment– que vostès donin moltes lliçons al Govern. Vostè, en certa manera, ha fet un nou debat de totalitat, coses que ja van dir i coses que el senyor Novella es va deixar en el debat de totalitat, però bé, d'acord, vostès tenen costum d'explicar-li al Govern que ho fa tot molt malament. Fins i tot, no fa gaire, amb el senyor Riera discutíem com el Govern ha d'organitzar-se. I ens deia: «No, la joventut, ha d'existir l'Institut i ha de continuar estant al Govern, en el Departament de Presidència», etcètera. Bé. Políticament ho acceptem, ara, sincerament, em sembla que és un xic excessiu que, a més a més, ens expliquin, al nostre Grup, com nosaltres ens hem d'administrar. De la mateixa manera que trobo molt bé que el senyor Novella faci uns debats globals, que vostè hi ajudi i que altres diputats defensin grups d'esmenes de les quals es considerin especialistes, i no hi tinc res a dir, i ho accepto i ho trobo molt bé, em sembla que vostès també podrien adoptar una actitud tolerant amb nosaltres, d'establir la mecànica. Si el que el preocupa és aquesta comparança que m'ha semblat que feia d'una paret amb mi, passem-ne via i veurem que a partir de l'esmena 352, em sembla que és, sortirà un esplet de diputats i diputades del nostre Grup a fer torns en contra.

Bé, és un tema –senyor president, m'excuso–, potser és un tema molt personal però, és clar, s'hi ha referit molta estona el senyor Guillot. Jo el voldria conduir cap a un punt concret; vostè sap, senyor Guillot, perfectament –perquè vostè hi era present– que quan a l'última Junta de Portaveus es va proposar quina era la mecànica amb què s'havia de fer aquest debat, espero que recordarà que jo, malgrat no ser a la Junta més que com a membre de la Mesa, quan vaig veure els arguments i les idees que sortien, jo precisament vaig defensar que el criteri correcte, si es volia fer un debat polític autèntic, era el que el senyor Novella va adoptar, precisament, en comissió, i ho vaig explicar i ho vaig trobar molt bé. I l'únic que deia: més temps. Jo deia: «Escollin, volen una hora?, una hora i mitja?, que cada grup expliqui de forma sintètica i ordenada el perquè de les seves esmenes a l'articulat i en un únic debat, en un matí, en una tarda, en un dia ho enllestim tot, i tothom podrà dir les coses i per què, i ningú es podrà queixar si se surt per la tangent un altre grup. I el nostre Grup va tenir aquesta mateixa posició, per boca del nostre portaveu, el senyor Ramon Camp; nosaltres no hem canviat de criteri, si l'any que ve vostès volen fer un altre debat, millor dit, no vostès, si la cambra vol fer un altre debat, nosaltres hi estem disposats: les condicions que vostès vulguin; ara, si algú hi ha d'incongruent no som nosaltres, perquè jo ahir, amb sorpresa –i m'hi vaig referir al senyor president–, vaig descobrir que el seu Grup també, el seu Grup també havia arribat a un acord amb altres grups per a un reguitzell d'agrupacions d'esmenes d'una forma fragmentada, i estem fent aquest debat caòtic i això –i estic d'acord amb vostè–, no per voluntat nostra, per voluntat de tots vostès, i concretament també per part de vostè. El fet que s'agrupin les esmenes d'una manera o altra, doncs, no és pas voluntat nostra. El dia que vulguin canviar, ens hi trobaran.

Bé, anant al conjunt d'esmenes que ha defensat el senyor Guillot, anant una mica més de pressa perquè ja he fet una explicació molt general que, en certa manera, ja és una mica de rèplica als criteris generals que també ha anat defensant el senyor Guillot al llarg de la seva intervenció, l'esmena 4 és en aquest conjunt, que ja hem debatut diverses ocasions, de declaracions de principi que no tenen una traducció pressupostària i que no tenen, en tot cas, la seva ubicació adequada com a article 1 bis i, per tant, ens hi oposarem.

De l'esmena 82, és clar, el senyor Guillot no n'ha parlat, però és que és un afegitó que pretén que siguin ampliables uns crèdits que no existeixen, d'un organisme que no existeix; que potser existirà, però que no existeix, raó de més per oposar-nos-hi.

L'esmena 83, el caràcter ampliable d'aquesta partida ja ho diu el mateix article, l'hi cito. L'article 6.5, lletra f, apartat 1 ja diu que aquestes partides procedents de fons europeus són ampliables, per tant, no cal repetir-ho.

Esmena 84. La partida es nodreix de fons procedents del Pressupost de l'Estat, per tant, a nivell nostre, no podem fer altra cosa que aplicar el que ja diu el mateix Pressupost, el Projecte de Llei de pressupost a l'article 5.3 sobre expedients de generació de crèdit. Si es produeixen majors aportacions, es farà, d'acord amb el Projecte de Llei, un expedient de generació de crèdit, per tant, no cal fer partida ampliable.

Esmena 88. També. Aquests crèdits, que han de ser ampliables, els destinats a plans d'ocupació per a menors de vint-i-cinc anys. Jo recordo que el seu Grup va defensar en comissió una esmena, que em sembla que era la 986, que va ser rebutjada, per tant, ara no existeix una partida, ni vella ni nova, que tingui aquesta dotació i, per tant, mal podem declarar-la ampliable.

Esmena 89; la mateixa qüestió de l'esmena 88. Hi havia una esmena, la 987, que va morir en comissió.

L'esmena 190 –i ara ja abandonem articles..., el famós article 6, de crèdits ampliables–, l'esmena 190 són les gratificacions per serveis extraordinaris. La resposta és la que hem donat cada any; aquest és un tema que a vostès els preocupa. L'article 67.3.d de la Llei de la funció pública, del 23 de juliol del 85, modificada per una llei posterior de 29 de juny del 94, ja estableix la normativa de gratificacions per serveis extraordinaris. Per altra banda, el que vostès demanen dels representants sindicals, hi ha una llei, la Llei 7, de l'any 90, llei de l'Estat, de 19 de juliol, que especifica quines matèries han de ser objecte de consulta o de negociació, en el seu cas, pels sindicats i, per tant, a aquesta Llei ens remetem i no ho voldríem ampliar pas per la via pressupostària.

L'esmena 191 és el tema del manteniment del poder adquisitiu. Vostè sap perfectament que hi ha uns criteris que declaren global, a nivell d'Estat, tota la qüestió de la retribució pública i que, per tant, nosaltres hem d'anar a remolc del que diguin en cada cas les disposicions estatals sobre aquesta matèria, i les que hi han i les que hi hagin eventualment, nosaltres les hem de complir perquè així ho estableix no sols la legislació –

i no em voldria allargar més en aquest tema, perquè és un debat que l'hem fet diverses ocasions–, hi ha un conjunt de jurisprudència considerable al Tribunal Constitucional que considera que els nivells retributius de la funció pública formen part de les grans macro-magnituds econòmiques i que, per tant, aquí no hi ha una capacitat d'actuació diferenciada a nivell autonòmic.

L'esmena 193 és l'esmena típica de petició d'informació; la resposta també és la clàssica. Hi ha molts mecanismes a través del Reglament per obtenir la informació que es vulgui.

L'esmena 197 és el mateix en el sentit que el Departament d'Economia ha d'informar trimestralment sobre els nivells d'ocupació. Aquest és un tema que, a part de la consideració que, amb el Reglament, tot diputat i diputada pot demanar aquesta o qualsevol altra informació, és una matèria que es publica al *Diari Oficial de la Generalitat*, per tant, només cal consultar el DOGC.

L'esmena 198 diu que la provisió de llocs de treball de determinades circumstàncies s'haurà de realitzar d'acord amb el que es preveu en els corresponents reglaments; és que això ja ho diu el Reglament, per tant, no cal especificar-ho. I una altra vegada torna a insistir en la participació de les representacions sindicals, i també els haig d'explicar el mateix de no fa gaire estona, que hi ha una llei que explica en quines matèries ha de ser informat i en quines matèries pot negociar la representació sindical. Nosaltres ens remetem al que digui en cada cas la llei.

I finalment, l'esmena 201 –ah, no, perdó, que continua després–, l'esmena 201 és una esmena que parla que en la classificació de llocs de treball serà preceptiu el compliment de tràmit de negociació col·lectiva amb les organitzacions sindicals. Una vegada més..., i vostès es refereixen, fan referència, citen l'article 32 d'aquesta Llei que els explicava de representació sindical, però és que, precisament, aquest article 32 no contempla la classificació de llocs de treball com a matèria en què preceptivament s'hagi de complir aquest requisit que vostès demanen. Per tant, també ens hi oposarem.

L'esmena 203, sobre una remissió de l'activitat realitzada pel Govern en el tema d'integració en el treball; bé, es fan les corresponents convocatòries públiques, es pot conèixer i, si no, també, una vegada més, a través dels mecanismes reglamentaris de les preguntes, peticions d'informació, pot, en cada cas, obtenir aquesta informació.

El tema de l'esmena 204 és un tema que no ha sortit fins ara. Altres grups també tenen esmenes similars, que és una qüestió que surt un any i un altre any –vostè no n'ha parlat, però l'ha inclòs en les que ha defensat–, que és el tema que el Govern s'obliga, a la seva vegada, a obligar les empreses a donar compliment a la Llei d'integració social de minusvàlids. Si vostè hi hagués sigut en legislatures anteriors, perquè vénen de molts anys, aquestes esmenes, els seus companys que hi eren li ho poden explicar, la nostra posició és que la llei s'ha de complir, però que no és missió del Govern de la Generalitat, en les seves activitats pressupostàries, fer complir, precisament, aquesta llei. Hauria de fer

1156

complir totes les lleis hagudes en el país, per tant, creiem que no és competència del Govern de la Generalitat, per la via pressupostària, obligar a aquest compliment.

L'esmena 325 –i vaig acabant, senyor president– parla d'una reforma de l'Administració de la Generalitat negociada amb la representació sindical. Una vegada més haig de dir que aquesta no és una matèria directament pressupostària; ara, és un procés obvi i lògic que emprengui el Govern de la Generalitat. S'ha començat a fer: hi ha una reducció, amb els problemes que hi ha hagut sobre assignació, de reassignació de direccions generals, que pel que es veu no ha donat satisfacció a tots els grups, però hi ha hagut una reducció de l'aparell organitzatiu màxim del Govern de la Generalitat, amb la supressió d'un departament; es fa un intent d'informar el públic dels costos dels serveis, que és una fórmula informativa, però alhora dissuasiva, que el ciutadà conegui, quan utilitza un servei públic, no perquè el pagui, però que sigui conscient del cost que significa per a l'Administració donar-li aquell servei que ell rep de franc però que té un cost per a la comunitat; l'aplicació de noves tecnologies d'organització i de buròtica; malgrat que vostè ha parlat d'un increment de personal, hi ha un esforç important de cara a la reducció de personal, amb una amortització de vacants, amb la incentivació de jubilacions anticipades, etcètera. Per tant, estem d'acord, el Govern també està en aquesta línia de reforma de l'Administració; potser no en la mateixa direcció o amb la mateixa intensitat que vostès des de fora demanen, però nosaltres entenem que és suficient o que almenys està en el bon camí i que, en tot cas, no cal recollir-ho com a tema pressupostari.

Finalment, l'esmena 326 ve a dir el mateix en relació amb un programa de racionalització i eficiència en relació amb les hores extres. Aquest també és un tema força clàssic. En aquests moments –suposo que vostè ho coneix– està en negociació la qüestió amb les representacions sindicals. El Govern ha posat en marxa la política de reducció d'hores extraordinàries, encara que li haig de dir, com sempre, que hi ha una sèrie de categories –bombers, metges, mossos, etcètera– que per necessitats intrínseques del servei mai podran ser reduïdes d'una forma molt considerable. I sí que hi ha una cosa que potser no és excessivament popular, però el Govern entén, i nosaltres amb ell, que cal no circumscriure aquesta qüestió de la reducció d'hores extres només al tema en si; cal també, paral·lelament, lluitar contra l'absentisme laboral, perquè hi ha qüestions, hi ha temes, hi ha èpoques en què l'absentisme és el que obliga, per raons de flexibilitat immediata, doncs, a incrementar el nombre d'hores extres per cobrir la vacant.

Per aquests motius, donat que...

El president

S'ha acabat fa molta estona el temps.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Bé,...

El president

El fet que no em funcioni el micròfon...

El Sr. Escudé i Pladellorens

Bé, tinc els meus dubtes que hagi parlat més estona que el senyor Guillot, però bé, ho accepto. Ho accepto, senyor president, procuraré esmenar-me i, en tot cas, doncs, arribat el moment, votarem en contra d'aquest conjunt d'esmenes.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per presentar l'esmena 91... *(El Sr. Benach i Pascual demana per parlar.)* Perdó?

El Sr. Benach i Pascual

Senyor president, tenint en compte que l'esmena 83 és una esmena presentada per diversos grups, em permetrà...

El president

Pot intervenir. D'acord. *(Pausa.)*

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Tenint en compte que el senyor Guillot ha defensat les esmenes 83 i 248, que eren de diversos grups parlamentaris, en concret dels tres grups parlamentaris de l'oposició, doncs, faria el posicionament del nostre Grup sobre aquestes dues esmenes, i al mateix temps també aprofitaria per defensar ja les esmenes números 339...

El president

Un moment. 339, dieu?

El Sr. Benach i Pascual

339, 340, 403, 407, 410 i 412.

El president

A veure, a veure, un moment... 407...

El Sr. Benach i Pascual

403, 407, 410 i 412. I, en tot cas, en el moment de la defensa explicaré per què faig aquesta agrupació.

El president

Endavant.

El Sr. Benach i Pascual

Bé, bàsicament, pel que fa a les esmenes 83 i 248, poca cosa a afegir al que ja s'ha comentat. Són esmenes tècniques. En aquests moments, la previsió pressupostària que hi ha sobre el tema del conjunt d'accions que per a ocupació ha previst el Govern ve a sumar al voltant dels 22, 23.000 milions de pessetes, i nosaltres entenem que això és una previsió tirant a la baixa, és a dir, pes-

simista. Tot i que la partida, com ha dit el senyor Escudé, és ampliable, el que és clar és que, com a mínim, els 30.000 milions que nosaltres plantejem seria una xifra molt més realista.

Pel que fa a l'esmena 248, que també, com hem dit, és comuna amb d'altres grups de l'oposició, no pretén altra cosa que normalitzar de fet una situació que es dona en molts municipis de Catalunya i que no és altra que la preocupació que molts ajuntaments tenen, en tant que administració propera al ciutadà, per les polítiques de formació ocupacional. Molts ajuntaments, aquests darrers anys, han hagut de prioritzar aquestes polítiques d'ocupació i, evidentment, totes aquelles que fan referència als temes de formació.

Les esmenes 339 i 340 fan referència al canvi d'adscripció de departament, en aquest cas concret, de la Secretaria General de Joventut i la Secretaria General d'Esports, que han passat de Presidència a Cultura. Les esmenes 407, 412, eren esmenes puntuals a l'Institut Català de Serveis de la Joventut i Turisme Juvenil de Catalunya, com a organismes autònoms dependents, d'alguna manera, de la Secretaria General de Joventut. I les esmenes 403 i 410, també el mateix cas, referit al Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat i a l'Institut Nacional d'Educació Física de Catalunya, referides, en aquest cas, a la qüestió d'esports. Per això ens sembla que a l'hora de defensar el perquè nosaltres entenem que no haurien d'estar a Cultura aquests organismes, sinó a Presidència, és bo que també fem la lectura global de joventut i d'esports.

Pel que fa a l'esmena referent a joventut, amb el canvi de departament de la Secretaria General de Joventut, el Govern no ha fet altra cosa que deixar de complir els acords presos en matèria de joventut i que es concreten en el Pla interdepartamental, que ja va ser aprovat en el seu moment. S'han reduït les accions de joventut a una pura qüestió cultural, quan els problemes més importants que tenen avui en dia els joves de Catalunya no són estrictament culturals; són culturals, però també i especialment són socials: atur, habitatge juvenil, drogoaddicció, servei militar, prestació social substitutòria, ensenyament, etcètera, etcètera. La retallada pressupostària que rep aquesta Secretaria fa que objectius marcats, com per exemple el lloguer d'habitatges per a joves, es quedin en aquests moments en una simple declaració d'intencions, ja que les dotacions pressupostàries en aquest sentit són absolutament testimoniales i, per tant, afectaran un grup molt reduït de joves. Per altra banda, ens trobem que les majors partides pressupostàries van destinades al turisme juvenil, quan és precisament aquest el que genera més beneficis econòmics en les accions de joventut. És, en definitiva, un peix que es mossega la cua: estem invertint en allò que genera més beneficis econòmics, però en cap cas que genera benefici socials. Per altra banda, ens trobem també que les subvencions del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya i de les entitats juvenils es redueixen d'una manera important, tant en el conveni com en d'altres tipus. Per tant, la política de joventut segueix promocionant les accions de façana publicitària i torna a deixar mig de banda l'associacionisme juvenil, que d'altra banda cal constatar que és l'eix fonamental, que

nosaltres entendríem com a eix fonamental per a vertebrar els joves en uns valors de convivència i compromís, en comptes de potenciar valors avui en dia desgraciadament massa estesos, com són l'individualisme i, fins i tot, la intolerància.

Capítol a part mereix el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. Ja hem dit que aquí es comparteix la retallada a les subvencions per a associacions i entitats juvenils, i en el cas del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya és especialment greu. Aquests pressupostos són la culminació d'una política continuada de despropòsits del Govern respecte al Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, organisme creat, per cert, per llei d'aquest Parlament i, en tant que organisme representatiu del món juvenil associat, caldria que es garantís un cert respecte institucional, que a hores d'ara considerem del tot insuficient. En aquest sentit, dir, com a prova, una mica, de tot això que estem comentant, que el nostre Grup Parlamentari, el dia 12 de juny, és a dir, fa més de quaranta dies, va presentar una pregunta escrita al Govern, pregunta que, evidentment, encara no ha estat resposta; i dic evidentment perquè és la pràctica habitual del Govern en la majoria de casos, amb honorables excepcions, que en tot cas no fan altra cosa que confirmar la regla. Però és evident que aquest és un tema clar. Nosaltres preguntàvem per quin motiu encara no s'havia signat el conveni entre la Secretaria General de la Joventut i el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, i la resposta, evidentment..., ha quedat per respondre. Voldríem expressar, doncs, la preocupació per aquest tema, que, a més a més, té una reflexió molt clara en el Pressupost i, sobretot, també té una repercussió en la lectura que es pugui fer, sobretot en el traspàs de Joventut de Presidència a Cultura.

L'Institut Català de Serveis a la Joventut és una esmena que, en definitiva, hauriem de retirar a la pràctica, perquè en una esmena anterior es va decidir la seva dissolució. Aquesta és una remodelació, la dissolució de l'Institut Català de Serveis a la Joventut és una remodelació important del concepte del cos central del que hauria de ser la política juvenil a Catalunya des de l'Administració de la Generalitat, i, francament, no ho acabem d'entendre..., com s'ha fet a partir d'una esmena als Pressupostos. Segurament que hem trobat a faltar explicacions per part del Govern. En definitiva, ens agradaria saber a què respon aquesta política, quins són els criteris que els han dut a efectuar aquesta important remodelació des de l'Administració de la Generalitat de Catalunya en matèria de joventut. El nostre Grup Parlamentari va demanar la compareixença del secretari general de Joventut en aquesta cambra, per veure si d'alguna manera es podien donar aquestes explicacions; compareixença que confiem que es produeixi, evidentment, en el proper període de sessions. Però el que està clar és que hauria estat molt més elegant per part del Govern que aquesta compareixença hagués vingut determinada pel mateix Govern, és a dir, que la Secretaria General de Joventut, o el conseller de torn, hagués pogut demanar la compareixença per explicar tot això... —el conseller de torn, sí—, com ha dit el senyor Escudé, el conseller de torn, sí—, per explicar tota la qüestió. I aquest és un detall, el de l'elegància, que hem trobat a faltar.

I si bé el secretari general de Joventut, si els grups parlamentaris ho volen, podrà comparèixer, no és el cas del secretari general d'Esports, almenys de moment, ja que aquesta figura, després que el senyor Vilaseca ens honorés amb la seva presència en aquesta cambra, no ha estat coberta per part del Govern. Avui he llegit en algun mitjà de comunicació que hi ha intenció de fer-ho; però el que és evident és que hi ha hagut un període de temps bastant important en què no ha estat coberta la Secretaria General de l'Esport. I si Joventut era un tema interdepartamental, en el qual nosaltres argumentàvem que millor a Presidència que a Cultura per aquesta qüestió, perquè afecta molts departaments de la Generalitat, Esports segurament que és una qüestió de valoració més política. Nosaltres entenem que hi ha sensibilitats diferents a l'hora de valorar la política esportiva d'un país, i segurament que el Govern de la Generalitat, el Grup de Convergència i Unió, amb el pas d'Esports a Cultura i la reducció pressupostària que han fet, fan una valoració que per nosaltres és tendent a la baixa del que representa l'esport per a un país. I si no, fixem-nos en alguns detalls d'aquest pressupost: per una banda, les corporacions locals pateixen una reducció del 60,5% i es veuen afectades principalment les partides d'«Activitat de lleure esportiu», «Campanyes esportives» i «Activitats esportives puntuals»; les inversions reals sofreixen una reducció d'un 74,44%; les transferències de capital una reducció d'un 58,48%, i són les víctimes principals d'aquesta reducció les federacions i les associacions esportives. En definitiva, hi ha tot un seguit de capítols del pressupost i de partides del pressupost que ens preocupa especialment la manera com s'han tractat i l'evolució que han anat tenint aquests dos darrers anys. Per exemple, les campanyes de promoció esportiva de base, que l'any 94 tenien un pressupost de 100 milions, el 95 baixen a 80, i el 96 a 32 milions; el tema de les corporacions locals, que l'hem comentat; l'ajut a federacions i associacions esportives, que ha passat de 609 milions a 438 milions, etcètera. Per tant, això també demostra..., és a dir, el fet de passar de Presidència a Cultura no és un fet aïllat: també respon o també té una lectura pressupostària.

Jo voldria llegir una carta, una carta que suposo que els diputats i diputades han llegit; en tot cas, és una carta oberta a tots els diputats i a totes les diputades del Parlament de Catalunya –si més no, algun paràgraf d'aquesta–, que, d'alguna manera, fa posar una mica..., o fa pensar molt. Fa pensar molt, sobretot, en la política esportiva, la lectura que hi ha darrere els Pressupostos i una demanda concreta que es fa des d'una federació esportiva en concret. La carta diu: «Quan us arribi aquest escrit, estareu a punt de votar el Pressupost de la Generalitat per a l'any 96» –efectivament, és així–. «Si el Pressupost s'aprova d'acord amb el Projecte que s'ha presentat, significa que totes les federacions esportives catalanes rebrem aquest any 96 entre un 20 i un 25% menys de subvenció que l'any passat, que ja ens va ser reduïda en relació amb l'any anterior. Per tenir una idea del que això significa, la Federació Catalana de Tennis de Taula ha percebut una subvenció inferior a la que tenia l'any 90, és a dir, fem un salt enrere de sis anys. L'any 90 la subvenció de la Generalitat significava un 70% del total del pressupost de la Federació, l'any 95

només en significarà un 46%. Per tant, durant aquests últims anys hem anat treballant en la línia d'aconseguir incrementar els ingressos propis i hem acceptat un progressiu decrement de la subvenció pública. Ara, però, baixem de cop i volta un 24% de subvenció, la qual cosa significa un esforç..., etcètera. «Al darrere d'aquesta decisió i d'altres que es pensen prendre en la mateixa línia –ens preguntem quines– hi trobem l'enorme perjudici que això significa per als clubs. Els clubs han estat en aquests últims anys ajudats directament des de la Direcció General de l'Esport o, indirectament, via els ponts federatius, i ara es troben, de cop, amb la supressió o el descens vertiginós d'aquests suports. Si permeteu que el pressupost del 96» –això ens ho diuen als diputats i diputades– «s'aprovi en aquestes condicions, sapigueu també que haurem d'anar essent espectadors impotents de la fallida dels clubs esportius catalans, començant lògicament pels més febles, que són els esports amb menys presència en els mitjans de comunicació. Senyores i senyors diputats, l'esport català ha estat i és un orgull per a la societat civil catalana; ha estat i és un element de cohesió i d'integració social; ha estat i és un model per a altres comunitats, i tot just fa quatre anys era el pal de paller de l'esport mundial. Si us plau, no ho malmeteu aplicant mesures excessivament dràstiques que impedeixin el seu creixement harmònic i malbaratin tants esforços que des dels clubs i les federacions esportives catalanes estem fent per anar creixent.» No continuo la carta. En tot cas, fa referència a l'amateurisme que hi ha a l'esport, i sobretot en aquestes federacions, i, per tant, penso que és prou crua, prou realista i prou dura com perquè tots plegats pensem seriosament si el pressupost aquest que anem a aprovar va o no per bon camí.

A més a més, fixem-nos que la responsabilitat que, en tot cas, vostès tenen com a Govern i com a grup o grups que donen suport, sigui per forma activa o per forma passiva, al Govern és molt gran. Hi ha una connexió entre els dos departaments que he defensat en aquest cas; per una banda, el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, organisme representatiu de l'associacionisme juvenil a casa nostra, i, per altra banda, les federacions esportives, és a dir, també organisme o organismes representatius, d'una manera molt important, del que és la societat civil esportiva a casa nostra. I amb aquests pressupostos, de la manera que s'estan plantejant, s'està plantejant –amb riscos importants– una condemna a mitjà termini de tota aquesta societat civil, amb el que això implica –hi insisteixo–, sobretot pel que representa també de definició del país.

Senyor president, jo voldria acabar la meua intervenció dient que retirem algunes de les esmenes que he comentat, entre altres coses perquè –com he dit abans– la de l'Institut Català de Serveis a la Joventut no té cap sentit mantenir-la, entre altres coses perquè ja ens el vam o *se'l van* carregar fa pocs dies amb les esmenes presentades. El número d'aquesta esmena, concretament, és... (*Pausa.*) Efectivament, retirariem l'esmena 407, que és la de l'Institut Català de Serveis a la Joventut –com he dit abans–, i la retirada d'aquesta esmena no és tant perquè no entenguem que l'haguem de mantenir, que políticament l'he defensada i la continuariem mantenint, sinó pel fet que amb una esmena aprovada

en Comissió es va acordar dissoldre aquest organisme i, per tant, no té cap sentit que en aquests moments mantinguem aquesta esmena.

I també retiraria les esmenes 410, que fa referència al Centre d'Alt Rendiment Esportiu, i 412... No, 403...

El president

403.

El Sr. Benach i Pascual

...que és a l'Institut Nacional d'Educació Física de Catalunya. Bàsicament, la retirem perquè la crítica que nosaltres hem fet a la política de la Secretaria General de l'Esport en el seu pas de Presidència a Cultura, essencialment, és una crítica que va molt directa a la política que fa el Govern. Estem parlant de dos organismes que ens permeten avui aquí fer una intervenció global sobre el tema de l'esport, però que, evidentment, no en tenen la culpa; al contrari, se'n veuen perjudicats, d'alguna manera, malgrat ser obres del Govern es veuen perjudicats per aquest retall pressupostari que ha partit globalment aquests dos àmbits que hem defensat i, per tant, tampoc seria just que paguessin justos per pecadors.

Segurament que si haguéssim de parlar del Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat i de l'Institut Nacional d'Educació Física hi hauria punts de discrepància –ho podem fer més endavant en el tràmit parlamentari que sigui, potser en Comissió, fins i tot aquí en el Ple, per què no?–, però, en tot cas, el que volíem fer palès és la nostra disconformitat, la nostra queixa i d'alguna manera la nostra oposició radical a la manera com s'han fet els pressupostos en aquests àmbits, però també, sobretot, pel concepte que implica de renúncia a un dels valors més importants que hi ha a Catalunya, que és la potència de la societat civil.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. De moment, jo faré el torn en contra només de les quatre primeres esmenes que ha defensat el senyor Benach, perquè la resta d'esmenes són esmenes –com s'ha pogut constatar, si més no per la numeració– de totalitat de seccions pressupostàries o organismes autònoms, i aleshores –com ja he explicat en aquell debat tan extens, pel que sembla, que hem fet amb el senyor Guillot–, aquestes esmenes de totalitat a departaments les portaran tota una colla de diputats nostres, però hi ha la dificultat addicional que en aquests mateixos organismes als quals el senyor Benach ha defensat les seves esmenes a la totalitat hi ha altres esmenes de totalitat d'altres grups i, per tant, en ares a intentar dintre del possible ordenar una mica aquest debat caòtic, perquè si algú ens escolta vegi clar quina és la posició d'uns i altres, si no hi hagués inconvenient, el torn en contra d'aquestes esmenes del se-

nyor Benach referides a esmenes de debat de totalitat, els nostres companys ho faran quan en el moment corresponent s'hagi fet també la defensa de les altres esmenes dels altres grups.

Per tant, senyor president, em limitaré a aquestes quatre primeres, tot i que, agraïnt al senyor Benach la retirada de l'esmena 407, li voldria dir que no calia haver-la retirat, si és que la motivació és la que ha explicat, perquè efectivament –deia bé el senyor Benach– es va adoptar en Comissió una disposició addicional vint-i-novena, que era l'esmena 426 nostra, però no se li haurà escapat que precisament el Grup d'Iniciativa per Catalunya, el senyor Riera –i ho va anunciar en Comissió–, ha fet un vot particular, per tant aquest tema és viu. No és que s'hagi dissolt, nosaltres demanàvem que es dissolgués i la Comissió, provisionalment, ho ha recollit. Aquest és el text del Dictamen, però aquí el tema no està clos, vol dir que encara s'haurà de votar, i si, efectivament –com és el nostre desig i esperem reeixir-hi–, es manté el text i es rebutja el vot particular, aleshores sí que haurà acordat el Parlament la dissolució de l'Institut Català de Serveis a la Joventut. Encara no, ara.

Bé, les esmenes que són a l'articulat, de les que ha defensat suara el senyor Benach, la 83, ja l'ha defensat el senyor Guillot, ja li he explicat a ell i, per tant, al senyor Benach i al representant del Grup Socialista que en el seu moment vulgui també defensar-la li haig de dir el mateix que he dit al senyor Guillot. L'article 6.5, lletra f, apartat 1, ja especifica que aquesta partida de fons europeus és ampliable; per tant, no cal repetir-ho.

El senyor Benach ha dit també..., ha defensat l'esmena 248, en canvi no veig que a la llista que ha dit el senyor Guillot la hi inclogués, i també és una esmena conjunta. Bé, en definitiva, aquí el que es pretén és que hi hagi un 30%, com a mínim, d'aquests programes de formació ocupacional que sigui gestionat pels ajuntaments. Bé, per tant, és la primera vegada que almenys a nivell meu en parlo, d'aquesta esmena, d'aquesta disposició addicional, en el sentit que em sembla que és lògic i coherent amb el nostre sistema d'enfocar la realitat social catalana i l'organització de la societat civil, i per tant, nosaltres entenem que no es pot fer una distribució imperativa a priori, depèn de les peticions de la societat, i aleshores es veurà en cada cas, en cada programa d'aquest tipus de formació ocupacional quins són millor que els gestioni l'ajuntament i quins no cal que els gestioni l'ajuntament. Hi ha entitats empresarials que fan cursos de formació professional molt abundosos, i per tant, doncs, la realitat de la demanda social és el que ens dirà quin percentatge ha de ser gestionat pels ajuntaments i quin percentatge per altres tipus d'organismes. Per tant, nosaltres no voldríem recollir aquest topall a la Llei de pressupostos.

L'esmena 339, del Grup d'Esquerra Republicana, és sobre el tema d'esports. A això el senyor Benach s'hi ha referit en diverses ocasions. Bé, la resposta –com ha sortit en altres debats sobre aquesta matèria–: l'organització del poder executiu, nosaltres entenem que lliurement li correspon a ell que s'organitzi com pugui; se li critica, no se li critica, s'hi està d'acord, es treuen precedents o s'invoquen els criteris que sigui, però és una facultat que té el Govern. Per tant, entenem que no

Punt 1

podem modificar aquest organigrama a través d'una disposició addicional de la Llei de pressupostos. De fet, hi ha un Decret, el 184 del 96, de 7 de juny –vol dir de fa molt poc–, que estableix aquesta altra adscripció, i a nosaltres, fins allà on sabem, ens sembla correcta, i per tant, no acceptaríem aquesta esmena.

Igual passa amb l'esmena 340, que és el tema paral·lel de la Joventut, que torni de Cultura a Presidència. Bé, l'argumentació és exactament la mateixa. Aquí tinc una nota, una petita nota de dret comparat, en el sentit que, malgrat la crítica que ha fet el senyor Benach, que hi ha aspectes potser a tenir en consideració, però fonamentalment, doncs, ja dic que hi ha una petita nota de dret comparat en el sentit que, per exemple, aquesta situació que ara s'ha creat al Govern de la Generalitat també es dona a Bèlgica, a Islàndia, a Grècia, a Israel, al Land de Baden-Württemberg, vol dir que no és pas un invent que hagi fet el Govern de la Generalitat.

Bé, és opinable l'adscripció administrativa d'una unitat políticoadministrativa, el Govern ha optat per una assignació diferent de l'anterior, nosaltres hi donem suport i, per tant, també votarem negativament aquesta esmena 340. I com deia, senyor president, la resta d'esmenes, arribat el seu moment, els meus companys responsables i especialistes en aquests organismes, que ha defensat ara el retorn al Govern del corresponent pressupost, ja ho faran posteriorment.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara al Grup...

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, per la 83, també hi ha d'intervenir el nostre Grup.

El president

Doncs, endavant. A qui correspon el...?

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president.

El president

El diputat senyor Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Agruparia la tercera part de la 83, la tercera part de la 248 i la 249, que és del Grup Socialista.

Bàsicament, suposo que deu ser un problema de confusió del senyor Martí Escudé... (*remor de veus*), ai, perdó, Raimon Escudé..., i aquest meu, després d'unes hores de debat, en el sentit que l'ampliació que es pretén amb l'esmena 83 no està prevista en el text original del Govern. El que es pretén és que un cop s'hagin ampliat aquelles partides que el Govern ja pensa que s'han d'ampliar, n'hi hagi una altra de nova que pugi fins a 30.000 milions. Així, doncs, estem amb una ampliació addicional, i una ampliació addicional que té

dos elements: el primer és que l'any passat ja van esmerçar 25.000 milions adreçats a aquests... (*Remor de veus. Pausa.*) No, és que jo crec que o ens ho prenem una mica seriosament, tot i que estem cansats, o crec que no farem res de positiu.

Vam gastar 25.000 milions l'any passat, demanem que pugi fins a 30.000, i això bàsicament és 30.000 milions adreçats a un Pla d'ocupació –és l'esmena 83–, que, com li he explicat, és que ja hem fet pujar les altres, i el conjunt global, aquestes més la que demanem que no està inclosa, puja 30.000, i ho demanem bàsicament per una insuficiència de recursos, i això no sé si vostès estaran prou tranquils, nosaltres no n'estem satisfets. Tenim, segons l'Inem, 300.000 persones a l'atur a Catalunya; segons l'enquesta de població activa, 500.000; d'aquests, més del 50% tenen un nivell d'instrucció inferior a l'EGB i un gran nombre d'aquests són dones amb baixa qualificació. Per tant, els 30.000 milions no tan sols són una necessitat, sinó que és el mínim que podríem fer.

Hem plantejat també que el 30% de la gestió d'aquests recursos la facin els ajuntaments, i això, bàsicament, perquè el model català de formació professional discrimina aquelles persones amb menys formació, les discrimina perquè potencia aquells que són més ocupables, i el nostre model, que només treballa amb el 15% de les persones en atur, resulta que produeix que un conjunt de persones, que són les més formades, són les que a més a més reben formació. Això és el que interessa a les empreses privades, això és el que interessa al sector privat, i per això convé fixar una quota al sector públic perquè treballi amb aquells col·lectius amb els quals és més difícil la seva inserció. I és per això que el 30% té un sentit.

I per últim, plantejem que en una despesa que està prevista que sigui de 20.000 milions hi hagi 100 milions destinats a cooperatives. Vostès només en posen 80. En tot cas, 100 milions no són tants milions en un pressupost de 20.000 milions de recursos adreçats a la formació.

El president

Torn en contra: té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. De bell antuvi voldria demanar que em disculpés el senyor Rañé, perquè, aparentment, no estava atent a les seves explicacions. Jo li diria que parcialment sí que hi estava atent; ara, també ha de comprendre que, si el meu portaveu em fa algun comentari, també l'haig d'atendre, eh? És un tema de prioritats. Evidentment –per això li demano disculpes–, la prioritat primera era vostè, que estava defensant un conjunt d'esmenes. Per altra banda, dir, doncs, que aquesta confusió em sembla que ha estat una mica ben repartida entre tots nosaltres, i en tot cas manifestar que per a mi és un honor que hi hagi un moment que vostè m'hagi confós, encara que fos parcialment, amb el senyor Martí Carnicer.

Bé, quant l'esmena 83, és clar, l'esmena 83..., és clar, em sap greu tornar a dir que es miri l'article 6.5, lletra

f, apartat primer, que ja declara ampliables... Bé, vostè diu que no, el Departament diu que sí... Tots aquests fons, per definició, sempre han estat ampliables, i ho han de continuar sent. Ara, vostè..., que quedi clar, vostè aquí no argumenta a favor que sigui ampliable, sinó que sigui ampliable fins a una quantitat. Oh, és clar, és partir de la base que ha d'arribar a aquesta quantitat, vinguin d'on vinguin els diners, vinguin del Fons social europeu o no vinguin. Per tant, això, el que fa vostè fixant aquest topall, no és en sentit moderat, sinó en sentit, diguem-ne, radical, perquè alteraria totalment el concepte d'aquesta esmena 83. No sé si això és el particular criteri del Grup Socialista, o els altres grups signants d'aquesta esmena també el defensaven, cosa que fins ara no han dit, però bé, nosaltres, com he dit abans, ens hi oposarem, perquè, òbviament, encara que vostè n'hagi defensat una tercera part, de l'esmena, seria un contrasentit que acceptéssim una tercera part de l'esmena i votéssim en contra de les altres dues terceres parts, i per tant, votarem en contra de tota l'esmena.

La mateixa cosa amb l'esmena 248. El representant d'Esquerra Republicana, el senyor Benach, sí que l'ha defensada, i jo ja li he explicat quina és la nostra posició. Aquí, ja, la intenció, diria –però bé, és potser ficar-se en llibre de cavalleries–, la intenció, més que pel tema en si, és per la participació de l'Administració local. Aquí ja saben vostès que hi tenim els seus més i els seus menys, sobre aquesta qüestió, però, en definitiva, l'explicació que he donat al senyor Benach, almenys a mi em sembla vàlida. No prejudgem per endavant si la gestió a nivell municipal ha de ser el 30 o el 23 o el 42: el que resulti de les necessitats que hi hagi de la demanda de la societat catalana.

Finalment, l'esmena 249..., potser, vostè, 20 milions considera que no tenen importància; nosaltres entenem que sí. Almenys jo entenc que sí: per mi, 20 milions és una suma fantàstica. Però bé, en tot cas, malgrat que el Pressupost, doncs, és un coma bilió, doncs, 20 milions és una quantitat... Potser si només es tractés dels 20 milions seria una quantitat molt menor –fins aquí, d'acord–, però, és clar, vostè vagi sumant les 352 esmenes, vagi sumant els crèdits ampliables que significa això, i és un grapat de milers de milions. Perquè vostè mateix ha defensat en la part còngrua l'esmena 83, que vol apujar de no sé..., uns pocs milers o centenars de milions que té aquesta partida, fins a 30.000 milions! Imagini's quina expansió que suposaria només l'esmena 83. Bé, en definitiva, 80 milions, m'explica el Departament que és el que hi havia consignat l'any passat; per tant, considera el Departament que ja fa un esforç important, en un pressupost de contenció, mantenint l'import d'aquesta partida –això demostra l'interès especial que té per aquesta activitat–, i per tant, doncs, no podem acceptar passar-ho a 100 milions, com pretén l'esmena 249, i, senyor president, arribat el moment, a aquestes tres esmenes els donaríem una resposta negativa amb el nostre vot.

Moltes gràcies.

El president

Bé, es suspèn la sessió fins aquesta tarda a les quatre, que la reprendrem puntualment.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i set minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer, dels secretaris primer i tercer i de la secretària quarta. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Senyores diputades, senyors diputats, es reprèn la sessió.

Correspon ara la presentació de l'esmena 91, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; per presentar-la i agrupar esmenes –ja m'ho dirà–, té la paraula el senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Sí, agruparem, si li sembla bé, l'esmena 91, la 92, la 96, la 98 i també la 328, la 329 i la 332. Aquest és un conjunt de set esmenes, totes elles en relació amb el Departament de Justícia, i molt més en concret, encara, en relació amb els serveis penitenciaris.

La primera esmena, en realitat, el que pretén és modificar un apartat ja existent, és a dir un crèdit que ja es declara ampliable, que és el corresponent al funcionament dels centres penitenciaris, que, sorprenentment, ha patit una reducció de 68 milions de pessetes –quantitat que no dubto que el senyor Escudé considerarà important, ja que aquest matí parlava que 20 milions de pessetes eren molts milions; per tant, 68 milions de pessetes ja és una quantitat important–; es declara la partida ampliable, però curiosament es diu que això, naturalment, serà d'aplicació en proporció amb l'augment net de reclusos que es produeixi al llarg de l'exercici pressupostari, sempre que no superi el mòdul unitari de cost de l'any 95.

Això, realment, vol dir bloquejar en els imports de l'any passat, no en els imports d'aquest any, no tenint en compte els possibles increments que es puguin produir en determinats elements i, per tant, és un criteri que, des del nostre punt de vista, després s'expressa en totes i cadascuna, pràcticament, de les partides d'aquesta Direcció General, la que fa referència als serveis penitenciaris, i que, des del nostre punt de vista, res té a veure amb les necessitats que es deriven no solament del compliment dels pactes i els compromisos –a la qual cosa reiteradament ha fet referència el senyor Escudé al llarg de tot aquest debat–, sinó, purament i simplement, al compliment de les previsions legislatives i reglamentàries. Perquè, efectivament, hi ha el compromís polític del Govern derivat de les previsions constitucionals, derivat de les previsions estatutàries i derivat de l'acord, en virtut del qual nosaltres, a Catalunya, hem assumit les competències en presons. Això vol dir portar a un nivell que altres comunitats no tenen el nostre autogovern, però, naturalment, vol dir també

assumir la responsabilitat de donar compliment, hi insisteixo, a les previsions constitucionals, estatutàries i legals.

I això avui encara és més necessari perquè el novembre de l'any passat es va promulgar un nou Codi penal, un nou Codi penal que modifica substancialment no únicament les quanties de les penes, les quanties de les retribucions, els delictes que estaven ja establerts, sinó que modifica essencialment el concepte de l'aplicació de les penes i, per tant, posa molt més l'accent encara en la necessitat que la pena, a més de la funció repressiva i retributiva, sigui, essencialment i principalment, un instrument de rehabilitació i reinserció social. Si, a més a més, tenim present que el nou Codi penal i les disposicions, que no complementen el Codi penal però que sí que són instruments imprescindibles a tenir en compte en tractar aquests temes, com és el Reial decret del reglament penitenciari del mes de febrer d'aquest any i també el Decret que, ja molt més en concret, estableix els mecanismes d'aplicació de noves penes, de noves figures que s'han creat com la d'arrest de cap de setmana i els treballs en benefici de la comunitat, si tenim en compte aquest seguit de qüestions, resulta que això ens imposa un esforç suplementari perquè –com deia– en el nou Codi penal, per exemple, el treball a les presons no tindrà la mateixa funció que tenia fins ara; per tant, no serà un element de redempció de penes i, per tant, s'hauran de buscar i s'hauran de perfilar nous mecanismes incentivadors per fer possible no el mateix nivell que teníem ara, que era absolutament insuficient, de reinserció i rehabilitació social dels presos, sinó un nivell d'acord amb les exigències del nou Codi penal, amb les exigències també –com deia– del Reglament penitenciari, que insisteix en el principi d'individualització del tractament, en la potenciació i la diversificació d'oferta d'activitats per als presos, precisament per facilitar la reinserció, i en un altre aspecte molt important, que és l'obertura de les presons a la societat; per tant acostar, acostar i no allunyar els centres penitenciaris als entorns que han de fer possible la relació aquesta amb la societat, amb les institucions que hi treballen sense ànim de lucre, etcètera. És a dir, una concepció, des del nostre punt de vista, radicalment oposada a les macropresons, a les presons molt allunyades de la ciutat de Barcelona que de cap manera poden servir a aquestes exigències del nou Codi penal, a aquestes exigències del Reglament penitenciari.

I per això nosaltres, seguint les directrius que sempre ens marca el senyor Escudé, ja vàrem presentar al Departament les esmenes corresponents per a modificar les partides perquè, curiosament, en aquest àmbit en què ens trobem, amb aquest conjunt de necessitats extraordinàries que tenim, resulta que les tasques de rehabilitació –i quan parlem, naturalment, de la nostra esmena a la totalitat del Departament hi entrarem molt més a fons–, però tant els centres propis, els centres col·laboradors, els tractaments en medi obert, és a dir les partides destinades precisament al funcionament dels centres penitenciaris, a la millora, totes elles –totes elles– pateixen reduccions. Els increments que vàrem intentar nosaltres foren rebutjats en comissió i ara, naturalment, ens trobem en la necessitat, per un cantó, d'intentar que, com a mínim, aquestes partides siguin

ampliables per a complir aquests compromisos legalment i reglamentàriament establerts, per tant no únicament fruit d'un desig o d'una voluntat política, sinó per complir aquestes obligacions legals.

I nosaltres hem d'assenyalar que hem volgut, també, que l'aplicació pressupostària per a inversions en terrenys sigui una partida ampliable. Ja sé, perquè ho vaig sentir directament, que ens va dir la consellera que això es pot allargar perquè, per una part, hi ha, naturalment, el centre de preventius a ubicar –sembla– a Barcelona i que això s'ha de rediscutir, naturalment, amb l'Ajuntament de Barcelona. He de dir que nosaltres, alguns diputats del nostre Grup, com ha fet, per exemple, amb l'encert que el caracteritza, el meu company i mestre, el senyor Ignasi Riera, ja hem apuntat diverses possibilitats que hi ha a la ciutat de Barcelona, en casernes que s'estan buidant, en camps esportius que s'hauran de traslladar, per poder ubicar aquests nous centres penitenciaris. Però, en qualsevol cas, aquesta és una necessitat, com ho és també la d'un centre o diversos centres de compliment. En tot cas, nosaltres pensem que això és forçós que s'acceleri, nosaltres pensem que cal canviar radicalment els criteris que ha establert el Govern i, per tant, per aquestes noves necessitats que estableix el Codi penal, i també d'una manera especial el compliment d'aquestes penes de cap de setmana, els treballs en benefici de la comunitat, tot aquest reguitzell de noves mesures i, sobretot, de nova filosofia, senyor Escudé, que marca, que imposa el nou Codi penal, és pel que nosaltres hem presentat aquest conjunt d'esmenes.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. El senyor Escudé, per al torn en contra, té la paraula.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Gràcies, senyor president. El senyor Fuentes, en primer lloc, ha defensat l'esmena 91. L'esmena 91 és la típica esmena de demanar que unes partides, en aquest cas tres partides diferents, siguin ampliables, però no ampliables perquè discrepa de la valoració que en fa el Departament corresponent, sinó –ho diu clarament el text de l'esmena– per incrementar determinades actuacions. Bé, l'enèsima vegada de la cançó enfadosa: la contenció de la despesa, la partida és suficient d'acord amb les previsions i, per tant, no és una prioritat, en aquests moments, incrementar aquestes actuacions, i per això no podem admetre que aquesta partida sigui ampliable.

La següent, la 92, és una variant en el sentit que no es demana que sigui ampliable, perquè ja ho és, com deia el senyor Roc Fuentes, sinó perquè s'elimini la limitació que no superi el mòdul unitari de cost de l'any 95. Dit d'una altra manera, què pretén el text del Projecte de llei? Que l'eventual increment de personal atès sí que provoca l'ampliació de la partida; ara, no l'increment de cost ordinari. El tema és la contenció de la despesa, òbviament, també, però, per altra banda, el

Departament està il·lusionat, no sé si reeixirà, però està il·lusionat amb un procés de racionalització de la despesa, millora en la gestió de compres i en l'emmagatzematge, que creu que permetrà mantenir la qualitat sense necessitat de superar el mòdul unitari de l'any anterior. En tot cas, nosaltres ens oposarem a l'adopció d'aquesta esmena.

L'esmena 96 és el tema de dotació pressupostària per inversions en centres penitenciaris; concretament, a l'esmena s'estipula o es precisa quins són aquests centres: la Model, la Trinitat i Wad-ras, de Barcelona. Aquesta partida –i el senyor Roc Fuentes, com a president de la Comissió, ens ha recordat a tots el comentari que va fer la senyora consellera–..., doncs, és ben cert, perquè, en definitiva, el pla de creació i substitució d'establiments penitenciaris contempla dos horitzons diferents, com va explicar la senyora consellera: una primera etapa 1997-2001 i, més enllà, una altra etapa, 2002-2007. En el primer horitzó es contempla una sèrie d'operacions de construcció: el centre de compliment número 4, la substitució dels centres penitenciaris de Barcelona capital –que són als que feia referència el senyor Roc Fuentes–, la construcció d'una unitat psiquiàtrica i, finalment, la construcció d'un centre de règim obert a Barcelona. Avui per avui, que tot just encara no ha començat aquest primer horitzó, aquesta primera fase, com sap perfectament el senyor Roc Fuentes, està en fase d'estudi, localitzant terrenys, veure el cost que això significa... Per tant, no hi ha una previsió de necessitar una ampliació d'aquesta partida, la 12.03.601.01, i, en tot cas, el Departament voldria manifestar que si hi hagués alguna necessitat addicional enguany, que creu que no es donarà, però si es donés, que podria solucionar el tema a base de fer una reassignació interna de partides dintre del Departament, perquè el Departament està plenament convençut de la necessitat d'aquesta contenció pressupostària de la qual els parlava.

Quant a l'esmena 98, aquest és un tema que després lliga, si no ho recordo malament, amb la 328 i la 329, tot el tema de les exigències d'adequar-se a l'aplicació del nou Codi penal. Aleshores, el Departament m'ha transmès..., i jo crec que les xifres són correctes i que justifiquen l'actitud de no acceptar que sigui ampliable aquesta partida, perquè el Departament, i el nostre Grup també, som més optimistes que el Grup d'Iniciativa pel que fa a la possibilitat, sense modificacions pressupostàries, d'ajustar-se a les exigències de l'aplicació del nou Codi penal. Concretament, les estadístiques que m'ha passat el Departament..., fins al dia 8 del mes que som, a Catalunya només s'havia dictat una única sentència de treballs en benefici de la comunitat; només una. Que això canviarà en el futur? D'acord. Però al futur, l'any 97, ja hi arribarem, hi estem a tocar i, al pas que anem, tocarem l'any 97.

Pel que fa al tema de penes de cap de setmana, el Departament té previst destinar-hi cent cinquanta places per a aquest tipus de compliment; en aquests moments, segons l'estadística del Departament, hi ha nou persones que es troben amb possibilitat, en principi, d'acollir-se a aquest règim especial de compliment de penes, encara que, d'aquestes nou, n'hi han cinc que, a més,

tenen altres penes per complir, i aleshores el tema es complica. Però bé, a tot estirar, en aquests moments són nou persones, i fins al dia 8, repeteixo, s'havien dictat a Catalunya sis sentències sense execució encara; i això és tot el que hi ha. Amb aquestes previsions, sincerament, nosaltres som força més optimistes que sense necessitat de tocar el pressupost es pugui donar el necessari compliment, obvi, a les aplicacions, a les modalitats noves que ha creat el nou Codi penal. Per tant, l'esmena 328, que a nivell de disposició addicional torna a replantejar el mateix tema per a les penes d'arrestament de cap de setmana, la resposta, ja l'he donat, igualment com la 329, que és la mateixa qüestió, plantejar una disposició addicional per a les necessitats derivades de les penes de treballs en benefici de la comunitat. Per tant, doncs, també, la nostra resposta i la nostra actuació, com és lògic, seran igualment negatives.

I finalment, per a l'esmena 332, que va lligada amb aquestes anteriors però que fa referència només al tema del personal necessari per a fer aquesta adequació, també, com en explicacions anteriors, el Departament és força més optimista, en el sentit que m'informa que en aquest moment el Departament està tramitant l'aprovació d'un decret de reestructuració i redistribució dels recursos humans de què disposa –crec que avui, en aquests moments potser, hi ha reunió del Consell Executiu de la Generalitat; no m'estranyaria que s'aprovés aquest decret– i que, a través d'aquesta reestructuració i redistribució dels recursos humans, el Departament considera que pot donar resposta, a nivell de personal, a aquestes noves necessitats dimanants de l'aplicació del nou Codi penal. En el cas que aquesta previsió a mitjà termini no reeixís, de cara a l'any que ve, de cara a l'any 97, el Departament ja es plantejaria què es podria fer de forma alternativa; dependrà de les condicions del Pressupost del 97, però avui per avui el Departament està convençut que pot donar satisfactòriament resposta a les places de funcionaris per a fer front a les noves necessitats de l'aplicació del nou Codi penal.

Per aquest motiu, senyor president, el nostre Grup, arribat el moment de la votació, s'oposarà a l'adopció d'aquestes esmenes que acaba de defensar el senyor Roc Fuentes.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per a l'esmena 93 i per a les que vulgui agrupar, té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, jo voldria, si m'ho permet, acumular la 93, la 100, la 101, la 327, la 330 i la 331. I voldria començar precisament amb la 331, en què nosaltres, un cop més, ens veiem en la necessitat de reiterar la petició que es crei un fons de garantia de pensions derivades de les situacions de ruptura matrimonial i de parelles de fet, com ja hem fet en altres pressupostos, com ja hem fet, a més a més, presentant una proposició de llei al respec-

te i com també s'ha fet per altres grups, fins i tot aprofitant l'aprovació d'una altra llei, i fins ara, malauradament, tot això no ha reeixit i aquesta necessitat encara no s'ha acomplert. Nosaltres pensem que és absolutament imprescindible i, sense perjudici que puguem reiterar-ho o insistir en altres moments, donaria per defensada aquesta esmena.

I passaria a tractar essencialment de les següents esmenes, que pretenen ni més ni menys que considerar com a crèdits ampliables aquelles partides del Departament de Justícia que fan referència a la normalització lingüística; pretenen també, per la via de les disposicions addicionals, que tot un seguit de partides es destinin primordialment a la normalització lingüística, i jo començaria, si m'ho permeten, encara que, òbviament, totes les senyores diputades i els senyors diputats ho coneixen, però jo he de començar llegint una moció que fou aprovada el 9 de maig del 96 per aquest Parlament en relació amb la normalització lingüística en l'àmbit de l'Administració de Justícia. I aquesta Moció comença assenyalant que el Parlament insta el Govern de la Generalitat a promoure les accions necessàries a fi de garantir l'efectiva normalització lingüística en l'àmbit de la justícia i reclamar al Govern de l'Estat, en tant que corresponent de la política de normalització lingüística, iniciatives, mesures tècniques, recursos específics i dotacions pressupostàries adequades per tal d'aconseguir que el català sigui la llengua pròpia de la justícia a Catalunya, tal com estableixen l'article 3.3 de l'Estatut i la Llei de normalització lingüística; també impulsar i revisar el marc legal perquè afavoreixi l'ús del català en l'Administració de justícia; demanar al Consell del Poder Judicial que apliqui una política de personal estable pel que fa a la provisió de jutges i magistrats; informar cada sis mesos el Parlament pel que fa a l'aplicació i l'avaluació del Pla de normalització lingüística al Departament de Justícia; fomentar l'actual política d'informatització de les oficines judicials, amb l'objectiu d'aconseguir que els jutjats i els tribunals de Catalunya disposin de programes informàtics i de processament de textos en català; continuar la programació actual de cursos en català destinats a jutges, secretaris, fiscals i personal administratiu de Justícia, de tal manera que s'assoleixi el nivell de coneixement de la llengua exigida a les administracions públiques amb seu a Catalunya; promoure les accions legislatives i reglamentàries necessàries perquè es garanteixi un mínim d'estabilitat en les plantilles; continuar el programa d'ajuts per tal d'aconseguir que el país generi els seus propis jutges, fiscals, secretaris i funcionaris administratius; les tasques necessàries per a completar la generalització de l'ús del català en la documentació i els actes de comunicació orals i escrits en l'àmbit de la justícia; promoure els acords necessaris amb el Consell General del Poder Judicial perquè dins del programa d'estudis de la futura Escola Judicial el català tingui el lloc que li correspon; donar continuïtat al programa de normalització lingüística i –insisteixo– dotar el programa del pressupost adequat per a realitzar les seves tasques; promoure les iniciatives necessàries per tal que els requisits d'accés funcional i interí en el domini del català oral i escrit exigida a la resta d'administracions catalanes s'esten-

gui a l'Administració de Justícia, i altres mesures en la mateixa direcció.

Jo volia posar l'accent en dos aspectes essencials d'aquesta Moció: reiterar, insistir, reclamar de l'Administració central de l'Estat l'aportació que compleixi amb les seves responsabilitats que marca l'article 3 de la Constitució, però, sobretot, que el Govern de la Generalitat de Catalunya es doti en els seus pressupostos dels mitjans adients per a fer això possible. Hem de dir que, malauradament, el Govern central, el Govern de l'Estat espanyol, destina a la normalització del català a Catalunya més recursos dels que s'expressen en els Pressupostos d'aquest any. El senyor Pujol va expressar clarament en aquest Parlament que hi havia 4.500 milions de pessetes per a normalització lingüística, i no són en el pressupost. I no solament no són en el pressupost, sinó que s'ha produït en l'àmbit de l'Administració de justícia, en concret, una retallada de més del 400% per a normalització lingüística, més del 400%; més del 400% perquè hem passat de 450 milions a 60 milions, en les partides, en les dues partides, efectivament, que hi ha per a normalització lingüística. Perquè aquest matí deia el senyor Escudé: «Home, però és que hi ha altres conceptes com els 3 milions que es destinen a informàtica, però que diuen que es poden aplicar a normalització lingüística...» En tot cas, parlem de 3 milions, però no és cert, es destinen a informàtica, no a normalització lingüística. Deia les beques, home, les beques per a jutges, fiscals i magistrats a casa nostra han passat de 76 milions a 35 milions. I no són beques per al català, són beques per aconseguir algun d'aquests objectius que assenyalava la Moció, doncs, s'han quedat reduïdes a menys de la meitat, fins i tot també s'han rebaixat, encara que no tant, les beques destinades a notaris, a registradors de la propietat, etcètera.

L'altre dia en comissió també se'm va donar un argument certament sorprenent, em va dir: «Home, això es fa des de l'escola; en la pràctica jurídica, al Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada també la normalització lingüística del català és un element essencial.» Jo conec el Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada i sé que es queixen, i amb raó i amb motiu, perquè el pressupost de 276 milions de pessetes que tenia l'any passat, i que no és pas tot ell per a normalització lingüística, però sí que és imprescindible per a les tasques del Centre, ha quedat reduït a 200 milions de pessetes.

Per més voltes que hi donem, per més voltes que hi donem, allò que li agrada tant a senyor Escudé, que és complir els compromisos, complir els acords, complir les mocions del Parlament de Catalunya, en aquests pressupostos no solament no es compleixen, sinó que jo diria que, malauradament, el que representen, el que comporten és –si se'm permet l'expressió– un escarni a la voluntat expressada el mes de maig pel nostre Parlament.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. La primera esmena defensada pel senyor Roc Fuentes, la 93, és paral·lela, en un altre concepte, a l'esmena 92, que ha defensat fa un moment. La 92 feia referència als reclusos i la 93 fa referència als infants tutelats, però el tema és el mateix. El Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds discrepa, no que sigui ampliable la partida, perquè tradicionalment ho és, perquè no se sap el nombre de persones, en aquest cas, d'infants acollits que hi haurà durant l'exercici, sinó el fet que es vulguin mantenir a títol individual els mòduls de cost de l'any anterior. Ja he explicat abans el perquè i els propòsits de capteniment que té el Departament per evitar que el petit increment que hi hagi de minva, de pèrdua de poder adquisitiu, doncs, no tingui repercussió en la qualitat de l'alimentació.

L'esmena 100 és una esmena que potser és d'agrair per part del Govern, perquè, és clar, això no ens ho ha dit el senyor Roc Fuentes, però diu que aquesta partida ampliable que demana el Departament de Justícia, diu, diu el text: «per a serveis de nova creació d'atenció a la infància, en funció de les noves necessitats que pugui determinar el Govern». Bé, el Govern, molt agraït per la confiança, però creu que ha previst, segons el seu criteri, les partides i les dotacions dintre de la contenció obligada del pressupost d'enguany, tots els programes, totes les activitats, tots els costos d'atenció a la infància i que, doncs, renuncia gustosament a tenir una capacitat per gastar més si ho creu necessari. Entenem que seria un excés de relaxament d'aquesta doctrina –hi insistim una i una altra vegada– de necessitat de contenció de la despesa.

De l'esmena 101, no n'hi parlaré, perquè com que el senyor Roc Fuentes, com sempre, atent al debat, ha seguit la resposta idèntica que he donat al senyor Dalmau en una esmena paral·lela, ja em feia la rèplica de la valoració –des del seu punt de vista– molt menys favorable que no feia pas jo, en aquestes partides que existeixen en altres llocs. Els números, com tots, són opinables, ara, fins a cert punt, perquè, és clar, senyor Roc Fuentes, vostè ha dit que aquestes partides havien tingut una reducció del 400%. És clar, jo crec que hi pot haver una reducció fins a un 100%, perquè si és una reducció al 100% desapareix la partida, un 400% hauria de ser una partida negativa. Això, vull dir, és impossible en els seus propis termes.

Bé, anant a les esmenes paral·leles, en alguns casos, a les disposicions addicionals, tenim l'esmena 327, en què es demana la qüestió de la informatització. Això, doncs, el senyor Roc Fuentes mateix ha recollit en l'explicació que he donat al matí que hi ha una dotació, 3 milions, però hi ha una dotació per a informatització. Fa anys que és una prioritat, fa anys que es ve treballant en aquest camp, i concretament en aquest moment hi ha un programa que té el nom simbòlic i ben adient amb la matèria amb què tracta el Departament de Justícia, un programa que es diu Temis, que diu que entre altres coses, lligant-ho amb la normalització lingüística, obliga per defecte –vocabulari informàtic: que si no s'exigeix una altra cosa–, obliga per defecte que tots els documents judicials, passats per aquest programa infor-

màtic siguin elaborats, precisament, en llengua catalana.

Pel que fa a l'esmena 330, bé, és tornar a insistir a nivell de disposició addicional en el que ja s'ha dit abans, una sèrie de partides es prioritzaran per a la realització del Pla de normalització lingüística. Nosaltres entenem que aquest Pla, dintre de les disponibilitats pressupostàries, ja s'hi dedica. Aquí no es tracta d'ampliar-ho, es tracta de destinar-ho, és que ja és el propòsit del Govern fer-ho així.

Finalment, l'esmena 331 és una esmena que fa anys que venim discutint en aquest Parlament, el tema que ha explicat, en primer terme, el senyor Roc Fuentes, la qüestió de la dotació d'un fons per preveure els incompliments de pensions en el cas de ruptura matrimonial, aquesta és una qüestió que nosaltres hi estem d'acord, l'únic en què discrepem –i sempre ho hem anat mantenint així–, nosaltres només discrepem en el sentit de qui és l'autoritat que ha de pagar aquesta quantitat, qui ha de suportar el cost econòmic d'aquest fons. Nosaltres entenem que amb un sistema judicial únic, amb la mobilitat social i geogràfica interterritorial que hi ha, que el més correcte seria que aquests fons es dotessin a càrrec dels pressupostos de l'Estat i que els gestionessin proporcionalment, o en la forma que es concretés, les diverses comunitats autòniques. I, en aquest sentit, el nostre Grup bessó a les Corts Generals ho ha demanat en diverses ocasions. Per tant, nosaltres entenem que no correspon, a nivell intern català, dotar aquest fons, i menys en un any com l'actual, en què les necessitats de contenció pressupostària són més que evidents.

Per aquest motiu, senyor president, votarem en contra d'aquest conjunt d'esmenes en el moment en què es posin a votació.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar l'esmena 94 i les que vulgui agrupar, pel Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Si em permet, acumularé diverses esmenes, que són la 94, la 99, la 114, la 115, la 280...

El president

Un moment...

La Sra. Geli i Fàbrega

Ah, perdó...

El president

280...

La Sra. Geli i Fàbrega

I la 299. Després d'aquest dia i mig... (*Pausa.*) Ah, perdó, perdó, senyor president...

El president

Endavant, endavant.

La Sra. Geli i Fàbrega

Senyores diputades, senyors diputats..., gràcies, senyor president. De fet, defensaré aquestes esmenes en un conjunt, després d'aquest dia i mig de debat de pressupostos, amb un fil únic. Són esmenes de coherència política. El Grup Socialista creu fermament i ho ha de prioritzar en una llei, que és la llei més important que normalment aproven els parlaments, la Llei de pressupostos, allò que creu i, per tant, totes aquelles esmenes que fan referència a l'estat del benestar, aquest Grup les defensa, eh? I, en tot cas, evidenciaré que hi ha una incongruència entre els preàmbuls, l'exposició de motius, que diuen que defensen, malgrat la restricció pressupostària..., em sembla que no s'anomena la paraula «benestar», però que, en tot cas, algunes partides com Sanitat, com Ensenyament i altres departaments, que se sobreentén que deu voler dir anar anant cap a una societat del benestar, quedaran preservades... I per tant, per coherència política, intentaré, molt breument, defensar les motivacions d'aquests esmenes i per què són crèdits ampliables.

Les primeres dues esmenes, una és l'esmena 94, que ja s'hi ha referit fa molt poc el senyor Escudé. De fet, nosaltres pensem que si vostès accepten que els infants i els adolescents tutelats per Benestar Social..., els mòduls unitaris no han de superar el cost de la vida, no ho entenem. Vol dir que, en tot cas, no varen pressupostar-ho bé o vol dir que als treballadors se'ls ha congelat el sou, o vol dir que, en tot cas, ho haurem de treure d'algun lloc i, per tant, en aquest cas, que nosaltres pensem que la infància i l'adolescència és una prioritat, pensem que, en tot cas, estarem d'acord a augmentar, com a mínim, els mòduls unitaris del 95 amb el cost de la vida, perquè ens sembla que això és raonable.

L'altra esmena, que és l'esmena 99, fa referència..., són partides ampliables de Justícia Juvenil a la Direcció General d'Atenció a la Infància. El senyor Escudé diu: «Vostès no parlin de filosofia, que ara estem parlant de pressupostos.» Bé, l'obligació de l'oposició i d'un grup com és el Grup Socialista, que té vocació de Govern, és, evidentment, fer d'oposició, però també impulsar i controlar el Govern, i per tant, nosaltres ens sumem amb altres grups parlamentaris que demanarem al seu moment, òbviament, i no avui, el retorn de la Direcció General d'Infància al Departament de Benestar Social. Perquè, profundament, revisant el que són els pressupostos presentats pel Govern de Convergència, hom creu que tornem a parlar de qüestions diferents quan parlem de serveis socials o quan parlem de polítiques de discriminació positiva per avançar cap a la igualtat d'oportunitats.

I per tant, presentem cinc conceptes que entenem que en aquest model d'atenció als infants i adolescents per nosaltres són prioritaris, han de ser mantinguts. Diver-

sos d'aquests fan referència a tractament en medi obert, en convenis amb entitats locals per al tractament de menors, campanyes i programes especials per a nens i adolescents, a programes sociolaborals per a joves i a programes de seguiment d'aquells nens que han estat tutelats pel Departament o pel Govern després dels divuit anys. Aquestes partides sofreixen una reducció molt important de l'ordre del 40% o el 70% i, per tant, nosaltres no ho podem acceptar. I per què presentem un crèdit ampliable? El presentem perquè vostès mateixos, el Govern de Convergència, i nosaltres els hem donat suport, han plantejat un model de xarxa bàsica de serveis socials que l'hem de definir, de no centres propis, sinó d'intentar que la societat civil organitzada, que moviments de professionals o que ens locals puguin també, evidentment, estar inclosos en el que entenem que són els serveis socials.

Això no respon a aquesta realitat, perquè vostès fan, augmenten les partides dels centres propis i, en canvi, baixen dràsticament totes aquelles concepcions que són el nostre model. Nosaltres entenem que l'atenció a la promoció del benestar dels nens i dels adolescents i dels joves, en aquest itinerari de la vida cap a la maduresa i cap a l'autonomia, és fonamental, i ho creiem, perquè a més creiem que el seu model de centres és relativament tancat, malgrat que a l'hoteleria els professionals ho facin bé; és un model a revisar, a revisar, ha de ser un model obert a la societat, on els ens locals hi tinguin un paper molt important, igual que diuen vostès –almenys teòricament– que les entitats ciutadanes puguin col·laborar en aquest procés de tutelar, de promocionar. Per tant –hi insistim– no hi podem estar d'acord, i per això diem partides ampliables, perquè entenem que el Govern ha de promocionar que els ens locals vulguin treballar en aquest camp, i per tant, amb una avaluació de l'oferta creiem que han de ser partides ampliables. I el Govern ha de reconèixer que necessita el tractament en medi obert, que necessita les entitats locals, que necessita els ciutadans per tirar endavant un model molt difícil de substituir les famílies o, en tot cas, dintre les famílies amb problemes econòmics, amb problemes laborals, amb problemes de tot tipus, que puguin, puguem anar avançant en la igualtat real d'oportunitats en un sentit solidari. I per aquests motius creiem que són inacceptables i que no podem parlar, per tant, de polítiques de benestar que es mantenen.

L'altra, l'esmena 114, fa referència a un altre tema que també parteix d'un model. Vostès generen un model d'integració laboral de disminuïts on pràcticament no tenen centres propis, sinó que durant anys han estat incentivant i estan d'acord que siguin moviments, agrupacions, federacions de disminuïts, de professionals que generin centres especials de treball, eh? I vostès diuen: «Molt bé, els promocionem, federin-se, generin llocs de treball per a disminuïts.» I llavors, a l'hora de la veritat, fan un engany, perquè, en realitat, augmenten un 1% aquesta partida. Vostès diuen: «No, l'augmentem» –en les seves memòries– «un 3,5%»; fals, perquè el pressupost liquidat, si vostès miren bé el pressupost liquidat, en aquestes partides, que vol dir transferències per a integració laboral, realment només augmenten un 1.65%, i pretenen crear 1.023 llocs de treball

per a disminuïts; això és impossible. En tot cas, i per això hi insistim, són partides ampliables, perquè, de fet, és el model que el Govern de Convergència ha imposat, un model de dir: «Societat civil, organitzis, perquè nosaltres li ho concertarem.» I, de fet, estan fent contraprestació de serveis, perquè en el cas dels disminuïts, com en molts altres, de fet no hi ha centres propis. Per tant, per aquest motiu, nosaltres defensaríem, igual que l'altra partida que va en aquesta mateixa esmena, d'inversions per crear llocs de treball a famílies i institucions sense finalitat de lucre. Hi creiem, en aquest model, hi creiem, però, en tot cas, hi creiem en partides pressupostàries que estiguin, realment, en el nivell de la possibilitat real de crear llocs de treball.

L'esmena 115 és el mateix. Són quatre partides que, de fet, intenten prevenir i endarrerir l'internament, la institucionalització de les persones grans. Vostès diuen: «Miri, l'any 95, 88 milions de beques per a menjador, perquè les persones grans puguin continuar estant en el nucli familiar, però que, si tenen dificultats per fer-se el menjar o per comprar-se el menjar, els donem beques», vostès diuen: «Els rebaixem a 65 milions aquesta partida.» I a sobre pretenem atendre més persones. No ho entenem. No ho entenem.

L'altra partida és exactament el mateix. Vostès diuen: «Suport a famílies amb persones discapacitades, perquè puguin continuar vivint» —i estem d'acord amb aquesta filosofia— «a casa». De 300 milions passen..., amplien la partida, però, escolti'm, ens llegim les memòries, pretenen, amb una partida que no es duplica, donar suport a més del doble de persones. Per tant, òbviament, això continua essent un frau; un frau que un ha de llegir molt bé els pressupostos i la memòria, però no pensar: «Miri, que són de bona fe. Augmenten les partides.» En tot cas, no augmenten les persones ateses. Vostès fan igual amb un programa que eren «Vacances per a gent gran deteriorada». Baixen la partida de 40 milions a 20 milions i, en canvi, fan un discurs fins i tot radiofònic, amb un programa que té el conseller Comas els dissabtes a no recordo quina cadena, on es promociona: «Nosaltres som capdavaners a retardar la institucionalització.» Aquest és un motiu. Escolti'm, si realment un és coherent amb els seus missatges polítics, ho ha de traslladar als pressupostos; si no, hi insisteixo, estem fent teatre de l'absurd. Un company meu em deia: «No, teatre de l'absurd. Això és un vodevil.» Jo li deia: «No. Un vodevil, no, perquè en tot cas en els vodevils la gent sol riure i aquí, en tot cas, no estem per riure.» Per tant, em sembla que és un tema important.

L'altre crèdit ampliable és un crèdit que vostès augmenten. Passa de 450 milions la partida a 928, però tornem a estar amb el mateix. Vostès no dupliquen la quantitat i pretenen atendre el triple de persones. Com s'entén això? A més, amb un pressupost que és el de l'ICASS, on hi ha una rebaixada de les inversions de més del 35%. Per tant, sincerament, un ha de ser coherent no només en els missatges, sinó en els pressupostos, perquè en tot cas, hi insistim, nosaltres no podem donar suport a aquestes partides si tenim per coherència política denunciar que aquestes partides s'estan retallant o en tot cas disminuint en el que és la realitat.

L'altra —em dirà el senyor Escudé— és pura filosofia, la 270. És una disposició addicional. Miri, el Grup Socialista creu que el tema de definir què són els Serveis Socials d'Atenció Primària Especialitzada..., com varem quedar? Amb una llei que òbviament no varem aprovar, que és la 4/94, està pendent. Tenim un projecte, tenim... No sé, en tot cas, quins són els interlocutors, però tenim un projecte de mapa de serveis socials on s'hi posa tot. Parlen de places residencials, i vostès parlen de places pròpies, places dels ajuntaments, que, a sobre, no els les paguen, places que porta la iniciativa social, places que genera la iniciativa mercantil, places privades... Hem de definir..., per tant, fixi's, és una declaració política. Evidentment, només faltaria. Diu que, dintre el pressupost que tenim, «intentar incentivar allò que per nosaltres és bàsic» i no els vull tornar repetir que per nosaltres hi ha coses que no són estat del benestar o que, en tot cas, en podríem prescindir, i no vull a tornar a mencionar oficines de Benestar Social i altres elements. Per tant, xarxa bàsica de responsabilitat pública, dintre les previsions pressupostàries; com a mínim, senyor Escudé, aquesta, que és filosofia compartida, no la podríem aprovar.

I l'última, la 299. Fixi-s'hi, aquesta fa referència a salut mental. Evidentment, em dirà, és una partida que augmenta un 4,3%. És una partida que ha d'augmentar molt més dintre de la racionalitat. Partim d'un model de xarxa de salut mental absolutament heterogeni, de distribució absolutament irregular en el territori, on encara hem de reconvertir el sector terciari, on no sabem què és el sector secundari, on la xarxa primària territorial de salut mental és molt dispersa, on ens hem de plantejar molts temes, com són relacions interdepartamentals, què pensem de la prevenció de salut mental, etcètera. Una xarxa que ve de les diputacions, que han fet molt de treball en aquest camp i que evidentment l'hem d'adequar. Per tant, ens sembla una partida insuficient, i pel Grup Socialista la salut mental és una prioritat. I per tant, pensem que en la mesura que el Govern sigui capaç de generar projectes ambiciosos, aquestes partides han d'augmentar.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. El diputat senyor Escudé, per al torn en contra.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, sí, senyor president. Efectivament, malgrat l'apel·lació final de la senyora Geli, el torn és torn en contra. Evidentment, les primeres esmenes, totes elles, formen part d'aquell llarg reguitzell d'esmenes ampliables en el qual nosaltres no creiem en la mesura..., més enllà del que ja està previst en el Projecte de llei.

Voldria dir, per començar, que la senyora Geli ha dit que no recordava ben bé què deia l'exposició de motius, la filosofia. Sí, sí, parla, i crec que parla bé, de benestar, de l'estat de benestar. Concretament diu: «La distribució de la despesa incorpora unes prioritats clarament definides pel que fa a les àrees relacionades amb l'estat de benestar.» Ho diu i, aquest és el nostre

criteri, ho compleix. I el compleix en la mesura de les necessitats. Perquè ja sap vostè que en economia una cosa és la necessitat i una altra cosa és la demanda, que està en funció del preu. Aleshores, amb un *background*, amb un rerefons de contenció, aquestes activitats relacionades amb l'estat de benestar, doncs, es mantenen o augmenten. I aquí està la prioritat. Pot ser que puntualment, de moment, a alguna partida ampliable es tingui una previsió inferior a l'exercici anterior –això li ho puc arribar a reconèixer. No sé exactament de quina partida em parla, però, per via excepcional, es pot donar en un cas. Ara, de totes formes, el que s'ha de comparar són termes homogenis; el que no es pot comparar són partides pressupostades i partides liquidades. Compari partides pressupostades el 95 amb el 96, que és el debat normal que fem aquí; o en el seu moment compari la liquidació del Pressupost del 95, amb la que en el seu moment es coneixerà, un cop s'acabi l'exercici, amb la liquidació de l'any 96, l'any que estem.

Bé, feta aquesta aproximació genèrica, parlem un moment –només un moment– de l'esmena 94, perquè el seu contingut és idèntic a una esmena del Grup d'Iniciativa, que hem parlat fa un moment amb el senyor Roc Fuentes. I aquí el que m'ha preocupat és una expressió que vostè ha parlat dels treballadors. Ha dit: «dels treballadors; com no es pot augmentar?». És clar, no té res a veure amb els treballadors. Aquesta partida és per a la dotació, l'assistència personal a aquests menors. Ja he explicat al senyor Roc Fuentes, i ho dono per reproduït, que diu: «Com pot ser?». El Departament creu que el topall del nivell individual del mòdul de l'any 95 es pot mantenir a través de les tècniques que li he dit, de millora de gestió. Perquè això sí que em sembla que, almenys en l'explicació de vostè, que no li ha quedat clar. La partida és ampliable en funció del nombre de menors. Per tant, aquí no hi ha cap crítica a fer, suposo. El problema està en la dotació individual que es manté el nivell de l'any anterior. I això és el que li he explicat, que el Departament creu que ho pot superar a través d'una millor gestió d'aquest servei i que no afectarà la qualitat dels queviures o dels serveis prestats.

Després vostè ha fet una llarga i apassionada explicació del seu model, quan ha parlat de les esmenes 114 i 115. No, no, i això m'està molt bé. Em sembla molt bé. Tots sabem que el model en moltes coses –en moltes altres coincidim plenament, com amb tots els altres grups de la cambra o amb grups aïlladament coincidim amb uns o amb altres, pràcticament en tot–..., tenim molt poca cosa, entenem nosaltres afortunadament, que només nosaltres defensem. Per tant, per això nosaltres volem ser el pal de paller de la societat catalana. Però aleshores jo ja accepto que el seu model de serveis assistencials, el seu model sanitari, el model del que vulgui, sigui diferent del nostre. És així, tenim una concepció lleugerament diferent –almenys en alguns camps– de com ha de funcionar, com s'ha d'organitzar Catalunya.

I això m'ha donat la sensació que, mentre vostè anava dient en aquesta esmena 114, 115: «Aquestes partides han de ser ampliables», que vostè no defensava..., defensava l'ampliabilitat, però més que res defensava el

seu model. Perquè vostè posava més l'èmfasi que en la quantitat en el fet que hi participés l'Administració local o que no es donés tanta importància a la societat civil a través de les entitats que vostè diu. I és cert que la Generalitat estimula i promou..., que creu que més que fer-ho l'Administració és millor que ho faci la mateixa societat civil. Per tant el debat, diguem-ne, en aquest cas concret, i això és filosofia i potser no ens hem entès quan vostè considera que el meu punt de vista filosòfic volia dir que és menystenible un debat pressupostari, si precisament em sembla que era a la senyora Tolosana que li deia: «No, no, és que la filosofia aquesta és fonamental, perquè és la base d'on surt tot això.» I en aquest cas concret és ben clar. Les partides seran més o menys importants, però en el fons la diferència entre vostès i nosaltres està en la filosofia de com s'ha de portar a la pràctica, com s'han de gestionar aquests serveis, més que per la quantia exacta.

Això mateix passa amb l'esmena 270 o 280, perquè vostè quan ha fet l'enunciat inicial ha parlat de l'esmena 280 i després ha dit la 270, perquè és la numeració antiga. M'he quedat sorprès perquè parla d'un organisme de l'alt Pirineu i bé... L'esmena 270, doncs, per nosaltres, és un tema similar i, en tot cas, clar, l'esmena 270 diu una cosa tan subjectiva com «disposaran de les dotacions pressupostàries adequades...». És clar, ja hi tornem a ser: «adequades» a criteri de qui? El Departament considera que les partides en funció de l'aplicació, de la posada en marxa d'aquesta Llei, doncs, ja ho són. Vostès en discrepen i, bé, en definitiva, aquí ja no es tracta d'ampliable, es tracta que haurien de sortir uns diners d'un altre lloc i, amb els recursos escassos, retallats, de què disposa el Departament, no pot donar satisfacció a aquesta petició.

I finalment l'esmena 299, home, estem d'acord en la importància d'aquest tipus de serveis i em sembla que seria una injustícia no reconèixer que el Govern de la Generalitat hi ha prestat molta atenció, a aquesta qüestió dels serveis psiquiàtrics. I això no ve d'ara, ve de lluny; des de l'any 90, com a mínim, des dels traspassos del servei de les diputacions i, en alguns casos, fins i tot, abans. El Departament considera que en la seva dotació de les partides del seu Departament ha prioritzat any rere any el desenvolupament d'aquesta atenció.

Per altra banda, el Servei Català de la Salut està acabant un document de base per a la reordenació de l'assistència psiquiàtrica i la salut mental, que definirà el model de serveis i permetrà un desplegament normatiu, i aquest potser serà el moment, amb diàleg, a través d'informacions, a través de proposicions no de llei, a través d'interpellacions, que desitjaríem arribar a un acord amb el Grup Socialista i, òbviament també, amb tots els altres grups, per veure si poguéssim fer un desplegament consensuat d'això. Finalment també el Servei Català de la Salut està elaborant un pla de servei sanitaris i sociosanitaris amb inclusió de psiquiatria, el qual permetrà orientar una planificació més eficient. De tot això tindrem ocasió de parlar-ne, m'imagino, al marge del tema concret que ens ocupa ara, que és el debat pressupostari.

Per aquest motiu, senyor president, el nostre grup, arribat el seu moment oportú, votarem en contra d'aquest conjunt d'esmenes que ha defensat la senyora Geli.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Escudé. L'esmena 95, i aquelles que tingui a bé agrupar, pel Grup Socialista, el diputat senyor Joan Oliart.

El Sr. Oliart i Pons

Gràcies, senyor president. Miri, acumularé l'esmena 95, la 97, la 106, la 274, la 275 i la 276.

El president

Em permet, 274?

El Sr. Oliart i Pons

275 i 276. O sigui, 274, 275 i 276.

El president

Endavant.

El Sr. Oliart i Pons

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquestes esmenes fan referència a dos tipus de política: la política penitenciària i la política d'habitatge. Començaré per la política penitenciària.

Senyor Escudé, vostè em sentirà una altra vegada la mateixa cançó, la mateixa lletra, fins i tot, i les senyores i senyors diputats la continuaran sentint mentre el Consell Executiu, el govern que hi hagi, doncs, no modernitzi d'una vegada els centres penitenciaris de Catalunya i, especialment, els de Barcelona, que estan en una situació pitjor. Quina novetat hi ha hagut últimament? I és una novetat important. S'ha presentat per primera vegada, després de setze anys, aquí, en aquest Parlament, un Pla de construcció de nous centres penitenciaris per substituir els centres penitenciaris de Barcelona i, en una segona fase, per acabar de substituir tots aquells centres obsolets de la resta de Catalunya. És un motiu, naturalment, per estar satisfets; i els vaig a dir una cosa, segurament que les senyores i senyors diputats que han estat en més d'un debat de pressupostos s'hauran estranyat que per primera vegada el Grup Socialista no hagi presentat una esmena de retorn al Departament de Justícia. Bé, és precisament per aquest fet: per haver presentat aquest Pla. Nosaltres volem demostrar també la nostra bona voluntat i el fet d'apreciar aquest gest, que ha estat un gest molt important, i que servirà, si més no, per poder fer un control i un seguiment de la política penitenciària d'aquí endavant.

Però, què ha passat? Després d'una presentació d'aquest Pla, que s'ha discutit a bastament en comissió, nosaltres esperàvem que el pressupost que ens presenten avui, o que avui estem debatent, fos coherent amb aquest Pla. I resulta, senyores i senyors diputats, que aquest pressupost de què avui estem parlant, de justícia i de política penitenciària, precisament és el pressupost

més restrictiu i regressiu en aquesta matèria, en política penitenciària. Els crèdits per a adquisició de terrenys i construcció de nous centres penitenciaris no preveuen cap adquisició de nous terrenys ni cap construcció que estigui continguda en l'esmentat Pla. Per tant, si se'ns presenta un pla i després no hi ha les consignacions pressupostàries necessàries per tirar-lo endavant, què podem dir d'aquest Pla? Doncs, que, segurament, podria ser un paper mullat. Però nosaltres no volem que aquest Pla sigui un paper mullat i esperem i desitgem que el Govern de Convergència i Unió tampoc ho vulgui.

Nosaltres per això tenim, després de tanta experiència acumulada de tants anys, una impressió, i és que hi ha un camí que el Govern de la Generalitat es resisteix a recórrer, no el vol recórrer. Malgrat això, quan vénen les eleccions es fan promeses electorals; recordem en les últimes eleccions, tant les municipals com les autonòmiques, com fins i tot el president de la Generalitat va dir que la substitució de la Model i d'altres centres penitenciaris de la ciutat de Barcelona era una prioritat. Passades les eleccions, es va fer una pregunta directament al president de la Generalitat en aquest hemicicle i va contestar, per sorpresa d'aquest diputat, que la substitució de la presó Model ja no era considerada pel Consell Executiu una prioritat. És indubtable que aquest tipus de fer política no dóna credibilitat ni als governs ni als polítics; no obstant, el senyor president de la Generalitat i molts de nosaltres estem reclamant aquesta credibilitat, però –ho repeteixo– no són precisament aquest tipus d'actuacions les que permeten, doncs, recuperar la credibilitat del ciutadà.

Però, a més a més, hi ha també compromisos parlamentaris. S'han fet diferents interpellacions en aquest Parlament i l'anterior conseller de Justícia, el senyor Isac, en el poc temps que hi va estar, va prometre ja la construcció d'aquest quart centre penitenciari; se'n va anar sense haver comprat ni un gra de sorra, ni, naturalment, haver posat cap primera pedra en cap centre penitenciari. Però és que, a més a més, en els Pressupostos de l'any passat, i també mitjançant la tècnica d'un crèdit ampliable –que aquella sí que va ser acceptada, aquella esmena– es va acceptar una consignació per a adquirir els terrenys per a la substitució, per a la construcció de centres penitenciaris per substituir els centres de la ciutat de Barcelona. Ha passat l'exercici i nosaltres no tenim cap notícia que s'hagin adquirit aquests terrenys. Per tant, una vegada més, falta a un compromís, i aquesta vegada un compromís molt ferm, molt important d'aquest Parlament, perquè aquella consignació parlamentària va ser acceptada i aprovada per consens de totes les forces parlamentàries que estan en aquest hemicicle.

Hi ha també uns criteris objectius que estan compartits per totes les forces polítiques, o no és així? O no és que tots estem d'acord en la necessitat real de substituir uns centres obsolets? És que no hem cregut tots des de l'any 1980, que es va constituir aquest Parlament, que la manera de modernitzar i tirar endavant la reforma penitenciària a Catalunya era, precisament, la substitució dels centres obsolets i la modernització mitjançant nous edificis i noves instal·lacions? Naturalment que sí,

però després de setze anys d'aquestes promeses resulta que la Model està en la mateixa situació que estava l'any 1980 i els altres centres penitenciaris estan en la mateixa situació.

Senyores i senyors diputats, nosaltres ens farem tan pesats com vulguem ser; tornem a demanar, mitjançant crèdits ampliables, consignacions perquè es comprin els terrenys per als centres penitenciaris definits en el Pla. És veritat que, segons aquest Pla, la primera fase comença l'any 87, però és evident que els terrenys s'han de comprar primer, perquè els projectes i els estudis s'han de fer sobre terrenys concrets i, per tant, els terrenys s'havien ja d'haver comprat, s'havien ja d'haver adquirit. Jo ja sé que aquí està, de veritat, el verdader argument, la verdadera raó per la qual vostès no tiren endavant això, que és que no volen assumir aquest compromís de dir: «Aquí aniran les presons», perquè això és desgastar-se vostès políticament, o així ho consideren, però, en canvi, nosaltres creiem que un govern, naturalment, s'ha de mullar i s'ha de decidir.

Miri, vostè, senyor Escudé, em dirà: «Nosaltres..., miri, estic d'acord amb vostè, senyor Oliart, però el tema del crèdit ampliable...», etcètera. Li posaré un exemple, a part del que ja he dit, que per a l'adquisició d'aquests terrenys ja hi havia un crèdit ampliable. Recorda vostè Sant Cosme?, la quarta fase de Sant Cosme? Doncs, precisament aquí es va demanar un crèdit ampliable per a la construcció dels nous habitatges que havien de substituir la quarta fase, la dita quarta fase, de Sant Cosme. Vostès s'hi van negar i després què va passar? Doncs, que el mateix president de la Generalitat va haver d'anar a corre-cuita a Sant Cosme a parar els ànims i a comprometre's que es faria la quarta fase, i aleshores, com que ja no hi era temps de poder tirar endarrere i acceptar aquell crèdit ampliable, vostès van haver d'habilitar un crèdit extraordinari per a l'exercici de l'any següent. O sigui que, a vegades no és qüestió de sortir amb arguments purament tècnics, sinó que vostè sap que la tècnica i tot està al servei de la política i està al servei, naturalment, de les verdaderes satisfaccions i necessitats de la societat.

Demanem també, lògicament, que es comenci la construcció d'aquest quart centre de penats, perquè amb aquest quart centre de penats es descongestionaran els tres centres penitenciaris actuals, quedarà reduïda la seva població a la meitat, i això és molt important, perquè els que quedaran —d'interns— estaran en unes millors condicions i, a més a més, aleshores serà molt més fàcil trobar la solució final, que és la de trobar un centre per a preventius a la mateixa ciutat de Barcelona. Donin vostès, senyores i senyors diputats, sobretot els senyors de la majoria, un signe real de la seva voluntat de tirar endavant la reforma penitenciària i donin la seva aprovació a aquestes esmenes.

I ara parlem de política d'habitatge. Nosaltres el que volem amb les nostres esmenes sobre habitatge és prioritzar el pressupost referent a les actuacions en matèria d'habitatge i en funció de les necessitats i carències existents actualment. I quines són? Primer, els joves; els joves són els que més necessiten habitatge i els que amb més dificultat el poden aconseguir. La segona prioritat són les famílies amb baixos ingressos,

o igualment com els joves, són també el sector de població que en aquest moment té més necessitat i més dificultats. Hi ha també l'escassa promoció de protecció oficial per diversos factors, que ja m'hi referiré després a l'esmena de devolució a la totalitat de l'Incasol, i una manca de sòl residencial a les grans ciutats. Per aquí va la direcció de les nostres propostes.

Les nostres propostes, doncs, intenten corregir aquesta situació. Per això demanem que les subvencions per a l'adquisició d'habitatge, aquestes del nou Pla d'habitatge que acaba de començar aquest any, siguin adreçades preferentment als joves i a famílies d'ingressos inferiors a tres vegades i mitja el salari mínim interprofessional. I aquí ens sorprèn moltíssim que en aquesta partida de subvenció no hi hagi la partida de subvenció específica per a ajuda als adquirents joves, ha desaparegut. I nosaltres aquí també hi veiem una altra vegada una incoherència i una contradicció, perquè en el Pla d'habitatge que vostès van presentar també en aquest Parlament es posava com una de les prioritats, precisament, l'adquisició d'habitatges pels joves. Doncs, per què no està plasmat, això, en els pressupostos?

Nosaltres entenem que una bona tècnica pressupostària seria aquesta, la de fixar les prioritats, precisament, on s'han de fixar, on hi ha els números, on hi ha les xifres, on hi ha els diners. Perquè, una vegada, el senyor Macià Alavedra ho va dir molt clar: tot el que no estigui consignat en els pressupostos és pura xerrameca, són pures paraules. Bé, nosaltres volem que les coses no siguin pures paraules, sinó que es puguin materialitzar i l'única manera és que constin en el Pressupost.

Demanem també que l'Incasol prioritzï l'adquisició i urbanització de sòl residencial a les grans ciutats, perquè tots aquests problemes que estic descrivint està clar que a les grans ciutats és on són més aguts, perquè les grans ciutats necessiten sòl, que s'hi puguin construir habitatge protegit, i tots sabem que pel preu important que té a les grans concentracions urbanes el sòl residencial això es fa molt difícil. Per tant, la intervenció de l'Administració pública en l'adquisició i urbanització de sòl residencial a les grans ciutats es fa evident i es fa necessària i imperiosa. Això és el que demanem.

També que el sòl residencial posat a la venda es destini exclusivament a habitatge protegit. Nosaltres venim demanant això des de fa moltíssims anys —crec que els altres grups parlamentaris també hi estan d'acord, hem signat moltes vegades o hem acordat algunes proposicions no de llei sobre aquesta matèria en aquesta mateixa direcció— i és evident que tots nosaltres hem de compartir aquest problema i que la solució, una de les solucions, naturalment, no seria la solució última, però està clar que sí que ajudaria a corregir aquesta situació: ampliar també el crèdit de promoció pública d'habitatge per a la construcció de 4.000 habitatges, com a mínim. I aquí, senyor Escudé, li contesto una d'aquelles coses que a vegades vostè, en aquesta espècie d'argumentació que va, vostè, repetint —cada deu o dotze argumentacions torna una altra vegada a la primera—, diu: «Home, vostès ens estan demanant uns crèdits ampliables que poden servir per a tot.» No, no, miri, li diem ben clarament per què ho volem: per construir 4.000 habitatges de promoció pública. Vostès ara n'estan

construint la mitjana de 2.300, o com a mínim aquestes són les seves previsions, nosaltres volem que se'n construeixin 4.000. O sigui, una finalitat molt concreta i molt clara.

Però és que, a més a més, vostè també hi ha una altra argumentació, dir: «Home, i d'on els traurem, els diners?» Doncs, miri, aquesta vegada no em podrà dir que no els podrà treure d'un lloc important. Acabem d'aprovar, ahir, una llei, que és la llei de fiances, dels dipòsits de fiances dels contractes de lloguer, que segons jo vaig dir –i no se'm va desmentir, perquè a més a més són xifres de la mateixa Conselleria– hi ha un muntant de 25.000 milions de pessetes disponibles per a aquesta inversió. Saben vostès, senyores i senyors diputats, el programa de promoció pública que se'ns presenta a aquests diputats, aquestes senyores i senyors diputats, què és el que puja? què és el que importa? 17.000 milions de pessetes. Per tant, estem per sota dels fons que vostès tindran a partir dels dipòsits d'aquestes garanties o d'aquestes fiances, i aleshores és de suposar també que vostès algun diner també dels seus propis recursos diferents d'aquests hi posaran, perquè no solament els usuaris dels habitatges de lloguer han de finançar el cost de la promoció pública d'habitatge.

Per tant, arribar a 4.000 habitatges de promoció pública creiem que és molt fàcil, que és possible si es té en compte, sobretot –i ho tornaré a repetir, i mil vegades ho repetiré, perquè s'entengui bé–, que és una inversió recuperable, que la inversió en habitatge es recupera en el moment que es venen els terrenys i en el moment que es venen els habitatges.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. Hi ha, com a mínim, una cosa en la qual discrepo amb el senyor Oliart, que és quan ha dit en el curs de la seva abrandada intervenció, ha dit: «Perquè serem tan pesats com sapiguem»; en això no hi estic d'acord, perquè vostè no serà pesat, el que sí que serà és persistent, perquè, aquest discurs brillant que ha fet vostè ara, jo l'he sentit no diré setze anys, perquè vostè va començar a especialitzar-se en presons i després va ampliar aquest camp incorporant-hi els temes d'habitatge, però realment fa molts anys que vostè diu això i ho diu amb l'adequació a les necessitats de cada moment, però diu fonamentalment el mateix. Per tant, doncs, vostè és persistent. A més, vostè em facilita molt la feina, perquè ja s'ha pres la molèstia de dir el que jo li contestaria i el que vostè em replicaria. Bé, tot és opinable, tot és discutible, ara, hi ha una cosa de les coses que vostè ha dit que jo li diria, millor dit, que vostè em diria quan jo li digués el que vostè m'havia dit, era la qüestió que, precisament, diu: «Miri, precisament ahir vam descobrir una gran font de finançament, el tema de les fiances...» Oh, bé, ahir ho vam regular d'una manera diferent de com es regulava,

però és que això ja existia i l'Incasol ja se'n gaudia; per tant, no és un recurs..., s'ha assegurat legalment un recurs en contra d'algun grup que semblava que auspiciava unes veus que consideraven que sense ser propietaris de les fiances eren propietaris de l'edifici i que això hauria de revertir en interès propi. Però, bé, aquesta és una altra qüestió, però, en definitiva, aquí no hi afegim res de nou; assegurem un ingrés, però amb els diners addicionals d'això no en tenim per a gran cosa.

Bé, aleshores, quant a les esmenes 95 i 97, que són les que fan referència als temes penitenciaris, ras i curt, el que li haig de dir és el mateix que fa una estona hem parlat precisament amb el senyor Roc Fuentes: el tema de les presons, el tema del quart centre de compliment, el tema de les substitucions dels centres de Barcelona..., tot això ja ho hem explicat. Vostè ha dit: «Oh, és que no es diu per què no volen estar il·lusionats, perquè si diuen...» Bé, jo ja he explicat al senyor Roc Fuentes quina és la situació, la previsió que en això no calgui fer dotació pressupostària immediatament; fins i tot –no sé si és un acte de voluntarisme excessiu, però– la manifestació del Departament que si calgués fer-hi una dotació en aquest curs es faria, s'intentaria fer una reassignació de partides pressupostàries. Però en la previsió –com li deia al senyor Roc Fuentes– aquest primer horitzó va del 97 al 2001, si no ho recordo malament; per tant, encara no s'han cobert els terminis i no cal que aquestes partides siguin ampliables.

Quant a l'altra qüestió, el tema de l'habitatge, l'esmena 106, que torna a ser una partida ampliable, és clar, vostè diu: «És molt fàcil, quatre mil.» Bé, jo no ho veig pas tan fàcil, i el Departament, evidentment, no. El Departament –vostè ho ha explicat– va presentar un programa d'habitatge, un pla d'habitatge, amb tot un condicionat, i allò s'hi ha d'ajustar. Aquest és el compromís. Vostè diu: «Oh, és que només en fan 2.300.» Bé, però és que això és el compromís. Aquí hi ha les dotacions pressupostàries, que, precisament, la partida corresponent d'inversions, aquesta que vostè demana que sigui ampliable, és de 17,5 milers de milions; vol dir que aquí hi ha un marge important. Vostè deia: «La bona tècnica pressupostària és detallar.» No, la bona tècnica pressupostària és especificar; si està especificat per a inversions en habitatge, tots els tipus d'habitatge hi entren. Per tant, doncs, aquesta és la situació.

Precisament –el meu portaveu m'ho deia a cau d'orella fa un moment– un dels punts en què em sembla que tothom ha convingut que no hi ha hagut en absolut, en termes relatius, si vol, però no hi ha hagut en absolut retallades, sinó potenciació, un dels pocs temes bandera d'aquest programa, diguem-ne, d'interès social dintre del Pressupost d'enguany és precisament la qüestió de l'habitatge, que tots hi estem d'acord. Tot el que ha dit vostè encara és insuficient per a destacar la importància d'aquest tema de l'habitatge, i especialment de cara als joves. I per això entrarem, en les disposicions addicionals, que, de forma paral·lela... Perquè, és clar, aquí passa que en molts d'aquests temes –i tothom fa l'argumentació i presenta les esmenes com li sembla– em sembla que molts grups –i el Partit Socialista, el Grup Socialista, especialment– fan el que els americans en

1172

diuen l'*overkilling*, sobrematen, en el sentit que vostès plantegen un tema com a partida ampliable, el presenten com a disposició addicional i al seu moment el van tornar a presentar com a partida a l'estat de despeses. No, no, ho accepto. Ara, aleshores no es queixin que el debat és llarg i feixuc, perquè, cada tema, l'hem de discutir tres vegades. No hi tinc cap inconvenient, però només destacar aquest fet. Ni vostè ni jo no som pesats, som persistents, i tranquils, endavant.

Bé, aleshores, concretament, aquesta esmena 274, en tot el que vostè ha dit, hi estem d'acord. És que no hi estem d'acord nosaltres –que tindria un interès relatiu–: hi està d'acord la normativa. Perquè, el Pla d'habitatge, vostè diu: «Oh!, el van presentar.» Bé, és un pla d'habitatge formal i que té darrere una instrumentació jurídica. Concretament, aquest Pla d'habitatge, no fa gaire, està contingut en un text normatiu, el Decret 65 d'enguany, i precisament, miri: article 7, apartat primer, lletra b, diu –això que vostè demana–: «per als possibles usuaris que no arribin a tres vegades i mitja els seus ingressos en relació amb el salari mínim interprofessional». Per altra banda, el mateix Decret, article 14, apartat primer, lletra a, diu exactament el que vostè demana –i amb tota la raó, perquè nosaltres n'hem fet bandera, d'aquesta qüestió– de l'habitatge per a la gent jove; i aquest Pla té una vigència de quatre anys. I nosaltres diem, o el nostre Govern diu, i nosaltres hi estem d'acord: «Fins aquí podem arribar, s'hi esmercen aquests diners al llarg de quatre anys; més, entenem que no pot ser.» Per tant, doncs, aquesta és la situació d'aquesta esmena 274.

Pel que fa a la 275, és un tema idèntic al que aquest matí parlàvem amb el senyor Boada, sobre el tema de les grans ciutats. Les localitzacions es contemplen en el Pla d'habitatge, i hi ha la que el Departament o el Govern va considerar, en el moment d'elaborar-ho, que era la cògrua distribució entre diverses zones del país. I així està la qüestió.

Finalment, a l'esmena 276, aquí és la cosa que potser sí que hi ha una diferència més clara entre la posició de vostè i la realitat del que el Govern pretén impulsar. Vostè, o el seu Grup a través de vostè, a l'esmena 276 diu que una determinada partida, la 09.51.602.02, diu: «Serà aplicada en la seva totalitat a una determinada actuació.» El Pla d'habitatge –com vostè sap perfectament– preveu que sigui el 75% com a mínim, i aquí està la diferència. Nosaltres ara no estarem en disposició ni tenim el desig de modificar el Pla d'habitatge en funció d'una esmena addicional al text pressupostari, quan, per altra banda, vostè tampoc hi ha posat massa l'accent: no ens ha explicat per què ha de ser totalment i no només que superi el 75%, com és la previsió que fa el Govern.

Per tots aquests motius, senyor president, arribat el moment de la votació, el nostre Grup s'oposarà a l'adopció d'aquest conjunt d'esmenes que ha defensat el senyor Oliart.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat senyor Escudé. Per presentar l'esmena número 99, del Grup Socialista.

El Sr. Carnicer i Vidal

Ha estat defensada, senyor president.

El president

Ha estat defensada? Doncs, se m'havia escapat. Moltes gràcies per haver-me corregit l'error. L'esmena 104, del Grup Socialista, jo també la tinc anotada.

El Sr. Carnicer i Vidal

L'esmena 104 no és un error de la presidència; en aquest cas és un error nostre, que al moment de fer la llista de les esmenes relacionades amb corporacions locals se'ns ha escapat, però sí que hem argumentat el tema en aquell moment.

El president

Llavors...

El Sr. Carnicer i Vidal

Per tant, per defensada, senyor president.

El president

Per defensada; moltes gràcies. L'esmena 107, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar l'esmena 107 i agrupar aquelles que cregui oportú, té la paraula el diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Sí, senyor president, per defensar l'esmena 107, 337, 338 i 348.

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Bargalló i Valls

Com que el benivolgut senyor Escudé ja sap, gairebé sense mirar, què diuen les esmenes..., no tenen res a veure entre elles, excepte que és aquest diputat l'encarregat pel seu Grup de defensar-les, i per estricta economia processal, especialment agraint-la en aquests moments del debat, més val la pena sortir una vegada i fer-ho tot, que sortir diverses vegades. En tot cas, les faré en tres blocs, que són tres els blocs en què crec que val la pena argumentar-les.

En primer lloc, l'esmena 107, que forma part de les esmenes a l'article sisè, aquestes esmenes de crèdits ampliables. Aquest és un crèdit que entra a formar part d'aquella argumentació que l'illustre portaveu en assumptes d'articulat del Grup de la minoria majoritària diu que serveixen, aquestes esmenes..., que és un cas que en aquest moment no sabem quina xifra pot arribar a tenir, ni tan sols sabem si arribarà a tenir una xifra, però que és possible que en el transcurs d'enguany si-

gui necessari afrontar-ho pressupostàriament. És un tema, a més a més, de poca quantia i que, si vostè vol, si vostès volen, si vostè vol, és un tema que, a més a més, hi ve afegida una qüestió de no-alarma social. En el tema del Francolí, de l'arribada del Francolí, de temps enrere, es va crear una alarma social al seu temps i actualment, perquè van sorgint notícies provinents de l'autodenominat Ministerio de Fomento, en el qual sembla que algunes promeses no arribaran a complir-se, i llavors estaria bé, per un cantó, que el Govern de la Generalitat preveïés si finalment en deriven responsabilitats patrimonials de la Generalitat, en poder fer-hi front, i per altre cantó, en aquest tema d'alarma o no-alarma social, doncs, que els afectats veiessin que el Govern de la Generalitat preveu, si això succeeix, que es pugui solucionar. Insisteixo, és un tema que no podem quantificar i que ni tan sols sabem si arribarà a esdevenir-se, però que el nostre Grup creu..., i vostès ja saben que no hem utilitzat la via de l'esmena de crèdit ampliable a l'article sisè sinó en casos que creiem realment molt interessants i importants.

El segon bloc serien les esmenes 337 i 338. Aquí, evidentment, la diputada Marina Geli ha introduït una discussió de crítica literària o de crítica artística sobre a quin gènere pertany el debat que estem fent, i s'ha discutit sobre si el vodevil o el teatre de l'absurd. Jo els he de confessar que a mi em recorda els cineclubs de pel·lícules de Bergman, que, a més a més, tenen un comentarista absolutament entusiasta del Bergman i que acaba de criptificar allò que ja per si sol ho era bastant. Per tant, jo ja sé el que vostè, senyor Escudé, em dirà –perquè ho ha dit a d'altres diputats i diputades que han defensat el mateix–, que és que segurament no és el millor instrument, per als grups que no donem suport ni directament ni indirectament al Govern, el debat pressupostari per a intentar marcar el canvi en l'organigrama del mateix Govern, perquè fins i tot és el Govern qui té la potestat de marcar el seu organigrama. El que passa és que els partits, els grups parlamentaris de l'oposició, tenim el nostre dret i el nostre deure d'aprofitar la mínima ocasió possible per remarcar aquelles disfuncions d'organigrama amb les quals no estem d'acord. I cada vegada en el debat pressupostari ho hem fet i ho farem, remarcarem aquells elements d'organigrama amb els quals no estem d'acord políticament però que creiem que, a més a més, fan disfuncions en la pràctica de Govern i, en aquest cas, a més a més, marquen elements de no-eficàcia pressupostària i elements de no-contenció pressupostària.

En aquest sentit, nosaltres vam entendre, quan es va crear el Comissionat d'Universitats i Recerca, les raons humanitàries de la seva creació; les podíem entendre. Aquelles raons humanitàries, que ara ja no existeixen, ens han marcat un Comissionat d'Universitats i Recerca amb un servei que es diu Gerència, un servei que es diu Direcció General d'Universitats, un servei que es diu Direcció General de Recerca i un servei que es diu CIRIT. Nosaltres creiem que, per un cantó, dos d'aquests serveis –l'estrictament Gerència i Direcció General d'Universitats– es podrien unificar en un –Direcció General d'Universitats– en el Departament d'Ensenyament, i això, a més a més, seria lògic perquè faria possible el lligam entre l'educació professional superior, la

formació professional superior i l'educació universitària; i això és el que, a més a més..., si algú podia pensar que el món de la universitat se sent satisfet fora del món d'ensenyament no universitari, en reunions que hem tingut diversos grups amb rectors universitaris ens han reclamat la necessitat de la universitat d'estar en contacte amb la formació professional. I per un altre cantó, unificar la Direcció General de Recerca amb la CIRIT. No insistiré en el que han dit diputats que m'han precedit i diputades que m'han precedit de l'estalvi econòmic que significaria això, sinó en la lògica d'unificar la recerca i la universitat tecnològica en un únic organisme, en un únic servei.

I finalment, la darrera esmena, l'esmena 348, és un altre clàssic i on no puc renunciar, el nostre Grup no hi vol renunciar. I per primera vegada utilitzaré com a autoritat una autoritat que em sembla indiscutible: l'illustre diputat senyor Jaume Camps. L'illustre diputat senyor Jaume Camps, en una tertúlia radiofònica d'una emissora de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió –per tant, en un lloc indiscutit i indiscutible–, l'endemà de la darrera renovació de Govern ens elogiava aquesta renovació de Govern posant alguns exemples d'allò que estava ben fet, d'allò que era un canvi lògic, d'allò que el Govern havia afrontat finalment amb valentia i d'allò que havia significat aquesta renovació com a millor funcionament del país. Un dels exemples que l'illustre diputat –benvolgut, estimat..., el que vostès vulguin– senyor Jaume Camps posava, del bé que el Govern havia fet canviant, era que finalment l'educació d'adults havia anat a parar a Ensenyament. L'illustre diputat senyor Jaume Camps no s'havia assabentat que a última hora això no havia succeït, però jo ja el vaig felicitar personalment al cap de pocs moments, i ja li vaig dir que el nostre Grup li donaria suport en aquesta posició seva, i que un cop més ho demanàrem. Jo ja he dit diverses vegades que finalment, un dia o altre, vostès posaran la Direcció General d'Adults allí on hauria d'estar, que és a Ensenyament.

Per part nostra, els ajudarem cada vegada que vostès vulguin; ja sabem que el dia que ho facin no serà votant una proposta nostra, sinó que serà perquè vostès ho voldran fer, però en tot cas, finalment, vostès hauran anat on el pal de paller del país –que és la majoria d'aquest Parlament– sempre ha dit, per molt que ara, circumstancialment, algú ho hagi deixat al calaix. Però recordin que, sempre, la majoria de les forces parlamentàries d'aquest Parlament, actualment, ho hem reclamat.

Moltes gràcies.

El president

Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. En primer lloc, el senyor Bargalló ha defensat l'esmena 107, fent referència a una partida que jo, de moment, vaig..., no ho sé, vaig romandre intrigat, perquè no la vaig saber trobar. Fins i tot vaig consultar l'organisme corresponent i em van

dir que no existia, que aquesta partida, la 21.03.226.11, no existia. Bé, és clar, davant d'aquesta constatació, és molt difícil que declaréssim ampliable una partida que no hi fos. Per altra banda, aquest és un tema molt territorialitzat, unes responsabilitats patrimonials amb uns problemes a l'entorn del polígon industrial del Francolí, que ens deia el senyor Bargalló... Bé, si el tema és assegurar les responsabilitats patrimonials de la Generalitat, que estigui tranquil, el senyor Bargalló, i tots els possibles afectats per les conseqüències jurídiques de la problemàtica d'aquest polígon industrial. Hi ha diverses partides que preveuen aquesta finalitat, perquè la Generalitat, com qualsevol administració pública, és responsable de la seva actuació incorrecta judicialment i econòmicament; per tant, aquest no és el problema, i pel que he dit abans, doncs, no podem acceptar aquesta esmena.

Aleshores, el senyor Bargalló ha defensat tres esmenes, que són esmenes d'aquelles –i ell ja ho ha explicat– que podríem dir que és confondre els desitjos amb les realitats, però, bé, en definitiva, el que directament ens diuen les respectives disposicions addicionals és dir: «S'autoritza la transferència de partides de cara a això.» Bé, la resposta és clara: com que no té el propòsit –en aquests moments, si més no–, el Govern, de fer aquests canvis d'integració de la CIRIT i les universitats, passar les universitats a Presidència, la recerca i la gerència del no sé què canviar-ho per no sé qui i la formació d'adults tornar a Ensenyament, lògicament, hi hem d'estar en contra. El senyor Bargalló m'ha afegit un argument nou, i és dir que «l'estimat, el venerable» –bé, «venerable» no ho ha dit, però, bé, també ho podríem posar–, «el senyor Jaume Camps ja ho va veure clar...» I bé, és clar, el senyor Jaume Camps, en aquests moments no és aquí i, amb la llibertat que caracteritza els membres del nostre Grup, jo crec que no tinc dret a utilitzar-la en aquests moments, no essent present ell aquí, però en tot cas vostè sap aquella frase, «*aliquando dormitat bonus Homerus*». Per tant, doncs, senyor president, nosaltres votarem en contra d'aquest conjunt d'esmenes que ha defensat el senyor Bargalló.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena 109, té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, la diputada senyora Maria Olivares.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Ajuntaré diverses esmenes, com s'ha anat fent: per una banda, l'11 i la 336, i, per una altra, la 109, la 225, la 318, 335 i 334.

El president

Endavant.

La Sra. Olivares i Usac

Senyors i senyores diputades, intentar defensar les esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, sabent on han d'anar a parar, la veri-

tat és que no fa gaire il·lusió. Abans de començar, ja sento la resposta de l'illustre diputat senyor Escudé, però, com que el dret de la paraula encara no se'n ha negat, en aquesta cambra, faré de Pepito Grillo, o en aquest cas de Pepita, i intentaré comentar breument les esmenes presentades.

A les esmenes números 11 i 336, el nostre Grup proposa que el Govern de la Generalitat promogui, dins les previsions pressupostàries del 96, el compliment per part de la Junta de Residus, i dins del Programa de gestió de residus municipals, derivat de la Llei 6/93, i amb la col·laboració de les organitzacions municipalistes, la recollida selectiva de matèria orgànica i fraccions reciclables, i les plantes de tractament ecològic, tant de reciclatge com de compostatge, on ha d'anar a parar el resultat de la recollida selectiva. La rendibilitat d'aquestes plantes estaria garantida per la posterior utilització de productes obtinguts. Creiem que s'ha d'incentivar el canvi de sistema de producció i la millora de l'eficiència productiva, en el sentit de disminuir la producció de residus, i cal denunciar, imposar multes milionàries i procedir al tancament de les indústries que incompleixin reiteradament i flagrantment les normatives, especialment les que generin residus difícilment tractables, tòxics o peril·losos, reconvertint aquests sectors industrials. Creiem que s'han de dotar de mitjans materials i econòmics els sectors que desenvolupen tecnologies netes, i incentivar les iniciatives de reintroducció de residus als cicles productius. Cal fer polítiques actives, des del Govern de la Generalitat, que a la vegada crearan llocs de treball, substituint la inversió en la creació de nous abocadors per la construcció de plantes de tractament ecològic, tant de reciclatge com de compostatge. És a dir, aquesta és també una via per resoldre un dels problemes centrals del nostre país, com és generar llocs de treball nets.

L'esmena 109 –que per cert vull indicar que està equivocat, el 02; sí, o sigui, és 22, Departament de Medi Ambient, és un error–, la 109, referida als crèdits per tal d'impulsar els programes de la Junta de Residus..., evidentment ho hem de dir, encara que ja sabem que se'n votarà negativament.

La 225, per autoritzar la Junta de Residus operacions d'endeutament per un import de 10.000 milions, i addicionalment utilitzar l'endeutament autoritzat per al 95 i no formalitzat l'any 96.

L'esmena 318, per autoritzar crèdits de reutilitzar les aigües tractades a les depuradores. Creiem que la gran quantitat de metalls i radioisòtops artificials que hi ha en els llits dels nostres rius, carregant els aqüífers de tota mena de productes químics procedents d'abocaments incontrolats, i pràctiques abusives de fertilització química i de pesticides, creiem que caldria treballar altres aspectes que construir grans depuradores amb tractaments fisicoquímics en els cursos baixos dels rius, que ja baixen contaminats, i introduir la prevenció i la depuració en el seu origen. Per a totes aquestes coses, realment es necessiten pressupostos. O l'aprofitament, també interessant, del biogàs contingut en els fangs producte del tractament de les aigües residuals mitjançant depuradores avui dia existents.

L'esmena 335 és una disposició addicional en la qual creiem que el Govern de la Generalitat hauria de promoure, dins les previsions pressupostàries per al 96, i d'acord amb el Programa de gestió de residus municipals, arribar a assolir el 40% de recuperació de les deixalles previst i portar a terme les propostes de la Junta de Residus que deriven del Programa de residus especials, creant objectius indicadors de minimització d'aquest tipus de residus. Perquè tot això fos possible, cal conformar el pla integral de deixalleries locals, plantes de tractament de la matèria orgànica comarcal, compostatge i adobs, i extensió de projectes de residu mínim a escala municipal, incidint sobre la població mitjançant campanyes de sensibilització, informació i participació per a la minimització dels residus en origen i per a la recollida selectiva en origen, no després, separant la matèria orgànica de la matèria reciclable, tot seguint l'exemple que ja fan alguns municipis de Catalunya, i informar els consumidors sobre els efectes que pugui tenir l'ús d'un producte sobre els sistemes naturals.

L'any 95, les transferències corrents i de capital del Departament de Medi Ambient destinades a la Junta de Residus varen ser de 4.500 milions, i les possibilitats d'endeutament, de 5.200 milions. Aquest any 96, les restriccions són molt significatives: transferències corrents i de capital a la Junta de Residus, què és el que ens ocupa en aquests moments, de 2.700 milions, i sense possibilitats d'endeutament. Per això amb les nostres esmenes pretenem: 1, caràcter de crèdits ampliables per a les transferències corrents i de capital a la Junta de Residus; 2, possibilitat d'endeutament fins a 10.000 milions, i 3, que el Govern recolzi el programa de reciclatge de residus fins a 4.500 milions. Són les raons per les quals el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds presenta aquestes esmenes, que seria bo que es tinguessin en consideració.

Em queda ja tan sols l'esmena 334, que crec que Convergència i Unió ha fet una proposta de transaccional, que per descomptat acceptarem, però deixin-me breument exposar l'esmena que nosaltres presentàvem, perquè crec que la transaccional ha quedat molt curta. Nosaltres proposàvem una disposició addicional respecte a la recuperació del biogàs contingut als abocadors, d'acord amb el compliment de la Llei reguladora de residus, especialment dins el Programa de gestió de residus municipals. Les subvencions de la Junta de Residus, els pressupostos de l'Entitat Metropolitana del Medi Ambient, la participació de la Generalitat en els pressupostos de complement a projectes subvencionats pels fons de cohesió europeus, tots aquests recursos han de promoure, a la vegada que la reducció de deixalles, la rehabilitació dels abocadors –com pugui ser el de Garraf, en aquests moments– basada en el projecte de desgasificació i aprofitament del biogàs, tractament de lixivats i pla de reducció volumètrica, iniciant la primera fase d'execució del projecte. En definitiva, implementar abocadors de nous tipus de base territorial, basats en la compactació selectiva, a efectes de llur posterior recuperació.

I per acabar, acceptem la transaccional, referida únicament a l'aprofitament del biogàs contingut en els fangs

producte del tractament de les aigües residuals mitjançant depuradores avui dia ja existents.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats i diputades.

El president

Per al torn en contra, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. Serà un torn en contra suau, en el sentit que hi ha una sèrie de consideracions positives, per part nostra, a l'explicació que ens ha fet la senyora Olivares.

En primer lloc, òbviament, l'esmena número 11, no la podem acceptar, perquè està en la línia de totes les que han anat defensant els companys de la senyora Olivares, en aquest terreny de declaració, de frontispici pressupostari, en el qual..., com hem dit tantes vegades, al Pressupost hi ha el que hi ha; a aquestes alçades del debat, doncs, hi ha les partides que hi ha, hi ha les prioritats que hi ha..., tot i que Medi Ambient és un departament que nosaltres entenem força prioritari, però, bé, entenem que això és superflu (*remor de veus*), i per això trobo bé..., per això trobo bé... (*Persisteix la remor de veus.*) No, no trobo bé aquesta reacció un xic sarcàstica. Vostès, senyors diputats d'altres grups, especialment el senyor Portabella, que –com sap algú de vostès, si no tots– és un especialista en temes de medi ambient, doncs, repassin a fons, i veuran que en les partides pressupostàries i les previsions de recepció de fons europeus, doncs, la cosa queda força correcta si teníem en compte que es tracta d'un exercici pressupostari.

Però, bé, senyor president, em desviava del tema, feia un debat no previst amb el senyor Portabella, i estàvem debatent amb la senyora Olivares. La senyora Olivares diu: «Sí, jo ja sento el que m'està dient.» Sí, aquí té raó. Ara, el que no em sent és el que diré immediatament després, perquè vostè ha relacionat aquesta esmena amb l'esmena 336, i a l'esmena 336 no li fem torn en contra perquè és una de les poques qüestions plantejades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya que hi estem plenament d'acord i que té un interès especial el Departament a subratllar aquest tema de la gestió de residus municipals de conformitat amb la Llei 1/93 i, per tant, tindrem la satisfacció de donar-hi el vot positiu, la mateixa satisfacció que tindrem en donar el vot negatiu a altres temes amb els quals no estem d'acord.

Pel que fa referència a l'esmena 109, vostè ho insinuava, és cert, vostès van tenir un petit error de concreció de la partida i per això va ser posada, en l'ordenació que va fer l'inefable relator, ponent únic, de l'informe de la Ponència, el meu company senyor Francesc Codina, la va posar en el lloc que, d'acord amb el número de la partida, havia de ser, que era la vella esmena 368. Bé, l'hem localitzada, òbviament, i aquí es tracta de declarar, així sí, tornant a ser posada en el número com a esmena 109..., es tracta d'una partida ampliable. Per aquests criteris que hem repetit una i una altra vegada, no podem acceptar aquesta esmena.

1176

L'esmena 225 fa referència al tema d'endeutament de la Junta de Residus. Nosaltres entenem –per dir-ho ras i curt– que el text del Projecte de llei, l'apartat final novè de l'article 32 –si no m'equivoco–, entenem que és correcte i que, per tant, aquest programa és viable econòmicament sense fer aquestes modificacions, aquesta alça de 10.000 milions que vostè ressaltava. Per altra banda, hi ha un tema que no acabem de veure clar, que parla del 96 quan em sembla que hauria de ser el 95... Però bé, en definitiva, nosaltres estem satisfets amb el redactat actual i no donarem suport a aquesta esmena.

Pel que fa a l'esmena 318, que demana la realització..., millor dit, una promoció per part del Govern de la reutilització de les aigües tractades a les depuradores, consultat el Departament, considera que incorporar aquesta disposició addicional no afegiria res a la política que ja està fent, perquè, la promoció, l'està fent la Junta d'Aigües i la Junta de Sanejament; la reutilització d'instal·lacions com Altafulla i Santa Eulàlia de Ronçana en són uns exemples; per altra banda, en molts casos calen uns estudis previs per assegurar la compatibilitat de la qualitat de l'afluent amb els requisits requerits per l'aplicació o ús de què es tracti... Per tant, és un tema complicat, hi han partides adequades, però bé, en definitiva, entendríem que no és necessari incorporar aquesta disposició addicional que vostè plantejava en l'esmena 318.

Pel que fa a l'esmena 335, en què demana unes actuacions concretes, entenem, entén el Departament que aquestes actuacions de reducció, reutilització i reciclatge ja es deriven del Programa de residus especials, doncs, que estan recollides en la mesura de les possibilitats en les partides corresponents i, per tant, no hi afegiria res, aquesta disposició addicional.

Finalment, senyor president, la senyora Olivares es referia a una transacció, efectivament oferta aquesta matí al portaveu del seu Grup, el senyor Guillot –la hi he fet arribar–, una transacció en relació amb l'esmena 334. Vostè ha dit que és curta en relació amb les seves aspiracions. Òbviament, però, per pactar, hem de sacrificar els uns i els altres. Ara, pensi que hi ha elements, com que sigui viable econòmicament i que sigui tècnicament possible..., són unes limitacions bastant lògiques. Accepto que retallem l'àmbit d'ampliació, però per això estem disposats a entrar en un concert, en un acord amb vostès, i doncs, m'ha semblat entendre que vostè hi donava conformitat, malgrat la discrepància, i això ens dóna satisfacció. Com que m'ha semblat que el senyor president ho buscava en els papers que li he fet arribar aquest matí o ahir al matí sobre aquesta matèria, i no hi és... És cert, senyor president, no li ho havia fet arribar perquè no tenia constància fins fa un moment que el Grup d'Iniciativa per Catalunya acceptava aquesta transacció i, per tant, la hi faré arribar immediatament perquè en el seu moment pugui ser posada a votació.

Moltes gràcies, senyor president.

Per la resta d'esmenes, pel que he dit, a part la 336, que votarem favorablement, les altres les votarem de forma negativa en virtut de l'argumentació que he donat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar l'esmena 110, té la paraula, pel Grup Socialista, la diputada senyora Rosa Barenys.

El Sr. Carnicer i Vidal

Carme Figueras, senyor president. La diputada senyora Figueras.

El president

Ah!, la farà la senyora Figueras. És que m'havia semblat que s'aixecava la diputada senyora Rosa Barenys, i m'ha induït a confusió. Gràcies. Em dirà què agrupa.

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, moltes gràcies, senyor president. Agruparia un total de divuit esmenes...

El president

Vagi a poc a poc...

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, per anar fent feina per endavant. La número 110, la número 119, 120, 121, 122, 123, 124 i 125; la 292, 293, 294, 295, 296, 297 i 298, i les números 301, 302 i 303.

El president

Moltes gràcies.

La Sra. Figueras i Siñol

A vostè. Bé, en aquests pressupostos, aquestes esmenes a què em referiré fan totes referència a temes de sanitat. En els pressupostos de l'Institut Català de la Salut hi ha, com a tots els pressupostos que estem debatent avui, una disminució important de la inversió; es fa una reducció dràstica de la inversió en mobiliari i estris, inversions que repercuteixen directament en la feina diària i que, si no es fan, tenen com a conseqüència el deteriorament de les instal·lacions. La conseqüència d'aquesta política d'escanyament és la desincentivació del personal, que veu minvats els seus recursos per a portar a terme la seva feina diària i que veu que es gasta molt en altres coses i que no es fa cap esforç allà on es paren diàriament els cops i allà on es produeix la veritable imatge de la sanitat pública catalana.

L'esmena número 110, del nostre Grup, va en aquest sentit d'ampliar la consignació per aquest concepte d'inversió. En aquests pressupostos constatem clarament que no s'avança en la reforma de l'atenció primària, sinó que hi ha pràcticament una congelació i que sobretot hi ha una disminució molt important de la despesa d'inversió en centres d'atenció primària. Dels 342 equips d'atenció primària que hi han, encara en queden 141 per reformar, quan la Llei d'ordenació sanitària de 1990 preveia un termini de sis anys que just acaba aquest mes de juliol i, en canvi, el 46% de la població

catalana encara no està coberta per la xarxa reformada. Creiem que cal prioritzar en la reforma, perquè l'assistència primària és la porta d'entrada de la sanitat i la que para els cops, és on es fa la prevenció i on es genera la veritable imatge de porta d'entrada de la sanitat pública catalana. Precisament això, prioritzar aquesta reforma, és el que no fan aquests pressupostos. Nosaltres proposem amb l'esmena 119 que s'incrementin les dotacions per a noves inversions i instal·lacions en centres d'atenció primària.

Les esmenes 120 a 125 són la nostra proposta per a nous crèdits ampliables per tal d'incrementar la inversió en el conjunt de centres hospitalaris i per millorar les consignacions destinades a la concertació hospitalària. D'una banda, per acabar de consolidar els hospitals comarcals, i en especial aquells recentment ampliat, com el de Tremp, Puigcerdà, Vilafranca, Blanes, Badalona, Campdevànol, Figueres o Mataró, ja que això significa poder atendre la població, en aquests equipaments, que avui es atesa en centres de més alt cost, i per tant, significa un estalvi si s'aprofita per deconcentrar les capitals. D'altra banda, la dotació per al pagament de l'activitat en els concerts hospitalaris prevista en aquests pressupostos és del tot insuficient: només es preveu un increment respecte a l'any passat de l'1,9%, quan els sous del personal, igual que ha fet l'Institut Català de la Salut, s'incrementaran necessàriament d'un 3,5%, a la qual cosa cal afegir el necessari suport pressupostari a la implantació de la carrera professional del personal sanitari, que pot significar un 1,5% anyal d'increment sobre el preu de l'actual tarifa de l'acció concertada. Finalment, en aquest apartat dels hospitals, dir que una d'aquestes esmenes, la número 124, fa esment de la necessària inversió en la remodelació dels tanatoris i la sales de vetlla dels hospitals per tal de dignificar-los i humanitzar-los i deixar de ser els serveis més empobrits i descuidats, quan precisament els familiars del difunt més necessiten unes instal·lacions dignes i confortables.

Les esmenes 292, 293, 294 i 297, en què proposem que s'aprovin noves disposicions addicionals, van en el sentit de la necessària reestructuració que necessita Catalunya pel que fa a l'atenció especialitzada. Un element clau és el de revisar l'atenció especialitzada d'alt nivell a Catalunya. Som el país amb més alta tecnologia i fàcil accés de tota la Unió Europea. Les patologies prevalents ja no són les dels anys seixanta, amb una piràmide d'edat jove, sinó tot el contrari; per tant, s'han d'adaptar les estructures físiques creades en aquelles èpoques de residències i ciutats sanitàries cap a serveis que estan més d'acord amb les necessitats actuals. Per fer-ho possible cal que s'elabori un pla de serveis, especialment pel que fa a la ciutat de Barcelona, on amb el màxim consens de totes les institucions i del mateix sector sanitari es formulin propostes concretes d'intervenció per al futur i es fixin pressupostos d'inversions orientats a aquests objectius de reconversió i modernització. D'altra banda, l'alta tecnologia que en resulti, caldrà mirar-la i potenciar-la per tal de continuar essent capdavanters en la medicina que es practica a Catalunya, però a costos assumibles i de forma racional. Tanmateix, cal fixar terminis i un procés de participació de les institucions del sector, dels sindicats

i dels usuaris per tal que s'elabori el Pla de serveis sanitaris i sociosanitaris, que és ja un imperatiu legal segons la Llei d'ordenació sanitària i posteriors acords del Consell Executiu i que, en canvi, aquest Projecte de llei de pressupostos només cita en una ocasió. És del tot urgent també disposar d'un nou sistema de concertació hospitalària de tal manera que es primin els centres en funció dels resultats de gestió, de la *ratio* personal - activitat, dels resultats assistencials i de l'aplicació real del Pla de salut. Cal, sobretot, primar l'eficiència de manera que aquesta incideixi positivament i discriminadament en l'assignació de recursos. Entenem per eficiència fer bé i amb la mateixa qualitat allò que convingui, amb la màxima qualitat allò que convingui, i a més, fer-ho al menor cost possible per al conjunt del sistema sanitari. El que no pot ser és el que s'està fent d'allargar els terminis de pagament als proveïdors dels serveis, sobretot els hospitals de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública, que així, degut a les despeses financeres, veuen encara més minvats els seus resultats, i es produeix una clara transferència de dèficits cap al sector concertat.

La nostra esmena, la número 302, va en aquest sentit i reclama que s'apliqui la Llei de contractes de les administracions públiques i que siguin abonats interessos de demora quan es produeixi retard en els pagaments del sector concertat.

Hem d'afrontar amb serietat les llistes d'espera i acabar amb aquest funcionament deficient de l'organització del sistema, que tolera i permet l'accés als serveis de forma no equitativa, usant inapropiadament el circuit d'urgència. Degut a la mala organització i planificació, la pressió d'ingrés per urgències és superior al 60% a gairebé tots els centres. Cal pal·liar les llistes d'espera amb una gestió ferma i transparent, utilitzant preferentment els recursos de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública, en especial pel que fa a intervencions quirúrgiques menors, i potenciar la cirurgia ambulatoria. Això és el que proposem en la nostra esmena número 294.

L'esmena número 295 fa referència a la progressiva incorporació dels centres de planificació familiar, la majoria de creació municipal, en el Servei Català de la Salut, mantenint, però, el seu caràcter d'orientació i de planificació de la sexualitat i del servei als joves en aquest sentit, i no com ha passat en alguns casos, en què s'ha procedit només a atendre la part terapèutica dins el Programa d'atenció a la dona.

En aquests Pressupostos constatem, com ja deia, l'escanyament de l'Institut Català de la Salut, sense haver-ne fet la tan promesa reforma; és més, la reforma de l'Institut Català de la Salut ni tan sols figura com a objecte d'estudi entre els objectius d'aquests Pressupostos. Contràriament, el Grup Socialista creu que és del tot urgent iniciar la reforma de l'Institut Català de la Salut, en comptes d'anar fent polítiques de fets consumats, d'escanyament pressupostari i de desincentivació del personal. És per això que hem presentat l'esmena número 296, per tal que s'aprovi una nova disposició addicional que obligui el Govern a elaborar un projecte de llei de reforma de l'Institut Català de la Salut, que ha de ser presentat al Parlament en un termi-

ni màxim de tres mesos des de la publicació d'aquesta Llei de pressupostos; tot això per tal de dotar l'ICS d'un marc més idoni de gestió, un marc de gestió empresarialitzada més que no pas de gestió administrativa. La gestió empresarialitzada per a alguns sectors es va fer passar com una privatització, confonent titularitat amb model de gestió; per això caldrà insistir que aquest model és fonamental en el reconeixement dels resultats i en la transparència de la gestió dels diners públics.

Seguidament, defensaré l'esmena que l'illustríssim senyor Escudé em va començar a contestar ahir, en contestar una esmena a la senyora Mayol, amb el desig que pugui acabar la seva explicació, que resultava del tot interessant. Em refereixo a la necessària reducció de les despeses farmacèutiques. Aquesta reducció de les despeses farmacèutiques, al nostre entendre, no passa, com diuen els honorables senyor Trias i senyor Rius, per introduir un tiquet de 100 pessetes per recepta, a més del 40% que ja paguen els usuaris no pensionistes, sinó per unes mesures estructurals i serioses d'estalvi. En primer lloc, s'hauria de posar en marxa la dispensació de genèrics, medicaments que es recreen pel seu principi actiu i que no corresponen a marques determinades, i que, per tant, resulten molt més econòmics —la fixació d'un vademècum d'especialitats recomanades. En segon lloc, cal obligar els laboratoris farmacèutics que les dosis de cada capsula siguin les adequades a les prescripcions més comunes, portant a terme una política de fermesa i d'acords amb la indústria farmacèutica, per tal que no es malbaratin medicaments que queden després a les cases, perquè el nombre de dosis que porta cada capsula no és el més adequat per al tipus de malaltia. En tercer lloc, una política de persecució i prevenció del frau en les receptes de pensionistes, cosa, per altra banda, molt més justa que fer pagar una quantitat fixa per recepta a tots els pensionistes, els que fan frau i els que no, que en molts casos, donat que la pensió mitjana al nostre país no és precisament elevada, ja tenen prou problemes per arribar a final de mes. Recellem també dels anuncis que s'han fet de control del consum de medicaments a través de la targeta sanitària; aquesta targeta està repartida a quatre milions de catalans i catalanes i, quan la puguin utilitzar, la meitat d'ells ja no sabran on la tenen, donat que en l'actualitat no la poden fer servir. Una advertència: caldrà ser molt curosos, molt curosos amb el respecte a la intimitat personal a què tots tenim dret en les polítiques de control de medicaments. Una vegada més, la solució més efectiva en el control del frau en les receptes de pensionistes és la d'avançar en la reforma de l'atenció primària: quan no està reformada, en aquella xarxa no reformada, allà s'hi fan, de vegades, moltes vegades, receptes com xurros, i en canvi, en l'atenció primària, el metge veu directament el pacient i es fa més èmfasi en l'educació sanitària, en el sentit que el preu del medicament no té a veure amb la qualitat sinó només amb el fet que si és més o menys difícil sintetitzar-lo.

Totes aquestes mesures per a la reducció de la despesa en medicaments són les que reclamem que es portin a terme en la nostra esmena número 298, a la vegada que instem la Conselleria de Sanitat que informi trimestralment el Parlament dels seus resultats.

Finalment, les esmenes 301 i 303 urgeixen el desplegament dels sectors sanitaris i de les direccions operatives posant en funcionament els consells de direcció i participació de sectors sanitaris en la seva totalitat, com a eina necessària de participació en la planificació i la gestió.

Acabaré dient que sabem que estem discutint uns pressupostos finalitzant el mes de juliol, que no seran efectius, realment, fins al mes de setembre, després de les vacances, i que a totes aquestes consideracions que acabo de fer se'ls aplicarà el corró de la majoria, del Grup de Convergència i Unió, amb la col·laboració del Grup Popular. Nosaltres, de tota manera, hem volgut fer la nostra feina, encara que pugui resultar inútil i que només sigui perquè consti en acta. Jo he tingut la sort de tenir la més alta representació del Govern en aquests moments a la cambra, però els meus companys no han pogut disposar d'aquesta sort. De fet, tinc l'esperança que, com a mínim, les nostres esmenes siguin tingudes en compte, que, si més no, creiem que els convindria tenir en compte aquestes esmenes que nosaltres fem i el que direm a les esmenes a la totalitat, en els propers pressupostos per al 1997 que aviat haurem d'elaborar. Si ho fan, els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, usuaris del nostre sistema sanitari públic, els ho agrairan.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Gràcies, senyor president. Intentaré ser breu, perquè segons les normes dictades per vostè, senyor president, crec que, per a divuit esmenes només tinc quinze minuts per parlar. Aleshores, intentaré simplificar en les primeres esmenes, perquè realment crec que el Departament de Sanitat dona unes explicacions, almenys a nosaltres, que ens han semblat molt convincents per a no acceptar aquest reguitzell de disposicions addicionals que ha defensat finalment la senyora diputada. Per això, pel que fa referència a les primeres vuit esmenes —les 110, 119, 120, 121, 122, 123, 124 i 125—, ella mateixa ha explicat les partides afectades per aquesta petició, que és l'última petició, em sembla, que escoltarem en aquest debat pressupostari, de partides ampliables; l'argumentació, senyora Figueras, l'ha sentida vostè del dret i del revés al llarg del dia d'ahir i d'aquest matí... —encara en queda una altra? Llàstima—; bé, doncs, el motiu pel qual el nostre Grup, seguint els criteris del Govern, ens oposem a la declaració d'ampliables d'aquestes partides, per raons de contenció de la despesa, per raons de no anar acompanyades d'ingressos addicionals, etcètera. Tot el que vostè ha dit, totes les partides que vostè ha dit, és molt lloable, però no hi ha possibilitats materials de donar-hi satisfacció.

Anant a les disposicions addicionals, pel que fa referència a la disposició addicional que és objecte de l'esmena 292, vostès demanen un tractament especial de les atencions especialitzades d'alt nivell; és clar, el Departament considera que les atencions especialitzades d'alt

nivell formen part de tot el conjunt d'atenció hospitalària i extrahospitalària; hi ha diversos nivells: els llocs hospitalaris en ells mateixos no estan assignats a diferents nivells i tipus de tecnologia, l'evolució tecnològica obliga a una adaptació constant... Per això ens sembla millor donar suport a la política del Departament, en el sentit que es contempla globalment tota l'atenció, i que comptant amb l'Agència d'Avaluació de Tecnologia Mèdica i la col·laboració de les diferents associacions de professionals de Catalunya, doncs, es pot respectar perfectament i de forma totalment adequada aquesta atenció d'alt nivell, sense necessitat de fer-li un tractament específic.

L'esmena 293 fa referència a un projecte de revisió del sistema de concertació hospitalària. En relació amb aquest tema, el Servei Català de la Salut desenvolupa les funcions de distribució dels recursos econòmics afectats al finançament dels serveis i prestacions. En aquest sentit, des de l'any 94 el Servei Català de la Salut està estudiant un nou sistema de concertació sanitari que contempli la prestació d'assistència especialitzada hospitalària, amb garanties de qualitat, equitat, eficiència i homogeneïtat, sense oblidar les diferències territorials. Així, doncs, aquest nou sistema de pagament contempla l'eficiència, entre altres coses, del centre.

Pel que fa a l'assoliment dels objectius del Pla de salut, això ja es fa des de l'any 93, perquè es vincula al contracte de serveis d'atenció hospitalària. Bé, hi ha altres elements que fan que entenguem que és superflu incorporar una disposició addicional que vulgui fer una revisió del sistema, perquè s'està fent.

Cosa similar passa amb l'esmena 294, que pretén fer unes mesures, desplegar-les, en el sentit de reduir llistes d'espera. Nosaltres considerem que l'existència de llistes d'espera és una realitat, però que és un fenomen intrínsec de la prestació sanitària de caràcter universal, com és la nostra. La llista d'espera d'intervencions quirúrgiques a casa nostra, a Catalunya, presenta variabilitat territorial; per això, des de fa anys s'apliquen fórmules de contractació selectiva, centrada en la resolució de determinades patologies, en uns certs hospitals, que tenen, per raons territorials, una menor pressió assistencial. També s'utilitza la tècnica de potenciació de la cirurgia major ambulatoria, o de les unitats de curta estada... Bé, ens sembla, per tant, que ja es fa aquesta..., ja s'estan desplegant aquestes mesures i no cal incorporar-ho com a disposició addicional.

També una cosa similar passa amb l'esmena 295, que fa referència al tema de planificació familiar. No es contempla –aquesta és una realitat–, no es contempla en els programes del Departament que els programes municipals s'incorporin a aquests centres. El desplegament del Programa sanitari d'atenció a la dona a tot Catalunya es realitza de forma progressiva i comportarà la reordenació de tots els dispositius d'atenció, inclosos els serveis municipals, i d'aquesta reordenació se'n deriva una integració orgànica o funcional del centre de planificació familiar, que és el que vostè demana, a l'entitat encarregada de la gestió d'aquest programa sanitari. Per tant, entenem que no cal.

En canvi, una certa raó sí que la té vostè..., millor dit, ens sembla a nosaltres que una certa raó té pel que fa referència a l'esmena 296, que caldria fer aquest estudi, i aleshores per això al seu Grup Parlamentari i a vostè mateixa li hem ofert una transacció, que no sé si vaig fer arribar al seu moment al senyor president de la cambra..., que, en el cas que la hi hagués fet arribar, senyor president, li pregaria que la canviéssim... No l'he feta arribar? Molt bé. No la hi havia fet arribar, en principi, perquè ens hi mancava el consentiment o la conformitat del Grup Socialista; hi va haver una acceptació parcial; això, ho hem estat negociant amb la senyora Figueras, i hem arribat a un acord que la transacció consistirà –li passo el text immediatament, senyor president– que aquests tres mesos que demanen hem convingut que són excessius, és un tema de certa complexitat, i que, aleshores, tampoc és el que nosaltres demanàvem, que fos d'un any, i tenint en compte la data un xic especial en què s'aprovarà aquest Pressupost, establim, de comú acord, modificar aquest termini de tres mesos per la data del 30 de juny de 1997. I, aquesta esmena, la hi farem arribar tot seguit per escrit, senyor president.

El president

A quina esmena és?

El Sr. Escudé i Pladellorens

A l'esmena 296. Aleshores, encara ens resta l'esmena 297, que és la petició d'elaboració d'un programa de serveis sanitaris i sociosanitaris per tal de fer determinades orientacions. Nosaltres entenem que l'elaboració d'un pla de serveis sanitaris i sociosanitaris del tipus que es demana en aquesta esmena, la 297, s'emmarca dins d'un exercici de planificació estratègica que es contempla, entenem nosaltres, com a responsabilitat del Servei Català de la Salut. Com que això ho preveu ja el text de la Llei d'ordenació sanitària, ja existeix aquest mandat legal i no entenem que sigui convenient ni necessari, òbviament, incorporar-ho com a disposició addicional en el Pressupost.

Pel que fa a l'esmena 298, la senyora Figueras deia que era una esmena que l'havíem comentat, i és cert, amb la senyora Mayol en el dia d'ahir, i m'ha recomfortat molt que digui que és una esmena interessant, perquè després de l'allisada que fa una estona m'ha adreçat el senyor Guillot, estava un xic... Ah!, la seva esmena és interessant? Ja m'estranyava... Bé, en definitiva, doncs, encara que no trobi interessant la resposta que li vaig començar a donar a la senyora Mayol, doncs, intentaré sintetitzar –perquè m'imagino que se m'està acabant el temps–, doncs, allò que li vaig explicar o que li vaig començar a explicar a la senyora Mayol i acabar de rematar el tema.

Per aquesta qüestió, convindrà amb mi, senyora Figueras, que la qüestió dels productes farmacèutics ha estat i és una preocupació important del Departament de Sanitat i del Servei Català de la Salut, específicament. Aleshores, hi ha tota una sèrie de mesures que ja s'estan prenent, que s'estan contemplant i que per això entenem nosaltres que no cal fer aquesta disposició addicional que vostè diu. Sintèticament, en el

tema de política de medicaments genèrics, hi estem d'acord, el Servei Català de la Salut està d'acord en la promoció de medicaments genèrics per a tots aquells productes que hagin exhaurit la seva patent; de totes formes, li haig de recordar, que ja ho vam comentar ahir amb la senyora Mayol, que no és competència de la Generalitat la normativa bàsica, que és competència de l'Estat.

Aleshores, quan això es faci, doncs, el propòsit de fer aquesta promoció de medicaments genèrics hi és. També vaig explicar a la senyora Mayol, i li ho repeteixo a vostè, que hi ha un concert amb el Consell de Col·legis Farmacèutics per a unes actuacions en aquest sentit. En un altre terreny, el de la persecució del frau, les mesures adoptades són mesures cautelars i de control en matèria de talonaris de receptes i actuacions adreçades als prescriptors i dispensadors per part de la Inspecció sanitària. En un altre ordre de coses, la fixació d'un vademècum d'especialitats recomanades, ha estat prioritzat l'establiment de criteris per a la selecció de medicaments que permeti la confecció de formularis en el tema de l'atenció primària de salut.

I aleshores, hi ha tot un llarg reguitzell d'actuacions sobre la despesa farmacèutica, concretament i directament, que han estat proposades des de l'àrea sanitària una sèrie d'activitats incloses en els diferents models de gestió. Aquest reguitzell passa per estudis d'utilització de medicaments, anti-diabètics, antihipertensius, antidepressius, la millora dels sistemes d'informació farmacèutica, per tal d'adoptar-los a l'estructura del Servei Català de la Salut, tenint en compte la desagregació per entitats proveïdores, la creació de consells assessors en la utilització d'alguns medicaments com l'eritropoetina, l'interferó, l'hormona de creixement, l'edició de butlletins d'informació terapèutica, el disseny d'experiències pilot d'incentivació als equips d'atenció primària, la realització d'estudis sobre el paràmetre que incideix en la despesa farmacèutica, l'adquisició per concurs d'alguns medicaments, efectes i accessoris com vacunes antigripals, tires reactives, etcètera, estudis de nous mecanismes de subministrament als centres sanitaris, etcètera, un llarg reguitzell que, igual que a la senyora Mayol ahir, els ofereixo aportar-los posteriorment perquè pugui comprovar la bona tasca que està fent i, encara millor, els propòsits de millora que té el Departament de Sanitat, i per aquest motiu comprendrà que ens oposem a l'adopció d'aquesta esmena.

Per anar acabant, senyor president, ens resta encara comentar tres esmenes: la 301, 302 i 303. La 301 és el tema de desplegar els consells de direcció una mica en la línia d'alguna esmena anterior o comentari a alguna esmena anterior. Li haig de dir que l'article 3 de la Llei 11/95, del 29 de setembre, ja estableix com s'organitza això, explica qui l'integra, etcètera. Doncs creiem que és innecessari repetir-ho aquí. Quant a l'esmena 302, desplegament de mesures sobre els pagaments del sector concertat, li haig d'explicar que el Servei Català de la Salut efectua el pagament de la facturació ordinària dels concerts en un termini de seixanta dies. Aquests pagaments tenen la consideració de pagaments a compte i que, un cop tancat el període de vigència s'avalua per diferències. Per tant, ens sembla que és un tema resolt.

I finalment, l'esmena 303, que demana que es porti a terme un desplegament dels sectors sanitaris com les esmenes que he explicat anteriorment; això ja ho mandata la Llei, concretament l'article 33 de la Llei 15, de l'any 90 i, per tant, no cal referendar-ho, ratificar-ho a través d'una disposició addicional. En tot cas, el Servei Català de la Salut va iniciar aquesta activitat l'any 94, l'any 95 hi han posat en funcionament onze direccions operatives, i enguany tindrà la continuïtat dintre d'aquest programa de progressiva aplicació del precepte legal. En tot cas, entenem que no cal recollir-ho com a disposició addicional en el pressupost d'enguany.

Per això, senyor president, donarem suport negatiu a aquest conjunt d'esmenes que ha defensat la senyora Figueras, amb l'excepció d'aquella transaccional que sembla que serà acceptada pel Grup Socialista i retirarà l'esmena corresponent.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per defensar l'esmena 113 i aquelles que vulgui agrupar, té la paraula pel Grup Socialista la diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. Barenys i Martorell

Senyor president, senyores i senyors diputats, jo defensaré cinc esmenes, senyor president, 113, 116, 117, 118 i 271, i li prometo ser molt breu.

Jo, en aquestes alçades del debat, volia manifestar un sentiment que suposo, pel que he escoltat en les intervencions anteriors, que la majoria de diputats comparteixen, que és que aquest és un debat que està devaluat, està devaluat no per l'oposició, perquè l'oposició està fent un esforç de donar les seves opinions sobre temes que creu que haurien de millorar i s'haurien d'enfocar de manera diferent, no està devaluat per la bona voluntat i l'estoïcisme del senyor Escudé, sinó que està devaluat perquè el Govern, el Consell Executiu no ens escolta, no l'interessa el que estem dient i en moltes de les coses que estem dient suposo que ens donaran la raó, i aprofitant que hi ha aquí el president de la Generalitat, li diré dues o tres coses que estic convençuda que vostè està d'acord amb mi i que hauria de tenir en compte en el moment de tirar endavant el Pressupost de l'any 96. Si presentem aquí esmenes per modificar els crèdits és perquè quan han portat aquesta discussió a l'estat de despeses se'ns ha dit que no; que no podia canviar l'estat de despeses, però digui'm vostè, senyor president de la Generalitat, senyores i senyors diputats, senyor conseller de Benestar Social, al pressupost hi havia una partida d'habitatges tutelats per a persones amb disminució, una partida que havíem discutit fa temps amb el senyor Codina, que ha desaparegut, i quan parlem amb els col·lectius de disminuïts ens diuen: «No hi ha prou suport als habitatges tutelats o per a la compra d'habitatges de les persones amb disminució, no trobem enlloc aquesta partida, ni trobem cap explicació en la memòria.»

Un altre tema que jo penso que és suficientment greu és que les partides referents al Pla unificat d'ajudes a disminuïts s'han rebaixat de 50 milions de pessetes. És

important o no? Sí que és important, i sobretot és més important quan l'any passat, en el Pressupost del 95, el 60% de les sol·licituds fetes per a bastons, cadires de rodes, etcètera, per a audiòfons, es van denegar en un 60% perquè no hi havia pressupost, i aquest any continuen vostès abaixant 50 milions aquest pressupost.

Evidentment hi ha una altra partida que és significativa, que és la supressió de barreres arquitectòniques, vostès saben que vam aprovar per unanimitat en aquest Parlament la Llei d'accessibilitat i supressió de barreres arquitectòniques; el 1993 hi havia 200 milions, el 1994, 225; el 95, 236; el 96, 1.000 pessetes, partida oberta perquè si sobre diners ja els hi posaran.

Vostès ho notaran perquè els col·lectius de persones amb disminució que ens han vingut a veure a la Comissió de Política Social han manifestat aquesta preocupació, i si avui no estan aquí és perquè no s'han organitzat, perquè no han trobat encara la possibilitat de fer-ho, però, realment, estan disposats a portar actuacions perquè el que no pot fer el Govern de la Generalitat és suprimir 200 milions de pessetes per a supressió de barreres arquitectòniques. De la mateixa manera que el Govern de la Generalitat ha rebaixat extraordinàriament una partida d'ajuts a urgències socials. Realment aquest any, que és l'Any Internacional de la Pobresa, de la qual hem discutit aquí tots els grups parlamentaris, el que no entenem que es rebaixin partides com les dels àpats dels menjadors socials de les persones marginades, no ho entenem, senyor conseller de Benestar Social, senyores i senyors diputats. Jo els demanaria, per favor, que reflexionessin sobre aquestes qüestions; crec que tots vostès em donen la raó, això no pot ser i, com a conseqüència, s'ha de canviar aquesta política, si més no nosaltres continuarem batallant sobre aquests temes, i dir-los que la introducció, el preàmbul a la Llei de pressupostos ja deixa entreveure, d'alguna manera, això, senyor Escudé. Vostè, abans, li deia la meua companya, Marina Geli, que en el preàmbul es diu que en aquest context «la distribució de la despesa incorpora unes prioritats clarament definides pel que fa a les àrees relacionades amb l'estat de benestar», i s'ha quedat aquí. Aquí hi ha un punt, continuï. En conseqüència, davant dels augments d'Ensenyament, Sanitat i Habitatge, es produeix una considerable reducció de la capacitat de despesa assignada a altres departaments; Departament de Benestar Social, 5,7 de reducció.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn en contra té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. Anem a l'aspecte més tècnic de les esmenes i finalment farem una rèplica, podríem dir, entre parèntesis o entre cometes, més política a les manifestacions un xic detonants de la senyora Barenys, perquè, és clar, les esmenes 113, 116, 117 i 118, en definitiva, aquestes quatre esmenes el que pretenen és que una sèrie de partides relacionades amb el Departament o amb l'organisme autònom ICASS

siguin ampliables. Aquest és un tema, senyora Barenys, vostè sap perfectament que al llarg de tot el dia d'ahir a la tarda i aquest matí ho hem discutit del dret i del revés. No hi ha possibilitats d'acceptar aquesta política de facilitat, d'apparentment fer un pressupost de contenció i després, indirectament o no tan indirectament, de forma directa, a través de declarar ampliables moltes partides, doncs, desvirtuem aquest pressupost.

En tot cas, li haig de dir a vostè, com a alguns companys seus i d'algun altre grup quan han fet esmenes d'aquest tipus, que moltes d'aquestes atencions –no diré totes, però moltes d'aquestes atencions– de Benestar Social que vostè diu, de fet, com ja he explicat, sí que són ampliables. I vostès es neguen que siguin ampliables pel motiu, pel concepte concret. Vostès es resisteixen a acceptar que hi hagi una possibilitat d'ampliació d'aquestes partides socials a través dels beneficis, dels guanys de les participacions procedents de l'organisme autònom EAJA. Ja sé que a vostè no li agrada, ja sé que els seus companys ho han discutit moltes vegades, però aquest és un mecanisme que s'utilitza arreu del món per obtenir ingressos addicionals. En tot cas, ara, aquí, avui, l'any 96, amb la política de contenció per tots els compromisos, per totes les obligacions que hem explicat al llarg de tot aquest debat, nosaltres no podem demanar, no podem acceptar, millor dit, que aquestes partides siguin ampliables sense més. Tot això és dèficit directe, dèficit pur, dèficit incontrovertible. Ja sé que vostè em podria dir: «Oh, és que el nostre Grup té presentada aquella esmena que comentàvem ahir, la 127», però, és clar, això ja ho vam comentar potser excessivament sarcàsticament, però és una realitat. No es pot pretendre, dir que no, no hi haurà repercussió en el dèficit perquè a mesura que vostès vagin incrementant aquestes partides disminueixin les altres. Això és desvirtuar totalment el pressupost, més per quan moltes partides de personal o de serveis, o d'inversions plurianuals contractades és impossible, són incomprensibles, no es poden reduir.

El mateix podríem dir de la disposició addicional 271. Vostè pretén forçar el que diu la Llei de barreres arquitectòniques. Aquest és un tema –ja ho sé, l'hem discutit moltes vegades amb vostè des de fa cinc o sis anys–..., nosaltres creiem que és un tema molt important i el president de la Generalitat, en repetides ocasions, s'ha referit a aquesta matèria sensible de caràcter humà, facilitar l'accés als disminuïts eliminant barreres arquitectòniques, però la Llei, com cada vegada li dic, dona un període molt llarg d'aplicació i que de mica en mica es va complint. I per tant, no podem acceptar una disposició addicional que especifiqui aquest percentatge que vostè demana.

Finalment, senyor president..., és clar, la senyora Barenys ha començat el seu discurs dient: «Aquest és un debat devaluat.» Almenys ha tingut la consideració de no dir que era per culpa meua, però bé, jo sí que dic que és per culpa de vostès... (*Remor de veus.*) Sí, és per culpa de vostès, és per culpa –noms i cognoms– del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el Grup Socialista i el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, perquè vostès (*persisteix la remor de veus*), sí senyors, vostès, quan a la Junta de Porta-

veus es va fer un intent d'exercici raonable de dir com podem debatre, amb un mínim d'intelligibilitat, 546 esmenes, que, si no s'hagués produït el bon seny del president del Parlament de reduir a la quarta part els temps, estaríem quinze dies, a dotze hores diàries, debatent aquesta qüestió, quan hi va haver alternatives de simplificació, de concreció, un debat estrictament o fonamentalment polític, una intervenció per grup explicant els grans principis del per què s'oposaven, els elements a què s'oposés cada grup, del Pressupost, això no va prosperar. Més és, ahir personalment em vaig trobar la sorpresa que aquests tres grups que he identificat van presentar un escrit, una relació de com pensaven argumentar totes les esmenes.

I això que vostè diu devaluar el debat, el fet que ens hi hàgim estat una pila d'hores discutint les 107 esmenes de crèdits ampliables, hi ha un altre mètode molt més senzill, que era el que funcionava en anys anteriors, de fer un debat article per article. Fixin-se, no hem pogut votar fins ara, perquè ara en aquests moments, salvat error o omisió, hem debatut totes les esmenes relacionades amb l'article 6. Per altra banda, ha dit: «La culpa és del Govern, perquè no ve.». Bé, el Govern hi és. (*Remor de veus.*) Un moment, un moment. Jo crec, senyora Barenys –crec, crec–, que la importància d'un debat, sigui devaluat o no..., és molt important la presència del Govern o dels membres del Govern que són diputats, però la importància d'un debat és que hi siguem nosaltres –nosaltres: les diputades i els diputats de tots els grups parlamentaris. I vostès són testimonis, i, si no, els mitjans informatius els en donaran proves fefaents, que en el 99% del temps de debat, vostès han fet allò mateix que critiquen al Govern. Diuen: «Oh, ha vingut a votar.» La majoria de vostès ha vingut a votar. I per tant, aquesta és la qüestió. Si, de cara a exercicis posteriors, vostès volen fer un sistema més àgil, a nosaltres ens hi trobaran. Ara, sortint a defensar una, dues o tres esmenes en cada intervenció, no farem altra cosa que anar allargant el debat i devaluant-lo nosaltres mateixos amb el desig de tenir un protagonisme que després no se'ns reconeix, perquè de la immensa majoria de les coses que debatem nosaltres aquí no n'hi ha traducció. I parlant dels presents o no presents, ja no parlo dels diputats, diguem-ne, que actuen en el debat, sinó de càrrecs representatius de molts grups –ja que parlem del Govern, parlem de tothom–, que també al llarg del debat, i fins i tot en aquests moments, estan absents de l'hemicicle.

En tot cas, senyor president –i permeti'm aquesta digressió–, anuncio la nostra intenció de votar de forma negativa, arribat el moment, que suposo que serà molt immediat, d'aquest conjunt d'esmenes defensades per la senyora Barenys.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Escudé. Encara no hem acabat el debat de l'article 6. El senyor Clotas em demana la paraula; per què me la demana?

El Sr. Clotas i Cierco

Senyor president, per una qüestió d'ordre en el debat, que correspon a la presidència, però per clarificar la posició dels grups, atès que se'ns ha atribuït una posició que no és exactament aquesta en la Junta de Portaveus, i em fa l'efecte que per clarificar aquest debat seria important poder utilitzar el torn de la paraula per una duració de menys d'un minut.

El president

Menys d'un minut, endavant.

El Sr. Clotas i Cierco

Gràcies, senyor president. Senyor Escudé, senyores i senyors diputats, el propòsit del Grup Socialista, i estic convençut que de tots els grups de la cambra, ha estat sempre el de fer debat polític en el debat de Pressupostos, que és la llei més important del llarg curs parlamentari. Això hauria sigut possible si, justament, el Grup de Convergència i Unió, quan disposava de majoria absoluta no hagués modificat el Reglament per tal d'impedir que es discutissin prioritats polítiques en el conjunt dels Pressupostos. Va ser, unilateralment, el Grup de Convergència i Unió que va modificar el Reglament per tal d'impedir aquest debat sobre prioritats polítiques. És propòsit del Grup Socialista, i estic convençut que d'altres grups de la cambra també, de modificar en aquesta pròxima reforma del Reglament, aquest debat pressupostari, per tal que puguin contraposar-se amb tota claredat i agilitat les posicions polítiques del Govern i els grups que li donin suport, i dels grups de l'oposició. I d'altra banda, l'assistència dels membres del Govern en el debat pressupostari és molt ben rebuda, almenys pel Grup Socialista, perquè, en definitiva, és veritat el que diu el senyor Escudé que és molt important que els diputats que han de votar estiguin aquí; però els membres del Govern, que són els màxims responsables de dur endavant la política que s'està discutint sobre l'abast de la vertebració dels Pressupostos, també és molt important que estiguin aquí i escoltin les raons i les prioritats...

El president

Se li ha acabat el temps.

El Sr. Clotas i Cierco

... dels grups de l'oposició. En definitiva es tracta d'un diàleg i no d'un monòleg.

El president

Gràcies. Per defensar l'esmena 126, del Grup Socialista, té la paraula el senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, a l'esmena 126 demanem la supressió del caràcter de partida ampliable a l'EAJA. És una esmena tradicional nostra, per tant m'excusaré de defensar-la i, en tot cas, en el moment que fem el debat a la totalitat de l'entitat autònoma acabarem d'expressar els nostres arguments.

Amb el permís del senyor president, acumularia també l'esmena 129 per facilitar la votació, posteriorment. En aquest cas, el que tractem és de suprimir un paràgraf que entenem que és una aberració, des del punt de vista econòmic. En la proposta del Govern diu que «per aconseguir aquest objectiu d'equilibri, també podran aplicar-se les aportacions de capital per a la compensació de pèrdues en determinades entitats autònomes». Des del nostre punt de vista, esmerçar uns recursos que estan destinats a ampliació de capital per cobrir les pèrdues de determinades entitats és una aberració des de tot punt de vista econòmic. Per això, senyor president, demanem la seva supressió.

El president

Per a un torn en contra, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellourens

Sí, gràcies, senyor president. Amb la mateixa brevetat, l'esmena 126 no fa més que donar-me raó en l'acusació que feia jo fa uns instants. Es pretén la supressió de la possibilitat de la real ampliació d'uns crèdits relacionats amb Benestar Social. Nosaltres estem d'acord que es pugui fer aquesta aportació monetària d'uns guanys de l'entitat autònoma i, per tant, ens oposarem a l'esmena 126.

I quant a l'esmena 129, jo li recordaria, en ares a la brevetat, al senyor Martí Carnicer, que aquest és un tema que vam discutir ahir amb el Grup d'Iniciativa, que tenia les esmenes 129, 130 i 131, que venien a ser el mateix. Nosaltres entenem que és precisament allò, aquest article 8, al qual està presentada aquesta esmena, que fa que es produeixi el necessari equilibri de forma fàcil i flexible de les entitats autònomes. I per això, com ja vam explicar-li en el seu moment al Grup d'Iniciativa per Catalunya, ens oposarem a la supressió d'aquest apartat, o de la part de l'apartat, de l'article 8, paràgraf primer. I per tant, votarem en contra d'aquestes dues esmenes.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Escudé. Abans de començar les votacions, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, m'ha demanat la paraula per...?

El Sr. Novella i Izquierdo

Simplement per retirar una esmena abans de la votació. Seria l'esmena número 23.

El president

Número 23. Gràcies. Començarem, doncs, seguidament les votacions.

Per tal de facilitar la votació, simplificar-la i fer-la al més àgil possible, llevat que hi hagi algun grup que demani alguna votació separada, proposaria votar primer en un bloc conjunt les esmenes d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, les esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya i les esmenes del Grup Socialis-

ta als articles 6 i 8; d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i els Socialistes, i les esmenes, 6, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Novella i Izquierdo

Senyor president.

El president

Alguna votació separada?

El Sr. Novella i Izquierdo

Sí. Demanaríem votació separada a la transaccional que ens ha acceptat, doncs, el..., oferta pel Grup de...

El president

No, no. Perdó, les transaccionals no es voten ara. Es votaran quan votem les addicionals.

Molt bé, doncs. Fem-ho així.

Esmenes d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds als articles 6 i 8; esmenes d'Esquerra Republicana a l'article 6, i esmenes socialistes, a l'article 6 i 8.

Les senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin a favor que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra que es posin dempeus.

Els diputats i diputades que s'abstinguin que es posin dempeus.

Aquestes esmenes han estat refusades per 51 vots a favor, 57 vots en contra i 8 abstencions.

Passem ara a votar el text del Dictamen dels articles 6 i 8 i, així mateix, l'article 7, que no té esmenes, i els articles 9 i 10 que tampoc tenen esmenes.

Les senyores diputades i senyors diputats...

Votació separada?

El Sr. Carnicer i Vidal

L'article 8, senyor president.

El president

Votació separada de l'article 8. D'acord.

Doncs, començarem per l'article 8.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin a favor del text del Dictamen de l'article 8, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin en contra del text del Dictamen de l'article 8, que es posin dempeus.

Abstencions?

L'article 8 ha sigut aprovat per 65 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.

I votarem ara seguidament el text del Dictamen dels articles 7, 9 i 10, en els quals no hi havia cap esmena. (*Remor de veus.*) Perdó 6. (*Pausa.*)

1184

El text del Dictamen de l'article 6, de l'article 7 i dels articles 9 i 10.

Les senyores diputades i senyors diputats que estiguin a favor del text del Dictamen d'aquests articles, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i senyors diputats que s'abstinguin, que es posin dempeus.

El text del Dictamen d'aquests articles ha sigut aprovat per 65 vots a favor, 9 vots en contra i 42 abstencions.

Continuarem, per tant, ara el debat amb l'esmena número 133, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president...

El president

Em permet un moment? La posterior votació l'efectuarem passades les nou del vespre, al més a prop possible a les nou; però sempre passades les nou. *(Pausa.)*

Pot començar quan vulgui.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Amb el permís de la presidència agruparé... Anuncio la retirada, per part del nostre Grup, de les esmenes 133, 134, 169 i 173.

Defensaré les esmenes número –si la presidència m'autoritza– 139, 141, 145, 147, 153, 157, 164, 167, 172, 174, 175 i 177.

El president

Endavant.

El Sr. Novella i Izquierdo

Bé. Senyores diputades, senyors diputats, presentem, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, un conjunt d'esmenes a l'articulat del Pressupost, que tracten, fonamentalment, de quatre aspectes concrets per tal de donar un rigor i més gran transparència i control a l'aspecte pressupostari. Les esmenes 139, 141, 145 i 147 fan referència a la concessió de subvencions. Les 153 i 157 fan referència a l'adquisició d'immobles i a l'execució anticipada de projectes d'inversió. La 164, a pagaments a proveïdors. I la 167 a 177, qüestions de liquidació pressupostària i limitació de la despesa pública.

Bé, és una qüestió coneguda –ja ho vam expressar així el nostre Grup– que cal un rigor pressupostari, i en aquest sentit vénen les quatre primeres esmenes que defensaré referides al règim de subvencions. Concretament, són esmenes a l'article 11, que tracta d'aquest tema. Nosaltres proposem quatre qüestions en concret. Primer, que les subvencions directes superiors a 20 milions requereixin ja autorització del Govern. En el Projecte que se'ns presenta requeriria aquesta autorització quan sigui superior la xifra a 50 milions de pes-

setes. La següent esmena fa referència a la necessitat que es publiquin en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* totes les subvencions, no algunes, com està en el Projecte que ens fa el Govern. La tercera esmena fa referència que fem una excepció a les administracions públiques; aquestes no cal que demostrin que estan al corrent dels pagaments tributaris per rebre subvencions. I finalment, la 147 és una esmena que per nosaltres té un interès important, en la idea d'integració de les minusvalideses. És a dir, demanem que qualsevol institució que vulgui participar en convocatòries públiques de subvencions inclourà que compleixi els requisits que s'exigeixen a les empreses per tal de complir la quota de reserva establerta en la Llei 13/82, d'integració social dels minusvàlids. Ens semblen, doncs, senyores diputades, senyors diputats, que en aquestes quatre esmenes tenim, per una banda, un control i una transparència, perquè totes les subvencions figurarien al *Diari Oficial*. Segona, les directes haurien de ser utilitzades pel Govern a partir de 20 milions i, en últim cas, tindríem un control sobre la necessitat que la reserva establerta per a la integració social de minusvàlids a les empreses també s'acompleixi.

Les esmenes 153 i 157 fan referència, la primera d'elles, a la construcció i adquisició d'immobles. Quan per part del Govern es determini la construcció de nous edificis per substituir alguns de lloguer, s'hauria de fer una prèvia informació al Parlament. Va en la línia que sempre hem defensat nosaltres, de més transparència i coneixement d'aquesta cambra de les situacions i activitats econòmiques del Govern.

A la segona, la 157, el que defensem és que en aquella execució anticipada de projectes d'inversió que es faci d'acord amb convenis amb entitats locals, la Generalitat, quan reintegri l'import, ho faci també assumint les despeses financeres del que ha representat aquesta despesa.

Per últim, en aquest grup tenim tot un tema de pagaments de proveïdors. Aquesta cambra coneix un problema que hi ha per a moltes empreses a Catalunya, com és que tenen grans retards en els pagaments que efectua la Generalitat. Nosaltres, amb aquesta esmena 164, el que regulem són els terminis en què s'han de pagar els proveïdors, els drets que aquests tenen a cobrar interessos, al tipus d'interès bàsic del Banc d'Espanya, i la liquidació d'aquesta situació en seixanta dies. Ens sembla que és un problema que afecta molts proveïdors. Hem tingut fa uns mesos manifestacions en aquest sentit d'algun grup de proveïdors, i seria un tema important que la Generalitat, a través d'aquesta esmena, es comprometés a agilitar els seus pagaments i a liquidar aquests pagaments.

L'últim grup d'esmenes fa referència a temes relacionats amb la liquidació del pressupost i temes relacionats amb el tema de la despesa pública. Bé, nosaltres demanem a l'esmena 167 que hi hagi un informe de la Sindicatura sobre els organismes comercials, industrials, autònoms i empreses públiques quan tinguin un pressupost superior a 25.000 milions de pessetes. Hi ha una intervenció per part de la Intervenció General, però demanem aquest informe de la Sindicatura per tenir més coneixement sobre la situació d'aquests organis-

mes. D'altra banda, també hi ha un article, el 19.2, que obliga el Govern a oposar-se a aquells projectes que signifiquin més despesa, sempre que no explicitin els recursos d'on proveiran. Nosaltres donem una altra alternativa, també: la possibilitat de reducció proporcional de despeses en altres partides.

Les esmenes números 174 i 175 el que vénen a significar és que les partides i els crèdits de cada exercici siguin liquidats i es dediquin a aquell exercici, és a dir, és evitar, doncs, que hi hagi un transvasament o una transferència de partides entre exercicis que dificultarien la transparència i dificultarien el coneixement per part d'aquesta cambra de la liquidació real dels pressupostos de la Generalitat.

I per últim, en l'esmena 177 demanem que quan hi hagi plans que requereixin despesa en diversos exercicis es faci un calendari, s'indiquin les previsions de finançament i les previsions de despesa per a més claredat. En definitiva, senyores diputades i senyors diputats, hem presentat un conjunt de despeses que han volgut, per una banda, donar més transparència i claredat i més possibilitats de control a aquesta cambra. En segon lloc, tenir una preocupació per resoldre el problema de moltes empreses que triguen mesos, molts mesos a cobrar, i que dificulta la seva activitat en qüestions de pagaments pendents de la Generalitat, i per últim, també, exercir una claredat en tot el que signifiqui liquidació de despeses entre exercicis.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats.

El president

Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. L'esmena 139, el que fa el Grup d'Iniciativa és reduir la xifra mínima dels 50 milions que preveu l'apartat 4 d'aquest article a 20 milions. Jo li voldria recordar al senyor Novella o, millor dit, recordar-li no, perquè ell no hi era, però dir-li que en els exercicis anteriors –el senyor Roc Fuentes es dona per alludit–, i és així, aquests 50 milions no són nous d'ara, en el Projecte de Llei, ja vénen d'exercicis anteriors. Per tant, si fins ara hem cregut majoritàriament, no unànimement, d'acord, però majoritàriament hem cregut que els 50 milions eren correctes, amb els anys transcorreguts, si alguna cosa caldria fer és incrementar-ho i no reduir-ho a menys de la meitat com fan vostès. Per tant, ens hi oposarem.

L'esmena 141, bé, no sé si és que no s'han explicat massa, però és que en parlar de l'apartat 4, el Projecte de Llei ho fa, precisament, per donar garantia addicional de transparència, perquè el senyor Novella haurà vist que aquest apartat 4 és el que és objecte d'esmenes de tothom tradicionalment, perquè és aquell cas que les subvencions innominades o genèriques en què no és possible promoure la concurrència pública, etcètera, es podrà fer directament, i aleshores, com a garantia addicional, després dels molts debats que any rere any hem fet, doncs, vam establir aquesta fórmula, que aquesta és

a l'apartat 4: s'han de publicar trimestralment al DOGC, etcètera, per a major transparència. Vostè això ho estén a l'article, però aquesta em sembla que no és la finalitat del tema i, per tant, nosaltres, que volem donar aquesta garantia de transparència en aquests casos concrets de l'apartat 4, volem mantenir el redactat actual i fer referència a l'apartat 4 i no a tots els apartats d'aquest article que tenen mecanismes diferents.

L'esmena 145: bé, és el tema que també en diversos pressupostos ha anat sortint, el tema de la compensació de crèdits, i aleshores, jo ja ho entenc que des d'una vessant estrictament municipalista es voldria excloure l'Administració municipal d'aquesta possibilitat de compensació. Nosaltres ens hi hem d'oposar, perquè, precisament –i no és descobrir cap secret–, un dels motius més poderosos per posar aquesta condició genèrica és, precisament, perquè l'Administració municipal és inembargable i, per tant, si no es fa compensació, si ella no ho vol, no paga.

Continuant, tenim l'esmena 147: aquest és un tema que ja ha sortit abans en un debat amb un altre Grup, que també és una esmena tradicional. El Govern de la Generalitat té el deure de complir la legislació, com tothom en aquest país. Ara, exigir-li a la Generalitat que obligui els altres a complir..., millor dit, una obligació concreta, la d'aquesta Llei específica, la Llei 13 del 82 ens sembla que no és apropiat, perquè per quins set sous no hauria també la Generalitat d'obligar, en el moment de donar aquestes subvencions, que tots els sol·licitants acreditessin estar en correcta aplicació de tota la legislació del país, si més no, no ho sé, en règim de Seguretat Social o en règim fiscal? Per tant, doncs, estem totalment d'acord que això s'ha de complir, però no veiem que el mecanisme sigui per una especial incidència concreta d'algun departament de la Generalitat.

Pel que fa referència a l'esmena 153, és clar, aquesta informació a l'apartat 3 de l'article ja la fa, però que vostès la volen prèvia, i nosaltres entenem que ja és suficient donar la informació un cop s'hagi materialitzat aquesta construcció o adquisició.

L'esmena 164, bé, també és una esmena que vostès des de fa uns anys presenten: crear un nou article per regular el pagament d'obligacions a la Generalitat. Bé, la Llei de finances públiques ja dona uns criteris més flexibles, i a nosaltres ens semblen suficients, i per tant, no recollirem aquesta petició d'incorporar una normativa diferent de la continguda en aquesta Llei.

Pel que fa referència a l'esmena 167, aquesta és una qüestió que va néixer del fet que en una Llei que vam fer en l'anterior legislatura, ara no em faci dir en quin organisme, un organisme autònom del Departament de Medi Ambient, en haver de transformar-ho en una empresa pública hi va haver un pacte amb el Grup Socialista que es va dir: bé, al marge del que diu la Llei de la Sindicatura de Comptes, perquè jo li recordaré que fa uns anys vam modificar la Llei de la Sindicatura de Comptes precisament agilitant les informacions, els informes de fiscalització dels diversos organismes, perquè antigament en aquesta Comissió, la qual vaig tenir l'honor de presidir durant molts anys, teníem una

feina feixuga, perquè a cada moment arribaven informes de fiscalització d'organismes autònoms de la Generalitat. I això es va canviar –no em faci dir si unànimement– per un acord molt majoritari i es va modificar la Llei. Molt bé, després –hi insisteixo–, amb una llei específica, el Departament de Medi Ambient, fruit de les negociacions i els pactes –hi insisteixo, amb el Grup Socialista–, es va arribar a un acord i es va dir: aquest organisme concret serà objecte, malgrat el que diu la Llei, serà objecte d'un informe de fiscalització anual i específic. Nosaltres ho vam pactar i hi estem d'acord. Ara, nosaltres no hem pactat que amb caràcter general tots els organismes que superin determinat nivell d'operacions hagin de ser objecte de fiscalització directa. Això no vol dir que ho siguin, d'objecte, perquè vostè sap perfectament que la Sindicatura de Comptes, en el seu programa de treball, pot incloure la fiscalització, i normalment –i és lògic que ho faci així– que inclogui, ja que no ho pot fiscalitzar absolutament tot, que agafi aquells organismes de major importància. Per tant, no és un problema –podríem dir, utilitzant la llengua castellana–, no és un problema de *huevo*, sinó un problema de *fuero*. Allò que nosaltres vam pactar, ho acceptem; el que no hem pactat, doncs, no veiem, sense una contrapartida, per què ho hem d'acceptar. En tot cas, ja dic, a la pràctica, la Sindicatura és molt lliure, i així ho fa, de fiscalitzar tots aquells organismes i els que tingui a bé, perquè, com a braç armat nostre en el terreny de control jurídicocomptable, fa, precisament, aquesta feina per comptes de fer-la els diputats.

Pel que fa referència a l'esmena 172, aquesta també és una qüestió que hem debatut moltes vegades, i és un tema que té constant aplicació en repetides ocasions, pels motius que sigui: els grups parlamentaris presenten iniciatives parlamentàries, fonamentalment proposicions de llei, que comporten un cost. Jo..., bé, no cal que li ho expliqui, ja sé que el seu company, senyor Roc Fuentes, que és un dels principals autors de la reforma en curs –que veurem com acabarà– del Reglament, ja hi ha una sèrie de matisacions i de garanties sobre aquest tema, però, bé, en definitiva, aquesta és la situació: el Govern no s'hi pot oposar si hi ha una incidència econòmica i, per tant, s'ha de dir d'on surten els diners per poder tramitar-se. És clar, vostè sap perfectament que el recurs usual de tipus dialèctic, per no dir una altra cosa, que fan els grups per superar aquesta barrera és limitar-se a dir: «Doncs, miri, si hi ha algun cost econòmic, que es carregui al pressupost de l'any següent», per tant, no és un problema fonamental. Ara, és un problema de principi que, com que estatutàriament qui aplica, qui gestiona el Pressupost és el Govern, entenem que no és acceptable que un grup pugui tirar endavant una iniciativa parlamentària dient no d'on ha de treure, a més a més, els fons de finançament, sinó que pugui dir i que es treguin d'aquí o es treguin d'allà, perquè nosaltres entenem que és una competència del Govern en el sentit negatiu. Bé, si fos de tipus global, seria una altra qüestió, però, en definitiva, és això, i vostès en aquesta esmena, com altres grups, no sé si també ho fan, però altres anys ho feien, el tema de les reduccions proporcionals. Per tant, nosaltres també ens hi oposarem.

L'esmena 174: bé, aquesta és una qüestió que em sembla que és una mica matar mosquits a canonades. Sempre que n'hem parlat dóna la sensació, almenys a mi em dóna la sensació que en aquest tema de compromisos de despesa d'exercicis anteriors hi veuen coses raríssimes i misterioses, i és clar, el principi, que respectem, en tot allò que és possible, de la unitat dintre de l'exercici anual i no passar d'exercici...

Ara, aquest és un tema molt menor, perquè fixi's bé que és «relatiu a compra de béns corrents i de serveis que en l'últim trimestre del 95...», o sigui, en definitiva, això vol dir que el rebut del telèfon, de l'aigua, del gas –si és que hi ha gas, servei de gas, o el servei corresponent–, com vostè sap perfectament, com sabem tots perfectament, no es cobra al dia, sinó que hi ha una facturació i hi ha un decalatge en el temps. I això només vol dir que es computin dotze períodes si és mensual, o quatre períodes si és trimestral, o sis períodes si és bimensual, prescindint que sigui un..., forçosament serà de l'exercici anterior, i que l'últim pagament de l'exercici corrent no se satisfarà fins l'any que ve. Per tant, aquí no... Sempre m'ha estranyat que s'oposin amb tanta ferotgia a aquest article 20, esmenant-lo –de supressió– per tot arreu.

I, òbviament, l'esmena 175, doncs, va lligada amb aquesta. Precisament dóna unes garanties perquè no hi pugui haver cap temptació de desviació d'aquesta qüestió, perquè explica exactament com s'ha de fer.

Finalment, l'esmena 176 és la típica esmena d'informació, i la resposta és la que habitualment els vinc donant. (*Remor de veus.*) Ah!, 177. És que havia apuntat –perdoni'm, senyor Novella– la 176. Bé, doncs, és un tema també d'informació, amb la particularitat que és una informació reforçada en el sentit que es necessita informe previ favorable. Vol dir que encara és un dret de veto... Si estava en desacord amb l'esmena 176, més estaré en desacord amb la 177, que demana un paper vinculant per al Parlament a través de la Comissió aquesta. És un tema que..., l'aprovació del Pressupost correspon al legislatiu; ara, l'execució i la gestió corresponen a l'executiu i, per tant, no creiem que des del legislatiu hàgim de donar visticlaus previs.

Per tots aquests motius, senyor president, ens oposarem a l'adopció d'aquest conjunt d'esmenes que acaba de defensar el senyor Novella.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Escudé. L'esmena 136, del Grup Socialista; per defensar-la, té la paraula la diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies, senyor president. Defensaré –si en vol prendre nota, que són bastantes– la 136, 137, 138, 140, 42, 46, 48, 50, 51, 52, 55, 58...

El president

La 54, no?

La Sra. Barenys i Martorell

No. 58, 202 i 272.

Aquest primer bloc d'esmenes... (*Pausa.*) Aquest primer bloc d'esmenes, senyors diputats, senyor Escudé, de l'article 11 també és tradicional. El senyor Novella les ha defensades amb molta illusió, però ha de saber que no ens en sortim. Fa molts anys que estem intentant modificar aquest article que fa referència al règim de concessió de les subvencions, i no trobem la manera de fer-ho, perquè el Govern està molt còmode amb aquest article. Nosaltres presentem diverses esmenes: la 136, que fa referència al punt 2, ja que volem suprimir això del «collectiu de beneficiaris potencial, general o indeterminat que seran objecte de subvencions», perquè ens sembla que és una porta àmplia d'entrada de tothom a poder concórrer al règim.

L'altra és a l'article 4; per a l'article 4, senyor Escudé, tenim diverses opcions: una de supressió, que fóra el que més ens agradaria; una altra de modificació, la 138, una modificació que es concreta en uns quants aspectes, i l'altra, la 140. Però, en definitiva, el que pretenem en aquest article 4 és acabar amb la no-concurrencia pública i que aquesta sigui pública per a tothom, en funció de les característiques que s'especifiquin; que la designació d'aquestes subvencions no pugui ésser a dit del conseller corresponent, perquè, encara que ho publiqui prèviament, ho pot haver decidit; que les subvencions no puguin ser innominades o genèriques, perquè, en definitiva –ho dèiem en el debat de l'any 95– hi ha altres vies alternatives que considerem, des dels bancs de l'oposició, que són més transparents, com són, per exemple –i això ho ha fet alguna conselleria– prorrogar les convocatòries més específiques fins a final d'any –això ho ha fet la Conselleria de Benestar Social, i entra en una contradicció amb aquest article 11– i, sobre-tot, treballar en base a programes i convenis. Perquè, aquesta subjectivitat de determinades conselleries i, concretament, de la Conselleria de Benestar Social, la constatem: no fa gaire dies ens ha arribat una carta d'un barri de Barcelona on, com que no són «vivendes» d'Adigsa, el conseller de Benestar Social no vol facilitar ajut econòmic en funció de l'especificitat o les característiques d'aquest grup d'habitatges, la qual cosa és totalment incoherent.

Per altra banda, de les esmenes 202 i 150, n'hem parlat ja i també són una esmena clàssica, que és que a la convocatòria de subvencions o concerts hi hagi la reserva de la quota de minusvàlids. Home, hi ha una modificació en aquest moment en aquest tema, que és la Llei de contractes de l'Estat, aprovada pel Govern i per vostès: en l'etapa del Govern socialista, s'inclou amb una addicional aquesta obligatorietat. Aquí hi havia una normativa de l'any 87 o 88 que es va perdre, però en aquest moment tenim una altra normativa; o sigui que, en el moment que vostès facin concerts per obres o per qualsevol altra qüestió, haurien de demanar que es tingui en compte el que diu, el que explicita la Llei de contractes de l'Estat.

L'esmena 151 creiem que també és interessant, i ens agradaria que la tinguessin en compte, i si no ho tenen en compte ara, que suposo que no perquè, encara que

no estem a l'apartat d'ampliacions de crèdit, vostè també continuarà dient que no..., a la 151 es tracta de canviar el règim de concerts per atorgar subvencions a les entitats d'iniciativa social de la xarxa bàsica de serveis socials de responsabilitat pública. És a dir –i aquesta és una petició que ens han fet les entitats a tots els grups de la cambra–, que s'acabi amb la línia de subvenció per a aquelles entitats que estan col·laborant, que estan treballant de manera subsidiària en l'aplicació o en el compliment o en el desenvolupament de la xarxa bàsica de serveis socials, perquè aquestes entitats estan en un règim de total arbitrarietat: ara sí, ara no..., però estan fent funcions que hauria de fer el Govern de la Generalitat; per tant, les tenen en consideració o no les tenen en consideració? La política del Departament de Benestar Social concorda molt poc. Per tant, aquesta és una línia que s'ha de canviar, una línia d'actuació, una línia política, si volem en realitat desplegar la xarxa de serveis socials i... Perquè, què passaria si aquestes entitats pleguessin i deixessin de fer el que fan? Que el Govern de la Generalitat es trobaria amb unes obligacions que no podria assumir; per tant, el més pràctic fóra concertar.

Després hi ha l'esmena 152, que fa també referència a les subvencions concedides a les entitats d'iniciativa social. Nosaltres creiem que el Govern està situat en una situació de comoditat; quan no pot pagar, lliura un certificat a les entitats perquè el banc els avanci els diners, però en acabat hi ha un problema d'interessos. Normalment, les entitats estan cobrant, les entitats d'iniciativa social estan cobrant en un any, un any i mig, a vegades més, les subvencions, i se'ls està fent una bola bastant grossa pels interessos que han de pagar a les entitats bancàries. Aleshores, fóra just i fóra lògic... Ja sé que això és difícil d'aprovar aquí en el debat de pressupostos –no hi ha ni el senyor Macià Alavedra, que és el que hi hauria de donar el vistiplau–, però ens semblava que ho havíem de plantejar com un inici del debat, perquè ho continuarem presentant amb alguna iniciativa parlamentària; encara no hem decidit quin tipus d'iniciativa.

Les altres dues esmenes són la 155 i la 158, que fan referència... –un momentet–, la 155 i la 158, que fan referència a quan les entitats locals o socials s'anticipin al programa de govern, vistes les necessitats socials, i facin una inversió pública. Aleshores, diu que el Govern podrà reemborsar aquestes quantitats en tot o en part –en tot o en part–, i nosaltres considerem que, si una entitat de tipus social o de tipus local fa una inversió per complementar la xarxa de serveis socials sanitaris educatius, allò lògic, ja que s'anticipa el Govern de la Generalitat a donar resposta a les necessitats socials, és que quan es faci aquesta inversió, aquesta reinversió, es tornin, no en tot o en part, sinó en tot, les despeses que hagi pogut suposar la construcció o la gestió que s'hagi hagut de fer.

L'altra és la 272; és una esmena d'addició, és una disposició addicional que respon també a una preocupació manifestada per la Federació de Sords de Catalunya, recentment, en una reunió a la qual vàrem assistir el senyor Rafael Hinojosa i jo mateixa. Se'ns van presentar unes queixes bastant fortes, bastant virulentes, pel

que fa referència a la Resolució 163/IV, que va aprovar aquest Parlament de Catalunya per unanimitat; feia referència a la promoció i la difusió del coneixement del llenguatge de signes, i en la qual el Consell Executiu es comprometia a adoptar progressivament el bilingüisme entre el llenguatge oral i el de signes en l'àmbit de l'educació de Catalunya. I això va ser fruit –i ho recordaran– d'una comissió d'estudi que va crear aquest Parlament, i l'objectiu era propiciar la integració del col·lectiu de sords i mantenir l'escolarització en el sistema educatiu ordinari. Hi ha una sensació generalitzada de decepció i també de bloqueig d'aquesta Resolució, i nosaltres els demanàvem que, ja que –no sabem per quina raó– aquesta qüestió s'ha paralitzat, que el Parlament pogués mandat, a través de la Llei de pressupostos i a través d'un article, d'una addicional, que es fes un pla que inclogués aquests acords, ja ratificats per tots els grups parlamentaris, per impulsar l'acció del Govern.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. Les esmenes 136 i 137, com deia bé la senyora Barenys, són tornar a treure, un any més, el tema de les subvencions innominades o genèriques en què no és possible promoure la concurrència pública. Aquesta és una realitat; ho hem discutit moltes vegades, ho deia bé la senyora Barenys. Hi ha l'esmena 138, que és, diguem-ne, un intent d'acostament suavitzant l'oposició, tot i que ha reconegut que l'oposició, en el fons, és total. Nosaltres discrepem dels dos conceptes: és una realitat l'existència d'aquest tipus de situacions en què, per les característiques que ha de complir l'entitat, empresa o persona de l'entitat destinatària, és tan concret, tan específic, que no és possible la concurrència pública, per l'especificitat d'aquestes característiques, i aleshores per això entra en joc aquest apartat 4: la garantia –com explicava abans en el debat d'Iniciativa per Catalunya sobre aquest article– de la publicació al DOGC d'aquestes subvencions, i per tant, un any més ens oposarem a aquestes esmenes.

Pel que fa referència a l'esmena 140, és tema d'informació, i ja saben quin és el criteri per a ampliar els tipus d'informacions o la profunditat o el grau d'intensitat de la informació a donar. Per tant, també ens hi oposarem; més en tant que aquí es posen uns terminis brevíssims: aquesta esmena 140 demana que d'això s'informi el Parlament en el termini de deu dies. Per tant, coneixent –especialment com coneix la senyora Barenys, dels molts anys que compartim aquests escons–..., doncs, el Parlament, majestàticament té un sistema de funcionar força lent i, per tant, no veig la gràcia o l'interès que tingui que el Govern ho comuniqui en deu dies màxims de termini.

Pel que fa a l'esmena 142..., ah!, bé, és tema també, aquest, d'aquestes subvencions innominades.

La 146 és una qüestió que ja ha plantejat abans el senyor Novella, que és aquesta qüestió que les administracions municipals tinguin un tracte diferent en el moment de la compensació de crèdits. Ja he explicat al senyor Novella el perquè no ho podem acceptar i, per tant, dono per reproduïda l'argumentació.

L'esmena 148 és una esmena similar a una d'Iniciativa i una altra d'Esquerra Republicana que vam discutir ahir: el tema de l'intercanvi..., millor dit, no intercanvi –intercanvi d'informació és el que jo deia que seria el desiderat–, sinó proporcionar informació unilateral, en el sentit Govern de la Generalitat i la seva Administració a l'Administració local. Ja vaig donar les explicacions per les quals, en tot cas, ens semblava que hauria de ser recíproca i, per tant, no seria ara el moment de reproduir-ho de forma única pel Govern de la Generalitat en el Pressupost d'enguanys.

L'esmena 150, que l'esmena 202 ve a ser el mateix tema com a disposició addicional, la senyora Barenys m'ha donat una petita sorpresa invocant un precepte legislatiu de la Llei de contractes de treball, no... Però, sí, de contractes de l'Estat. La veritat, desconec aquest element, però no poso en dubte que hi sigui; aleshores, el Govern de la Generalitat, malgrat el que he dit, ho haurà de fer perquè ho diu la Llei i, per tant, si ho diu la Llei, no tenim per què recollir-ho en el pressupost. En tot cas, serà exactament en les condicions que digui la Llei de contractes de l'Estat.

L'esmena 151, jo ja comprenc, conec moltes entitats d'altres tipus, no de xarxa bàsica de serveis socials, moltes entitats que voldrien tenir totes –i és obvi i és humà– la seguretat del futur a través del conveni, sabent que es pot comptar amb uns exercicis; és molt factible o és molt desitjable que una entitat que rep un ajut, rep una aportació de la Generalitat, pugui programar el seu futur. Ara, per aquesta idea de què parlàvem del pressupost anual, també es fa difícil que, sistemàticament, el Govern de la Generalitat agafi compromisos plurianuals; ja ho pot fer per llei amb les inversions, però, en principi, doncs, és refractari a fer-ho amb el capítol 4. En tot cas –la senyora Barenys ho ha dit bé–, el Departament té una política diferent d'aquesta preconcintada a través d'aquesta esmena perquè manté tant la concertació com les subvencions a entitats d'iniciativa social; hi ha una legislació aplicable, un Decret legislatiu, el 17 de l'any 94, etcètera, i per tant, nosaltres ens amotllarem al que digui el Decret i no veiem la conveniència o la necessitat –millor dit– de modificar-ho per la via pressupostària.

En l'esmena 152, que em sembla que no n'ha parlat gaire, però parla d'interessos de demora per a un tipus determinat de beneficiaris. Bé, doncs, n'ha parlat. També se n'ha parlat en algun altre moment del debat i l'argument és el mateix: per què establir tracte diferent sobre el pagament d'interessos segons els tipus de perceptor que sigui. Si la Generalitat provoca un perjudici hipotètic, doncs, és en tots els casos i no només en els de serveis socials.

Pel que fa referència a l'esmena 155, és clar, aquesta és una qüestió, senyora Barenys, que no sé si s'hi ha fixat, que aquesta esmena és a un article –i el títol ho diu molt

clarament—, que és l'article 14, que és execució anticipada de projectes. És clar, vostè diu: «Home, és que fan l'esforç de completar la xarxa...» Bé, ho fan, fan aquest esforç, molt lloable, de comú acord amb el Govern de la Generalitat amb un conveni que pacten en cada cas. Aleshores, com ja hi ha hagut en un altre moment una esmena que em sembla que era d'Iniciativa per Catalunya en el mateix sentit, doncs, entenem que el Govern de la Generalitat pagui interessos a l'ajuntament, l'entitat local fa de finançador, fa de banquer de la Generalitat. Això seria correcte si el que tingués exclusivament l'interès a fer aquesta execució anticipada fos només el Govern de la Generalitat; és que són les dues administracions, no hi ha obligació de fer-ho. I per tant, doncs, en ser d'interès mutu el que passa és que el Govern de la Generalitat paga exactament el que hauria pagat i, diguem-ne, fa una ajuda indirecta a aquell territori en el sentit que aquesta instal·lació, que sigui construcció escolar, biblioteques o centres poliesportius, etcètera, ho faci de forma anticipada, però que no li costi més diners.

L'esmena 158, és clar, va lligada amb aquesta matèria, perquè l'esmena socialista pretén que ho reintegri, que suprimeixi la referència en tot o en part, perquè hi pot haver un conveni que, per interès de l'organisme municipal o d'administració local, que desitja l'execució anticipada, estigui disposat a pagar-ho tot o una part més important. Per tant, aleshores, ens sembla que és prou flexible dir en tot o en part; i per tant, doncs, ens oposarem a deixar que sempre la Generalitat ho hagi de pagar tot.

L'esmena 202 ja l'hem comentada, perquè és la mateixa que havíem comentat fa un moment en el tema de les reserva de llocs, en les places per a minusvàlids. I l'esmena 272, és veritat, la senyora Barenys ha explicat aquesta decisió unànime, aquesta resolució del Parlament i per això el Govern de la Generalitat, complint aquesta resolució, ha elaborat materials didàctics per a l'aprenentatge del llenguatge, aquell llenguatge, adreçats als professionals del CREDA, que són els centres de recursos per a deficients auditius; s'han fet dos cursos ja i també s'ha elaborat material per als alumnes; s'ha fet formació de logopedes. Per tant, tot això forma part del compliment d'aquesta normativa. Veig que la senyora Barenys es mostra escèptica sobre el grau de compliment, però, bé, el Departament considera que, dintre de les disponibilitats pressupostàries, està donant compliment a aquesta resolució del Parlament. Per aquest motiu, senyor president, arribat el seu moment, el nostre Grup s'oposarà a l'adopció d'aquest conjunt d'esmenes que ha defensat la senyora Barenys.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Escudé. Per presentar l'esmena 154, del Grup Socialista, la defensarà el senyor Martí Carnicer, el diputat Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, la 154 i en el mateix torn acumularia, encara que és un tema relativament diferent, la 235, 38

i 39. L'esmena 154 fa referència a l'apartat de construcció i adquisició d'immobles. Nosaltres demanem que aquest és un tema relativament polèmic, fins i tot recentment els mitjans de comunicació també s'han fet ressò d'algun tema relacionat amb béns immobles. I per tal d'evitar susceptibilitats entenem que seria bo i necessari que abans de l'adquisició de béns immobles el Consell Executiu sol·licités un informe previ d'experts on s'analitzés la conveniència de l'adquisició, atenent la ubicació, a preus mitjans de zona, i sempre seguint criteris d'austeritat. I no ho diu la nostra esmena, però evidentment s'entén que s'hauria de parlar d'experts independents; és a dir, d'experts que realment donessin suficient fe que l'operació que s'efectuarà sigui una operació que en cap cas pogués suscitar cap tipus de dubte. Ens sembla que seria un element interessant donades les referències que en els darrers moments, o en els darrers temps, hi ha hagut sobre aquest tema.

L'esmena 235 és una esmena d'informació; es tracta d'alienació del capital d'empreses públiques o d'empreses amb participació de la Generalitat. I el que demanem és que quan es produeixi, doncs, se'n doni compte al Parlament de Catalunya. Ens sembla una mesura totalment lògica que estiguem, que aquest Parlament estigui més o menys al dia de quina és la situació de la participació de les diferents empreses, que, si no, ens obliguen a allò, anar fent preguntes, amb una certa temporalitat, de quina és la situació. Home, el millor seria estar al dia perquè, és clar, entre que es fa la pregunta i es rep la resposta, doncs, passa un temps determinat; en canvi, estar suficientment al dia sobre aquesta qüestió ens sembla interessant.

L'esmena 238... Primer, l'esmena 235 té —i al diputat senyor Escudé no se li haurà escapat—, hi ha aquest element d'informació, però també hi ha un element que en tot cas acompanya, que és la supressió del darrer paràgraf, en què es diu: «fins i tot si aquesta alienació comporta la pèrdua de la posició majoritària». De fet, són dos elements que es complementen i que, en tot cas, es justifiquen en l'esmena 238, en què nosaltres diem que, quan l'alienació de béns immobles sigui superior als 2.000 milions de pessetes o l'alienació de determinats títols en societats comporti la pèrdua de la majoria de la Generalitat en aquestes empreses, es requereixi l'autorització del Parlament. La qüestió del plantejament és òbvia; es tracta de béns immobles importants, de 2.000 milions de pessetes; no n'hi ha prou, segurament, amb la consignació pressupostària, sinó que seria necessari veure, analitzar aquells informes que dèiem en l'esmena anterior sobre l'adequació; i igualment la pèrdua o no de la majoria en determinades empreses, en determinades societats, pot ser un posicionament en algun moment de tipus polític, per tant, que requereixi des del nostre punt de vista l'autorització del Parlament.

I finalment, l'esmena 239 és a la disposició addicional onzena, sobre «Adquisició o arrendament de locals i immobles pel sistema de contractació directa», que aquí la veritat és que hi ha una redacció molt «farragosa», molt complexa i que hauríem d'haver anat a cercar diferent legislació per veure què és el que realment estan canviant. I davant del dubte de no saber

1190

exactament què és el que estan canviant, hem anat segurament al que el senyor Escudé pot dir que és el recurs fàcil, però en qualsevol cas és concloent; diu: «sempre d'acord amb la legislació vigent». Perquè, si no, com el senyor Escudé sap, la Llei de pressupostos pot modificar, encara que sigui amb una certa temporalitat limitada –en aquest cas, doncs, seria pels quatre o cinc mesos que ens queden d'exercici de 1996–, podria modificar determinada legislació i possibilitar que l'adquisició o arrendament de locals o béns immobles s'efectués amb una sistemàtica diferent a la que, en termes generals, preveu la llei. Per tant, nosaltres diem: «Escolti, miri, saben, si ho volen fer, facin-ho, però sempre d'acord amb la llei. I si no ho volen fer d'acord amb la llei, en tot cas explicitin davant d'aquesta cambra que no volen actuar d'acord amb la llei.»

Gràcies, senyor president.

El president

Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. L'esmena 154 nosaltres entenem que és supèrflua en el sentit que hi ha una ordre de la Conselleria d'Economia, l'ordre del 27 de novembre de 1984 –llunyana ja–, l'article quart de la qual diu, mana que es faci un informe previ d'experts, arquitectes o persones qualificades, amb caràcter preceptiu en l'adquisició d'immobles per contractació directa. Per tant, aquesta major transparència que li sembla que es produiria especificant a través d'un nou apartat d'aquest article que es sollicitarà un informe previ d'experts, doncs, no cal, perquè ja ho diu la legislació vigent i no cal repetir-ho aquí.

El que és l'esmena 235, evidentment, com que hi ha un punt després de la modificació, s'entenia que es substituïa tota la resta. De fet, aquest és un tema que ahir recordo que amb el senyor Huguet, d'Esquerra Republicana, ja el vam discutir. El senyor Huguet no arribava al cas del Grup Socialista, d'impedir l'alienació total de la posició majoritària o que comporti la pèrdua de la posició majoritària, i demanava una presència sempre en el consell d'administració. L'argumentació que vaig donar, doncs, sembla que és vàlida també aquí, i nosaltres també ens hi oposarem.

L'esmena 238 és un altre tema en què es vol imposar l'autorització prèvia del Parlament. El mateix article ja preveu proporcionar informació. Ara, informació sí, però autorització prèvia entenem que és un tema de gestió del pressupost i, com hem dit en diverses ocasions, doncs, entenem que és competència del Consell Executiu.

En aquesta esmena final, que realment és una esmena estranya –estranya, ara l'entenc, un cop el senyor Martí Carnicer ha explicat que és fosca la redacció de la disposició addicional onzena–; però, és clar, intentar solucionar l'aparent foscor d'un text dient «bé, no ens emboliquem, que sigui d'acord amb la llei.» Senyor Martí Carnicer, és obvi que les coses s'han de fer d'acord amb la llei i no contrari a la llei. L'argument sofisticat de

dir: «Si vostè no diu que..., posa per escrit que actuarà d'acord amb la llei, és que pensa actuar en contra.» Home, no, el 99,9% dels habitants d'aquest país estarien fora de la llei, perquè, fora dels pocs que recorren a algun advocat de mentalitat envitricollada que el vagi aconsellant en cada moment: «Vostè vagi dient a cada cantonada: "Jo vull complir la llei", perquè, si no, està fora de la llei», em sembla excessiu. Bé, en tot cas, si hi ha problemes, que hi poden arribar a ser, d'especificar aquesta fórmula tan sintètica que dóna aquesta disposició onzena, discutim-ho, i de cara a un altre exercici potser podrem trobar, de comú acord, un text més entenedor, que el tranquil·litzi a vostè i que digui el mateix. Ara, aquesta obvietat no creiem que resolgui més. I per això, senyor president, a aquesta esmena, com a les altres, ens hi oposarem en el moment de la votació.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Ara l'article 18, l'esmena 165, del Grup Socialista, i el que hi hagués d'acumulació.

El Sr. Carnicer i Vidal

Sí, senyor president, acumulem les 165, 166, 170, 171, 229, 304, 305 i 306. Hi ha un comú denominador: es tracta d'esmenes relacionades amb la informació que el Govern, des del nostre punt de vista, ha de donar a aquesta cambra. El senyor Escudé ens deia: «La llei, s'ha de complir sempre», però el senyor Escudé ha de recordar –i ho recorda, i ho sap– que la Llei de pressupostos modifica altres lleis, i amb el seu caràcter tan plural és vigent mentre dura l'exercici d'aquell pressupost.

Esmena 165. S'ha suprimit la referència que la liquidació s'ha de fer abans del 30 d'abril. Què vol dir això? Que no hi ha temporalitat en el moment de fer la liquidació? Nosaltres retornem al 30 d'abril. Escolti, la liquidació, ens sembla que el 30 d'abril..., i segurament és una data relativament àmplia, però, bé, no ho discutim, això, però que es faci per al 30 d'abril.

Esmena 166. Fa referència al conjunt de documentació que forma part de la liquidació del Pressupost; nosaltres entenem que s'ha d'explicitar dient que tota aquesta documentació s'integra en el Compte General de la Generalitat de Catalunya i serà tramesa a la Sindicatura de Comptes. Estem cansats de sentir la Sindicatura sobre la necessitat de rebre tota la documentació, sobre el fet que, determinada documentació, alguns organismes no la hi envien..., llavors, ens sembla bo que, encara que en algun moment pugui suposar una d'aquelles obvietats que, de vegades, al senyor Escudé li semblen innecessàries, ens sembla bo que en aquest cas, i potser de forma excepcional, s'expliciti la necessitat que tota aquesta documentació ha de ser enviada a la Sindicatura de Comptes.

L'esmena 170 és una esmena tradicional en què entenem que, al Pla d'auditories s'han d'incloure totes aquelles entitats el pressupost de les quals superi els 25.000 milions de pessetes. He sentit, evidentment, en l'argumentació anterior, que el senyor Escudé ha fet a

una esmena del Grup d'Iniciativa, em sembla, dient que això al seu moment havia format part d'un pacte... És cert, és cert que havia format part d'un pacte, però això no estableix que en aquest moment puguem generalitzar. Però nosaltres desitgem que es generalitzi aquest acord a totes aquelles entitats que tinguin un pressupost superior als 25.000 milions. Em pot dir: «No, és que ja ho fan...» Bé, no n'hi ha prou, segurament, que ho facin: el que cal és que aquest Parlament tingui la seguretat, per llei –com és la Llei de pressupostos–, que es fa. Jo crec que és un mínim control saber que disposarem, segur, d'una auditoria de totes les empreses, totes les entitats el pressupost de les quals superi els 25.000 milions de pessetes

Esmena 171, que també és un altre clàssic. Diu que el Govern pot proposar reduccions pressupostàries dient, allò..., com les compensa; l'oposició no, l'oposició no. Bé, vostè sap que aquest és un tema clàssic en què estem en desacord: que, com a mínim, entenem que ens hem de situar en el mateix pla d'igualtat i, en tot cas, el Govern, a través dels grups parlamentaris que li donen suport, que exerciti en aquesta cambra els controls que consideri suficients, però també nosaltres entenem que els grups de l'oposició tenim, des del punt de vista de fer propostes, els mateixos drets, evidentment, que pugui tenir el Govern.

Esmena 229. Aquí hem fet una reformulació del que eren un conjunt d'esmenes del nostre Grup, en el sentit de reclamar quelcom que en tots els debats pressupostaris és un clam: la necessitat d'aquesta cambra de dir: «Miri, vostès tenen la majoria absoluta, malgrat que després en els pressupostos vostès fan i desfan d'aquella manera que consideren convenient, que modifiquen, que amplien, que pressuposten a la baixa, que deixen de considerar determinades despeses, que posen alguns ingressos que sabem que després no seran realitat..., malgrat tot això, com a mínim, informin-nos adequadament.» I el que hem fet és resumir en un únic article tot el que nosaltres entenem en aquest moment que són les necessitats que té el Parlament d'informació que li ha de proporcionar el Govern: estat d'execució –que ja està previst en la Llei–, informació sobre l'evolució del dèficit –que la preveu el Govern en un altre article–, aplicacions d'aportacions de capital, obligacions d'exercicis anteriors, memòries dels avals, informació sobre les hores extra, sobre l'endeutament, etcètera, i cada un amb la seva periodicitat i amb les seves possibilitats. Entenem que aquest és un tema important, important perquè forma, una mica, part de les relacions que s'han d'establir entre aquesta cambra i el Govern. Per tant, aquesta cambra ha de tenir la informació necessària i suficient per a poder exercir aquell paper que les lleis, concretament, però també que la llei de la democràcia, en termes generals, estableix per a un parlament, que és el de control, també, del Govern, el d'impuls, però també el de control. I aquest control, sense la informació necessària, entenem que no es pot fer, i per això, d'alguna manera, amb aquesta proposta intentàvem superar l'encallament en què s'havia situat el tema en anys anteriors, dient: «Miri, globalment, aquí està tota la informació que entenem que és necessària; parlem-ne, discutim-ho, busquem les maneres de fer-ho una realitat.»

Esmena 304. Bé, ja en l'argumentació de l'esmena a la totalitat, però també amb altres intervencions que hem anat fent sobre aquest tipus de qüestions, nosaltres entenem que el Pressupost de la Generalitat o, en general, l'Administració, la mateixa Generalitat en sí mateixa, presenta alguns problemes, uns problemes recurrents, derivats d'una certa inflació galopant i d'increment galopant de les despeses corrents. Per tant, aquesta és una proposta amb un cert contingut polític, de dir: «Escolti, en el Projecte de llei...», aquí, hi ha un error, perquè, en tot cas, hauria de dir: «en el Projecte de llei de pressupostos de 1997...», evidentment, no en el del 96 –esmena 304, senyor Escudé–, dir que, conjuntament, en el projecte de 1997 el Govern ha de presentar un programa que permeti l'adequació i la reducció de les despeses corrents de la Generalitat. I parlem-ne. I discutim-ho. I diguem amb quins criteris. I diguem amb quins camins. Aquest ens sembla que és un dels elements que ens pot, a tots plegats, Govern i oposició, entrar en el camí de la racionalitat, pactant allò que puguem pactar, acordant allò que considerem necessari, però, en tot cas, assentant les bases per a una evolució futura de l'Administració de la Generalitat, que entenem que en aquest moment, amb unes despeses corrents que any rere any estan pujant 2, 3, 4 punts per damunt de la inflació, amb unes inversions que en els darrers anys estan baixant en barrina, amb un endeutament que també està creixent fins a 1 bilió 400.000 milions de pessetes en aquest moment, estem en una situació que entenem que pot fer falta un cert pacte, un cert acord global sobre aquest plantejament, i creiem que això es podria fer sobre un programa que pogués presentar el Govern.

Esmena 305 i esmena 306. Bé, aquí hi ha una qüestió: iniciem, per dir-ho d'alguna manera, el plantejament d'una qüestió que de manera global jo crec que no s'havia plantejat en aquesta cambra, al nostre Grup ens semblava que no s'havia plantejat en aquesta cambra; no vol dir que algun moment determinat, sobre alguna empresa concreta, sí que s'hagués plantejat, però, en qualsevol cas, el sector públic català, el sector públic dependent de la Generalitat, ja és un sector públic important –crec que són entre seixanta i setanta unitats, entre empreses i organismes autònoms–, i és un sector públic en què la participació dels diferents grups de l'oposició és molt minoritària, no dic que sigui nulla, perquè en algun cas hi ha presència de membres dels altres grups de l'oposició, però caldria, segurament, plantejar la necessitat de la participació també dels altres grups polítics en consells d'administració, en organismes de govern o, si més no, de participació en la gestió d'aquestes entitats i d'aquestes empreses. Per tant, aquí nosaltres hem plantejat dues esmenes que permetin obrir el debat; en tot cas, una, que seria dir que en el nomenament dels consells d'administració s'ha de tenir en compte la pluralitat política del Parlament de Catalunya, i una altra és dir..., ja és allò..., la possibilista, de dir: «Com a mínim, expliqui'ns quins són els nomenaments que fan.» I, això, ho establím en un termini de tres mesos.

Gràcies, senyor president.

El president

Pel torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. L'esmena 165, aparentment, és una resposta que podríem dir «lewis-carrolliana», en el sentit d'*Alicia al país de les meravelles*, allò que diu la reina: «Ahir, melmelada; demà, melmelada; però avui, no melmelada». I no és aquest el cas, perquè, efectivament, l'any passat hi havia aquesta precisió del 30 d'abril; l'any que ve hi haurà aquesta precisió, però aquest any no. I aquest any és lògic que no hi sigui: sap quin dia som, senyor Martí Carnicer? Som el 23 de juliol. Quin sentit tindria ara posar que el 30 d'abril hi hagués d'haver aquesta obligació? L'any que ve hi serà, senyor Martí Carnicer, com l'any passat hi va ser.

Esmena 166. Aquesta documentació que diu que s'ha d'integrar en el Compte general, doncs, és que la Sindicatura ja la rep, ja té efecte, i, a través de la Sindicatura, nosaltres, els membres del Parlament; per tant, no creiem que s'hagi d'incloure en el Pressupost de la Generalitat aquesta obligació de trametre aquesta informació a la Sindicatura. El senyor Martí Carnicer ha dit: «Oh!, és que hi ha algú que no ho fa.» Si algú no ho fa, tenint-hi obligació ja ara, ho farà perquè ara ho digui el Pressupost? La situació és la mateixa.

Esmena 170. Sí, és una esmena que ja hem debatut amb el Grup d'Iniciativa, prèviament, i el senyor Martí Carnicer ha recordat de quin cas es tractava. Jo encara diria més: és l'esmena que en podríem dir l'esmena Rosa Martí, eh?, perquè amb la senyora Martí —que la trobem molt a faltar, la seva vibrant personalitat, en aquest Parlament—, ens va convèncer, pagant el preu corresponent, acceptant coses que el seu Grup no volia acceptar, per pactar una determinada regulació d'un organisme, i ara, com li deia al company seu, company d'oposició, d'Iniciativa per Catalunya, que ara, perquè sí, sense cap contrapartida, ho ampliem, no hi veiem el motiu, i és ben cert, senyor Martí Carnicer, que la Sindicatura de Comptes, habitualment, com és obvi, inclou tota empresa important.

L'esmena 171, també n'hem parlat abans amb Iniciativa per Catalunya; jo comprenc que vostè vulgui estar al mateix nivell de comprensió i de facilitat de modificació del Pressupost que el Govern de la Generalitat, però nosaltres no ho veiem de la mateixa manera, i precisament vostè es queixa que el Govern té massa facilitat per a fer modificacions i, en definitiva, ara resulta que vostès del que tenen desitjos no és que el Govern no en tingui, sinó que vostès en tinguin tants com el Govern. L'argumentació ha estat ja donada al seu moment.

Esmena 229. L'esmena 229 és una esmena que ja té un any d'antiguitat; està una mica en la línia d'aquella tendència d'Iniciativa per Catalunya, també, de presentar nous articles addicionals. De tot aquest reguitzell, perquè ocupa pràcticament una plana del *Butlletí*, el contingut d'aquesta esmena, hi ha un detall exhaustiu de temes, elements i conceptes que, segons el Grup Socia-

lista, s'hauria de donar informació permanentment; algunes d'aquestes informacions, no totes, evidentment, ja es trameten, estan recollides a la Llei de finances públiques de Catalunya; en canvi, n'hi ha d'altres, altres peticions en aquest reguitzell de temes, que són d'un grau que nosaltres entenem excessiu de detall i, per tant, creiem que és millor, ja que comptem, dependent del Parlament, amb la Sindicatura de Comptes, que sigui la Sindicatura qui ens faci aquest treball previ de desbastament de les informacions econòmiques d'aquest tipus que vostè demana. Per tant, entenem que ja és suficient el nivell d'informació que el Govern està donant en aquests moments.

L'esmena 304. És clar, ara ens diu el senyor Martí Carnicer que és un error d'any. Realment a mi em va sobtar una mica, però vaig pensar que potser era una esmena que s'havia redactat en aquell moment que es negociava aquella llei que, a petició d'una esmena socialista, que vam acceptar, s'obligava el Govern de la Generalitat a presentar el Pressupost per l'any en curs, per l'any 96... Però bé, si és que es tracta..., és clar, si es tracta de l'any 96 no té sentit que, acompanyant-ho..., però, bé, si es tracta de l'any 97, aleshores, ens sembla excessiu aquest caràcter trans anual d'una disposició addicional, en el sentit que en el pressupost del 96 es contregui una obligació per al futur, per a l'any 97; quan arribi el pressupost de l'any 97 discutim, o abans, a través dels mecanismes de la proposició de llei o de la proposició no de llei, o com vulguin, podem debatre aquesta qüestió, però no ens sembla adequat recollir una obligació per a un exercici posterior en l'any en curs, l'any 96.

Esmena 305: ja el senyor Martí Carnicer ha acceptat que és una esmena un xic especial, perquè, és clar, realment, no és directament pressupostària, diria jo, aquesta matèria, de donar una variació a la forma de designar els consells d'administració de les empreses i els organismes autònoms, que, efectivament, com deia el senyor Martí Carnicer, com recordava, n'hi ha una bona colla. Ara, pràcticament totes aquestes empreses, o almenys, segur, els organismes autònoms, la llei corresponent de creació estableix la forma, la mecànica de designar els membres corresponents. N'hi ha uns, com deia el senyor Martí Carnicer, que hi ha una representació parlamentària, altres no. No és que ens tanquem en banda en aquesta matèria, ara, entenem que és una qüestió no pressupostària, que caldria modificar totes aquestes lleis, caldria veure, negociar i intentar arribar a acords: què vol dir tenir en compte la pluralitat política, que hi hagi una representant..., el senyor Martí Carnicer deia «l'oposició». Existeix una oposició clara, nítida, d'uns grups determinats? Sí? No? Aquesta representació és unitària, és proporcional? Bé, tots són temes, tots són incògnites, no ha precisat res en aquest tema tan interessant, el senyor Martí Carnicer, en tot cas, de moment, com a disposició addicional del pressupost, entenem que no encaixa, i no ens tanquem, evidentment, en banda, a les negociacions que convinguin amb els altres grups.

I finalment, l'esmena 306, doncs, també insisteix una mica, molt tangencialment, en aquesta qüestió, quan diu que s'ha d'informar el Parlament sobre la compo-

sició. Tots aquests organismes fan la memòria preceptiva corresponent; a tota memòria es declara, es concreta, s'especifica qui són aquests càrrecs i, per tant, hi tenim un accés, perquè el Parlament els rep i, per tant, hi tenim un accés de primera mà.

Per tant, senyor president, malgrat l'escepticisme que observo en el senyor Martí Carnicer, al nostre Grup li sembla que hi ha elements suficients, suficientment sòlids per intentar, amb el nostre vot, rebutjar aquest conjunt d'esmenes que acaba de defensar el senyor Martí Carnicer.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Escudé. Per defensar l'esmena 188 i la que es considerin possibles d'agrupar, pel Grup Socialista, el diputat senyor Mir té la paraula.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. A part d'aquesta esmena, si m'ho permet, agruparia també en el mateix torn la defensa de les esmenes 192, 196, 199, 200 i 256 i 257.

El president

D'acord.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, totes aquestes esmenes fan referència al tema del personal al servei de l'Administració de la Generalitat. Es refereixen a diversos aspectes dels articles del pressupost, del Projecte de pressupost relatiu a aquesta qüestió. Alguns d'aquests aspectes, al nostre entendre, tenen una transcendència política limitada o escassa, com pot ser el tema de les esmenes 199 i 200, que, en definitiva, el seu objecte és definir millor i completar les competències del Consell Executiu en relació amb l'assignació dels complements de destinació i complement específic del personal al servei de la Generalitat, però altres esmenes tenen potser un contingut una mica més significatiu i que m'agradaria comentar amb una mica més de detall.

Aquest és el cas, per exemple, de l'esmena 188, que té per objecte regular el complement de productivitat i establir els criteris amb què s'ha d'assignar als funcionaris al servei de l'Administració de la Generalitat aquest complement. Segons el Projecte, en els termes del Projecte, concretament en l'article 24, apartat 1, lletra e del Projecte, els criteris amb què s'han d'administrar o s'han d'assignar aquests complements són, pràcticament, literalment, els mateixos que preveu la Llei de la funció pública, en definitiva, ens ve a dir una veritat de *Perogrullo*, en el sentit de dir que l'assignació del complement de productivitat s'ha de fer mitjançant una valoració individualitzada per a cada funcionari dels factors específics previstos en la Llei. Per descomptat, que la gestió d'aquest complement s'ha de fer mitjançant una valoració individualitzada per a cada funcionari, però el que no ens diu el Projecte és que

aquesta valoració s'ha de fer en relació amb els objectius que l'Administració assenyalava d'assolir per a cada lloc de treball. Si no hi ha aquesta determinació objectiva dels objectius que l'Administració assenyalava per a cada lloc de treball, difícilment es podrà mesurar amb un mínim rigor i amb una mínima objectivitat si cada un dels funcionaris assumeix o no aquests objectius i, per tant, mereix o no aquest complement. Creiem, el nostre Grup creu que és absolutament obligat per part del Govern fer, dur a terme aquesta valoració, aquesta determinació dels objectius assignats a cada lloc de treball, com a requisit previ per poder gestionar degudament aquest complement de productivitat. I això no ho fa l'Administració de la Generalitat, no ho ha fet mai, que sapiguem nosaltres, l'Administració de la Generalitat i, a la vista d'aquest Projecte de pressupostos, sembla que segueix sense tenir cap intenció de fer-ho.

L'esmena 192 fa referència a la necessitat, al nostre entendre, elemental, de prohibir ingressos atípics per als funcionaris, per al personal al Servei de l'Administració de la Generalitat. El personal d'aquesta Administració, igual que el personal de les altres administracions públiques, amb excepció només d'aquells casos absolutament excepcionals sotmesos al règim d'aranzel, per exemple, com serien, doncs, notaries i similars, la resta de personal ha de percebre únicament i exclusivament la retribució assenyalada en el salari corresponent. Creiem que aquest principi mereix una previsió expressa en el pressupost, i aquest és l'objectiu d'aquesta esmena.

Una altra esmena que per nosaltres té..., o un altre grup d'esmenes, millor dit, que per nosaltres tenen una importància també destacada són les esmenes 256 i 257. Aquestes dues esmenes fan referència a la necessitat de preveure, de posar en pràctica uns elements de gestió molt més ambiciosa del que s'ha dut a terme en els darrers anys, en matèria de formació del personal al servei de l'Administració. En uns moments de contenció obligada de la despesa pública, de virtual congelament de les plantilles de personal, creiem que és absolutament obligat, per poder fer el que s'està fent i per poder fer més del que s'està fent amb el mateix personal, invertir molt, invertir molts esforços en formació. I això no ho està fent l'Administració de la Generalitat, no ho ha fet l'Administració de la Generalitat de forma mínimament suficient en el passat i no veiem, en aquests pressupostos, una voluntat mínima de fer-ho en el futur. D'aquí que, aquestes dues esmenes, la 256 i 257, el Grup Socialista demana, per una banda, un projecte global de formació per al personal al servei de l'Administració de la Generalitat, projecte que hauria de fer el departament competent en la matèria, que no és altre que el de Presidència, i es demana també una reordenació, una reorientació dràstica de les funcions de l'Escola d'Administració Pública per potenciar-la molt més com a institució al servei de la formació del personal de l'Administració de la Generalitat.

I finalment, em vull referir a l'esmena 196, que afecta l'article 27, apartat primer, del pressupost. Aquest article, amb molt bon criteri, al nostre entendre, comença dient que durant aquest exercici no es poden trami-

tar expedients d'ampliació de plantilla ni creació o reestructuració d'unitats orgàniques que suposin més despesa, lògicament, en matèria de personal, si no és mitjançant la reducció del mateix import d'altres conceptes pressupostaris del capítol de despesa corrent. Ens sembla absolutament raonable, i poden estar segurs que tenen fins aquí, clarament, el nostre suport. És un compromís de contenció de la despesa de personal amb el qual estem absolutament d'acord. Però és que, acte seguit, el Projecte de pressupostos, després d'un punt i seguit d'aquest mateix article 27, ens diu que si en l'ampliació o en la creació de plantilles o en la reestructuració d'unitats orgàniques deriven de l'entrada en funcionament de noves inversions, l'increment de plantilla s'haurà de cobrir a costa de les despeses d'inversió del mateix Departament. En definitiva, la limitació que se'ns acaba de dir queda pràcticament sense efecte i se'ns ve a dir que si com a resultat de les inversions hi ha més despesa corrent, aquesta despesa corrent es farà menjant les inversions. Bé, francament, aquí hi ha una desautorització radical d'aquests bons propòsits de contenció de la despesa corrent que s'acabaven de fer.

Recordant una mica la imatge que ens feia ahir el senyor Escudé del tren dels germans Marx, aquí, probablement, no hi haurà diners per fer més via, ni diners per comprar més vagons perquè se'ls gastaran tots amb més maquinistes i més revisors. En definitiva no és aquest el plantejament que creiem nosaltres que han de tenir aquests pressupostos. Ja s'ha posat de manifest, i es va posar de manifest en el debat a les esmenes a la totalitat, com un dels motius de més desacord nostre i de la major part de grups de l'oposició en relació amb aquests pressupostos, que era el retall brutal de despesa d'inversió. En definitiva, aquí, en aquest epígraf, en aquesta segona part de l'article 27.1 del Pressupost, en definitiva, el que es fa és obrir una porta perquè aquests retalls en la inversió per finançar despesa corrent puguin ser virtualment il·limitats. És per aquest motiu que nosaltres presentem l'esmena 196, amb la finalitat d'eliminar radicalment aquesta possibilitat, amb la finalitat, en definitiva, de donar plena vigència a la limitació amb què comença l'article 27, apartat primer, que no hi poden haver increments de despesa corrent si no és a costa de la mateixa despesa corrent d'altres unitats o d'altres serveis.

Res més. Moltes gràcies senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. Pel que fa a l'esmena 188, el nostre Grup s'hi oposa perquè entenem que no cal modificar allò que diu l'article 67.3, lletra c de la Llei de finances públiques de Catalunya. Ja especifica quins són aquests criteris de compensació, aquestes circumstàncies objectives.

Pel que fa a l'esmena 192, aquesta incorporació d'un article 25 bis sobre la prohibició d'ingressos atípics,

nosaltres ens hi oposarem, no perquè hi estiguem disconformes, perquè hi estem d'acord, i és que això és còpia de l'article 68.3, de la Llei 17/85, de 23 de juliol; per tant, no cal repetir aquesta normativa sobre la prohibició d'ingressos atípics. El fet que no es digui en el pressupost no vol dir que hi estiguéssim d'acord, ans al contrari, que es poguessin fer aquests ingressos atípics per a determinades categories de funcionaris.

Pel que fa a l'esmena 196, que el senyor Mir l'ha defensada al final amb gran aparell crític i molts escarafalls, la veritat, m'ha sorprès una mica una defensa tan abrandada d'aquesta esmena, perquè aquest text no és res estrany i, sobretot, no és res nou, fa molts anys que hi és. El fet és que excepcionalment, si es dona aquesta circumstància, es pugui aplicar a inversió, les necessitats de posada en marxa. El senyor Mir m'ha tret la comparança amb el tren del Far West; en aquest cas, senyor Mir, per dir-ho de forma, em sembla, molt clara i senzilla, diria jo, aquí el que es pretén és que si hi ha un tren nou, sense maquinista, perquè no tenim dotació, despesa corrent, abans de fabricar un altre tren nou i tenir més trens nous sense maquinista, és més útil destinar una part d'aquesta inversió..., no fer aquest addicional tren nou i dotar de maquinista el tren que ja hem fet nou. Per tant, és una situació que ens sembla clara i neta i que no trenca cap principi filosòfic ni principi general. I per tant, com els altres exercicis anteriors, nosaltres donarem suport al text i, per tant, ens oposarem a l'adopció d'aquesta esmena 196.

L'esmena 199 ens sembla supèrflua, perquè allò que diuen vostès, l'assignació d'organismes no catalogats, per nosaltres incideix plenament en l'apartat que ja està previst, l'apartat a, que és l'assignació de nivells dels complement de destinació i de complements específics corresponents a nous llocs de treball. Són realment incorporacions de nous llocs de treball, en aquest cas, d'aquests catàlegs inicials d'organismes no catalogats i, per tant, ja està regulada la situació en l'apartat a i no cal crear, entenem nosaltres, un nou apartat a bis.

L'esmena 200... Segons la Llei de la funció pública, la Llei 17/85, de 23 de juliol, aquestes modificacions han de ser proposades només pel conseller responsable de la funció pública i, per tant, doncs, entenem que no es podria recollir aquí, perquè seria ampliar, complicar l'autorització. Perquè a l'inici d'aquest article 29, en el qual volen incorporar vostès aquest «qualsevol altre modificació», diu: «a proposta conjunta del departament competent en matèria de la funció pública i del Departament d'Economia i Finances». Nosaltres entenem que és suficient «el departament competent en matèria de la funció pública» i, per tant, no estariem disposats a incorporar, en aquest cas —que es necessita, a més, la participació del Departament d'Economia i Finances—, «qualsevol altra modificació que afecti les relacions del llocs de treball»; només aquelles que en l'apartat a i b d'aquest punt primer de l'article 29 contempla la Llei pressupostària.

Pel que fa referència a l'esmena 256, és clar, vostè parla, senyor Mir, de la necessitat d'un pla de formació del personal... Fins aquí podríem estar d'acord; ara, vostè demana moltes més coses. Demana una participació de les organitzacions sindicals: hem dit diverses ocasions

que hi ha una llei que explica en quins temes i quins no temes participen les organitzacions sindicals. Vostè no ens ho ha explicat, però en el text hi afegeix, a més a més, una consulta a les universitats. I encara més: tampoc ens diu que, a més, diu «debatut en el si de la comissió parlamentària corresponent». I, després de tot això –després de tot això–, aleshores sí que permet que aquest pla es faci per decret. Nosaltres no estem d'acord amb tota aquesta extraordinàriament complexa mecànica i entenem que no cal..., millor dit, que no ens convé incorporar aquest text com a disposició addicional al Pressupost. A part que podria dir que potser en una sèrie de casos és millor una descentralització d'aquests programes de formació, per l'especificitat d'una sèrie de llocs de treball, en els diversos departaments i organismes, que no pas fer un gran pla únic, però bé... En definitiva, l'oposició principal prové d'aquesta intervenció de tanta gent, per damunt de tot. *(S'encén el llum que avisa que s'exhaureix el temps d'intervenció.)*

Ja que el senyor president m'adverteix que se m'acaba el temps, bé, doncs, a l'esmena 257, només dir-li que aquesta capacitat que demana vostè per a l'Escola, entenem, com diu la Llei de creació de l'Escola, que és del Govern i no del mateix organisme.

Per aquests motius, senyor president, ens oposarem a l'adopció d'aquest conjunt d'esmenes que suara ha defensat el senyor Mir.

Moltes gràcies.

El president

L'esmena 194. Torna a tenir la paraula el diputat senyor Mir, que em dirà si agrupa més esmenes.

El Sr. Mir i Bagó

No, senyor president. Només em referiré, des de l'escó mateix, a aquesta esmena 194, que, malgrat estar en el Projecte de pressupost en el mateix capítol referit al personal i en el mateix article que parla de pensions del personal, de fet té una significació i una transcendència molt diferent, tota vegada que l'esmena nostra 194 afecta les pensions dels exconsellers i, per tant, té una incidència clara en els càrrecs polítics.

Bé, nosaltres no tenim, per descomptat, cap inconvenient a admetre i a donar suport a la necessitat que les persones que han ostentat un tan alt càrrec en l'Administració de la Generalitat tinguin, doncs, per poder donar viabilitat a la seva reincorporació al món laboral, tinguin dret a una pensió de divuit mesos. El problema que nosaltres advertim és quan preveu el text del Projecte que deixaran de percebre aquesta pensió en el moment que obtinguin una altra retribució amb càrrec a fons públics. I per què no també amb càrrec a fons privats? La raó de ser d'aquestes pensions, al nostre entendre, no és la d'evitar la concurrència de dos tipus de fons públics en la persona dels exconsellers, sinó que és purament i simplement la d'atendre una necessitat excepcional, especial, per facilitar la reincorporació al món laboral. Nosaltres entenem que aquesta pensió ha de ser incompatible amb qualsevol altra retribu-

ció. És a dir, per tant, nosaltres demanaríem l'addició de l'expressió «privats». És a dir: «Tanmateix, els exconsellers deixen de percebre aquesta pensió en el moment que obtinguin una altra retribució amb càrrec a fons públic o privats».

Francament, senyores i senyors diputats, en uns moments en què molts ciutadans pateixen pel manteniment de les seves minses pensions, és potser una incongruència, per no dir alguna paraula més gruixuda, tolerar, permetre la possibilitat que exconsellers puguin seguir gaudint de pensions amb càrrec als fons públics i, al mateix temps, d'esplèndides retribucions amb càrrec a empreses privades o a la seva activitat professional. Creiem que la classe política hauria d'evitar aquestes imatges, aquestes possibles sospites de privilegi respecte a la resta de pensionistes.

Res més. Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per al torn en contra, el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. És una agrupació d'una única esmena, potser per subratllar aquest tema. El senyor Mir ha fet una exposició molt grandiloqüent, però crec, senyor Mir, que aquesta és una esmena que fa molts anys que la presenten vostès, que el Grup d'Iniciativa també l'ha presentada, i el text del Projecte de llei és un text que fa molts anys que s'arrossega. Ràpidament, per reproduir l'argumentació que hem anat donant any sí i any també, dos motius, o dos arguments.

Primer: el Pressupost regula fons públics i, per tant, és lògic que parli que si cobra un altre fons públic no cobri aquesta pensió. Segona argumentació... És clar, vostè diu: «Esplèndides retribucions en el sector privat». Escolti, vostè repassi on són, què fan, molts, més d'un centenar de diputats i una bona colla de consellers, en aquests moments, i veurà que la situació és molt diferent. *(Remor de veus.)* Oh, a vostè li pot ser indiferent, vostè deu ser funcionari públic, suposo. Perquè, és clar, al que és funcionari públic li és molt poc lesiu per als seus interessos passar a ser..., de conseller a passar a ser exconseller; si és funcionari públic, es reintegra al seu lloc de treball. Ara, si és un senyor, com n'hi ha molts, que es mou en el sector privat, que tenen un despatx professional obert, aquest senyor pot passar anys..., i li podria citar casos, amb noms i cognoms, que a hores d'ara no han recuperat el nivell d'ingressos que tenien abans. Per tant, mentre que és molt fàcil de delimitar si el nivell és assolit o no és assolit, si hi ha una compensació equitativa o no a un ex alt càrrec si és un funcionari públic, no és aquest el cas si no ho és. I per tant, per això nosaltres continuarem un any més oposant-nos a aquesta extensió de la situació del qui rep fons públic al que en rebí de fons privats.

Moltes gràcies, senyor president. *(Remor de veus.)*

Punt 1

El president

Moltes gràcies, senyor Escudé. Per defensar l'esmena 195, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat senyor Novella té la paraula.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Agruparé les esmenes 195, 210, 214, 217 i 219, i retirarem l'esmena 222 i també l'esmena 226.

El president

Molt bé.

El Sr. Novella i Izquierdo

Bé, amb el permís de la presidència, i molt breument, donada l'avançada ja del temps, aquest conjunt d'esmenes que ara defensaré bàsicament fan referència a tres qüestions: la primera, la pensió dels consellers un cop deixen el càrrec; la segona és tot un conjunt d'esmenes relacionades amb els avals, fonamentalment de l'Institut Català de Finances –tot el grup d'esmenes–, un tema d'endeutament i, finalment, un aval que es sollicita per a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Bé, l'esmena 195, amb relació a l'article 26.3, de pensions, l'únic que fa el nostre Grup és fer un afegit dient que deixin de percebre-la, els exconsellers, quan tinguin una retribució pública, però que també pugui haver-n'hi una de privada. És a dir, en el cas que n'hi hagi una de privada, que també deixin de percebre aquesta pensió.

Sobre el tema dels avals, el Grup de la majoria entendre que, pel que ja hem expressat en diverses ocasions, nosaltres tenim certa desconfiança, política i econòmica, en la gestió que dels avals fa l'Institut Català de Finances. I en aquest sentit, presentem ja unes esmenes que, en diversos anys, han tingut les mateixes característiques. Bàsicament, que no siguin solidaris –excepte en el cas d'empreses públiques, entitats autònomes o ens locals–, que l'aval que es doni sigui un segon aval i, finalment, que a la memòria que presenti l'Institut Català de Finances hi figurin detalladament la situació dels avals i dels préstecs –els concedits, els realment efectuats, els fallits, els recuperats i el risc acumulat. Tenim una justificació: l'índex de risc amb què treballa l'Institut Català de Finances és superior a la mitjana de les entitats similars a la resta de l'Estat.

L'esmena 219, el que fem nosaltres és, sobre el tema de l'endeutament, limitar els anys. Ja haurà sentit el senyor Escudé que, per un tema de claredat, limitem l'exercici i evitem transferències entre exercicis.

I per últim, manifestar, amb l'esmena 226, que ens oposem a l'aval a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Si hi ha hagut un error en la meua expressió, l'esmena que retirem és únicament és la 222; és a dir, la 226, en aquest sentit, la mantenim.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. Esmena 195, m'estalviaré repetir l'argumentació que ara mateix acabava de fer al senyor Mir; l'esmena 195 és el mateix tema dels fons privats i els fons públics dels exconsellers.

L'esmena 210 és un tema... –«els avals autoritzats no tindran en cap cas caràcter solidari»–, aquesta és una qüestió que ja vam debatre amb el Grup Socialista ahir a la tarda, a l'esmena 211, ja vaig llegir l'article 4 de l'Ordre del 15 de març del 96, apartat b d'aquest article, que diu exactament quan és solidari i quan no ho és. Per tant, tampoc no podem admetre ara l'esmena del Grup d'Iniciativa similar a la que defensava ahir el Grup Socialista.

L'esmena 214 va lligada amb aquesta que acaba de defensar el senyor Novella, perquè elimina l'expressió del segon aval. Com que hi ha casos que hi ha segon aval, no tindria sentit que acceptéssim aquesta supressió.

L'esmena 217... Home, potser, en una perspectiva estrictament burocràtica, potser podria ser útil, aquesta proposta que fa el senyor Novella; ara, seria un greu comparatiu absolut i total, senyor Novella –suposo que n'és conscient–, amb totes les altres institucions financeres. Perquè, una institució financera que hagués de donar llistat d'aval concedits, d'aval autoritzats, llistats de pagaments efectuats, fallits, import recuperat i risc acumulat..., això seria aquell registre confidencial que circula, llistes negres entre els bancs. Realment, per fer això valdria més sol·licitar –que potser algun dia vostès ho sol·licitaran– la supressió d'aquest organisme. Per tant, no hi estarem d'acord.

Pel que fa a l'esmena 219, és una qüestió que ja vam debatre en un altre moment, al llarg d'aquesta maratoniana sessió –a l'esmena 218–, la qüestió d'instrumentar les actuacions que s'han endarrerit a final del període per manca d'autorització..., millor dit, per retard en la rebuda de l'autorització, per part del Govern de l'Estat, a aquest tipus d'endeutament; aleshores, ens sembla lògic el text de l'article 32, i no acceptaríem aquesta esmena 219.

Jo, d'entrada –i el senyor Novella ha fet bé d'advertir-ho quan ha dit que retirava l'esmena 222 i també la 226–, quan he vist l'esmena 226 he vist que realment interpretava incorrectament l'expressió del senyor Novella, que efectivament no la retirava, perquè és una esmena important, que suposo que el meu company, el senyor Francesc Codina, quan hi haurà el debat –suposo que l'han fet, perquè ho fan sempre– de l'esmena a la totalitat d'aquest organisme autònom, tindrà ocasió d'explicar-los el perquè de tot això. Però, en definitiva, en aquest moment, específicament a l'apartat 15 d'aquest article 32, em sembla que dient que aquest aval correspon al finançament necessari, conjuntament amb l'aportació patrimonial de capital que fa la mateixa entitat, per dur a terme el pressupost consolidat de la

Corporació per a l'exercici corresponent, ens sembla que és suficient.

Nosaltres donarem suport... Vostès específicament, i molt especialment el Grup d'Iniciativa ha passat molta estona defensant la normalització lingüística, dient que era escàs, i ara un mecanisme tan important –almenys nosaltres ho veiem així– per a aquesta normalització lingüística, que és la Corporació Catalana, vostès aquí el volen deixar orfe, pràcticament, de qualsevol aportació. Per tant, no els estranyi que nosaltres discrepem d'aquesta desaparició que pretenen vostès i ens hi oposarem amb el nostre vot, com a la resta d'esmenes que ha defensat el senyor Novella.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Escudé. L'esmena 205, del Grup Socialista. Per presentar-la, té la paraula el senyor Nadal. M'indicarà si agrupa alguna esmena més?

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Sí, senyor president. Agruparé, si li sembla bé, les esmenes 205, 206, 207, 208, 209, 227, 253 i 254.

Bé, aquestes són un conjunt d'esmenes que estic convençut que el Grup de Convergència i Unió hi votarà favorablement i que el seu portaveu farà un torn a favor del posicionament del Grup Socialista, perquè són esmenes que no plantegen cap creixement de la despesa de la Generalitat, sinó tot al contrari. Els presentem propostes d'estalvi, un estalvi importantíssim de 26.515 milions de pessetes, per tant no proposem més despesa sinó estalvi –vostès han d'estar a favor d'aquesta proposta. A més, aquest estalvi no significa que deixin de fer obres d'infraestructures, perquè les obres d'infraestructures ja estan fetes; per tant, vostès ens han de votar favorablement. Però, a més, ens han de votar favorablement perquè les propostes del Grup Socialista són coherents amb el que és la seva línia ideològica, potser no tant amb el que és la línia ideològica dels socialistes, però perfectament coherent amb la línia ideològica de Convergència i Unió, de reducció del dèficit públic, de venda de les empreses públiques al capital privat; no al revés, que l'Estat o la Generalitat hagin de comprar empreses privades, diguem, deficitàries. Per tant, estem convençuts que vostès ens votaran favorablement.

Evidentment, el que demana el Grup Socialista és que la Generalitat no faci els avals a les empreses dels túnels d'accessos a Barcelona, de Túnels del Cadí, tampoc a GISA i tampoc a les Autopistes Terrassa - Manresa. Amb això el que demanem és que, per tant, deixin de fer aquests avals per valor de 15.000 milions de pessetes aproximadament. I tampoc volem que facin vostès una operació d'endeutament d'11.500 milions de pessetes de GISA per comprar accions de Túnels del Tibidabo. Això són aquests 26.000 milions que els deiem que es poden estalviar i diem que amb aquest estalvi no deixen de fer obra pública, perquè l'obra pública ja està feta, els túnels del Cadí ja estan fets per la iniciativa privada; els túnels del Tibidabo ja estan fets; l'autopista Terrassa - Manresa ja està feta, i nosaltres

els diem que vostès no comprin, a través de GISA, no comprin ara Túnels del Tibidabo. Ens sembla que vostès han d'estar d'acord amb nosaltres, perquè estan impulsant al Partit Popular que faci aquesta política i nosaltres els estem demanant que redueixin el dèficit, que no comprin accions d'iniciativa privada a través d'empreses públiques, sinó que facin el contrari.

Els voldria recordar una cosa, que l'any passat hi havia una disposició en els Pressupostos, la disposició addicional quinzena, que plantejava el que és la seva filosofia: «Vendrem les nostres participacions a les empreses de la Generalitat», i no n'han venut ni una. Han fet el contrari: van comprar per valor de 6.370 milions de pessetes accions del túnel del Cadí, amb un negoci rodó –suposo– per a l'empresa que va fer el crèdit, que era la propietària, en part, important, del túnel del Cadí, que deixa de pagar els seus deutes i ara els passa a la Generalitat i a sobre li dóna un crèdit la Generalitat, que la Generalitat ha de pagar a aquesta empresa, que és una caixa bastant coneguda.

Per tant, nosaltres els estem dient que no facin el que proposen en aquests Pressupostos, sinó que siguin coherents amb el que deien en el Pressupost anterior i que siguin coherents amb la seva línia ideològica. I també diem que no estem d'acord amb la modificació de l'objecte social de GISA, perquè GISA era una empresa que va tenir un excellent començament, una empresa de gestió d'infraestructures, una empresa que tot i que puguem dubtar a vegades que a través dels seus mecanismes hagi aconseguit la Generalitat traspassar part del seu deute a aquesta empresa, en aquests moments la Generalitat ja deu més de 85.000 milions de pessetes a GISA, i amb el que vostès aporten aquest any, 28.000 milions de pessetes més, GISA ja se situarà a 115.000 milions de pessetes que la Generalitat li deurà, a GISA.

Bé, tot i així, GISA ha fet una labor important de construcció d'infraestructures, però la feina de GISA era aquesta, fer de gestió perquè les empreses privades construïssin les infraestructures. Però ara resulta que vostès ens estan fent que GISA, que és una empresa de gestió, sigui accionista majoritària d'empreses extraordinàriament deficitàries. L'any passat li van passar el túnel del Cadí, 6.370 milions de pessetes, que en aquest moment ja tenim a l'immobilitzat immaterial de GISA, i ara, aquest any els carregaran 11.500 milions de pessetes de Túnels del Tibidabo. En total, GISA, que és una empresa de gestió, que no hauria de tenir immobilitzat –no hauria de tenir immobilitzat–, ja tindrà cap a 18.000 milions de pessetes d'immobilitzats en accions no rendibles.

Pot ser l'inici del fracàs de GISA, perquè aquest immobilitzat immaterial, 18.000 milions de pessetes, no el realitzaran mai, vostès; són empreses perfectament deficitàries. Tabasa, per exemple, últimament, en comptes d'augmentar la circulació de vehicles els tres últims anys ha tingut una corba descendent dels vehicles que han circulat per Tabasa. I, en la memòria de l'any 94, Tabasa tenia un endeutament a llarg termini i a curt termini de 29.000 milions de pessetes. Per tant, és una empresa que carregarà deutes a GISA. Pot ser el començament que GISA sigui una empresa que vagi entrant en una línia no positiva en la seva gestió. Per tant,

nosaltres no podem estar d'acord amb aquesta modificació de l'objecte social de GISA. GISA era una empresa de gestió, no ha de ser una empresa propietària d'infraestructures que la iniciativa privada ha sigut incapaç de gestionar. Per tant, no podem estar d'acord amb aquesta proposta.

I finalment, tampoc estem d'acord que el Govern de la Generalitat hagi de fer un pla economicofinancer per pagar aquests deutes de Tabasa i aquests deutes de GISA. Per tant, siguin coherents amb la seva línia ideològica, s'estalvien 26.000 milions de pessetes, que no serà un cost en infraestructures, que ja estan realitzades, que la iniciativa privada no va ser capaç de finançar, però vull dir que s'espavili la iniciativa privada. Siguin coherents i, per tant, votin aquestes propostes del Grup Socialista.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El diputat senyor Escudé té la paraula pel torn en contra.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. El senyor Nadal ens ho ha explicat de forma molt senzilla i molt primària, val a dir-ho, perquè, és clar, l'argumentació és dir: «Oi que ja hi ha algú que s'ha embarcat? Oi que les autopistes hi són? Doncs, que s'apanyin.» Això, potser en una conversa de cafè és una manera, un estirabot fàcil i enginyós, però, és clar, en un debat pressupostari no pot ser, perquè, és clar, com sap perfectament el senyor Nadal, no és tan fàcil com dir: «Ja està fet», és que s'ha de pagar. «—Oh!, que s'apanyin.» És que, en molts casos, la concessió corresponent, senyor Nadal —i vostè ho coneix perfectament— preveu unes obligacions, uns avals, que és el que fa el Govern de la Generalitat. Perquè, en definitiva —esmena 205—, Tabasa, Tabasa necessita aquest aval per refinançar el venciment d'uns deutes que també estan avalats; és un compromís.

206, Túnel del Cadí. El Túnel del Cadí necessita aquest aval per refinançar el venciment dels deutes anteriors.

207, la societat preveu dur a terme una operació de finançament, que és el cas d'Autema, una operació de refinançament del deute per la qual cosa li caldrà acumular tots els avals que ja li han estat autoritzats pel Parlament, perquè aquí vostè no n'ha parlat, però és que aquest cas concret, el 207, és l'acumulació d'una sèrie d'avalis anteriors.

Esmena 208, el mateix cas amb GISA. GISA necessita aquest aval per poder finançar les obres que li han estat carregades pel Govern. Aquí ja no es tracta de gestió privada i que s'espavilin, és el mateix Govern que ha actuat a través d'aquest mecanisme flexible que és GISA per portar endavant una sèrie d'obres d'infraestructura, i això és d'acord amb el pla economicofinancer de la societat, que si el Govern no hi donés compliment, vostè, senyor Nadal, suposo que seria el primer de queixar-se que el Govern no compleix les seves obligacions.

Esmena 209, a l'autopista de Terrassa - Manresa. Miri, precisament aquest és un cas que cada any discuteixen.

Bé, jo sóc de Terrassa i circulo poquíssimes vegades per aquesta autopista, almenys en la part d'amunt, però a la part d'avall sí, en la connexió dels túnels de Vallvidrera. Aquí és un cas claríssim, les condicions de concessió d'Autema diu que aquesta entitat té dret a un aval per la tercera part del seu deute i aquests 1.000 milions que ara es preveuen com a apartat d és el que falta per arribar a la tercera part d'aquest aval, diguem-ne, pactat en el seu moment.

Esmena 227 —i ara anem per un altre cantó—; l'esmena 227..., vostè també nega que GISA pugui tenir aquest endeutament en relació amb una ampliació de capital de Tabasa. És clar, això suposo que no ha escapat a la seva atenció, senyor Nadal, que aquesta operació es fa perquè pugui plantejar-se —com ja s'ha manifestat per part del senyor conseller de Política Territorial— un ajustament a la baixa en el peatge d'aquests túnels de Vallvidrera, perquè, és clar, vostè i molts companys seus es passen molt temps —perfectament vàlid— demanant reduccions, fins i tot anul·lament dels peatges; ara, això també té una compensació i un mecanisme que el Govern ha pensat possible per permetre legalment reduir aquest peatge, passa per això, passa per una fragmentació del trajecte i adquirir una participació a Tabasa, perquè la part que repercuteixi sobre l'usuari sigui menor. Aleshores, és clar, vostè ens critica quan ho fem i quan no ho fem.

I així mateix amb les altres dues esmenes en relació amb altres autopistes, excepte el tema de la variació de l'objecte social de GISA. Pensi que aquesta variació que incorpora el Pressupost de la Generalitat és per donar compliment als nous requisits de la Llei de societats anònimes. Per tant, no fem més que ajustar els estatuts de GISA a les exigències noves de la legislació general.

Per aquest motiu, senyor president, arribat el seu moment, ens oposarem a aquest conjunt d'esmenes que ha defensat el senyor Nadal.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat senyor Escudé. Per defensar l'esmena 216, del Grup Socialista..., la diputada senyora Carme Figueras, de l'escó estant.

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, moltes gràcies, senyor president. És un esmena a l'article 31, el punt 4, apartat d, que preveu l'ampliació en 1.600 milions de pessetes de l'aval que ara és de 2.000 milions de l'Hospital General de Catalunya. El Grup Socialista ha presentat una esmena per tal que aquesta ampliació no es porti a terme fins que no sigui presentat al Parlament de Catalunya un pla de viabilitat de l'Hospital General de Catalunya i que aquest s'acompanyi d'un estudi de les necessitats assistencials de la zona i de les capacitats per a cobrir-les per part dels operadors de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública de la comarca del Vallès Occidental. Aquest pla ha de demostrar la viabilitat de l'Hospital General de Catalunya sense anar en detriment dels centres hospitalaris de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública.

Val a dir que faríem una esmena tècnica en el sentit que el pla de viabilitat no ha de ser aprovat pel Parlament, com dèiem, ja que aquesta última paraula, la paraula «aprovat», potser no tindria sentit perquè, igual com ha passat en altres plans de viabilitat d'empreses a les quals s'han concedit avals, és lògic que es presenti un pla al Parlament però no que l'aprovi; qui l'hauria d'aprovar és el consell d'administració de l'empresa.

El Grup Socialista creu que demanar que aquest Parlament vegi i estudiï aquest necessari pla de viabilitat abans de comprometre-hi fons públics és quelcom molt lògic i raonable. I és per això que demanem que el Grup de la majoria –el Grup de la majoria– ho tingui en compte. Val a dir que fins ara no veiem gaire clara la política que ha portat el Departament de Sanitat pel que a l'Hospital General de Catalunya, i és per això que demanem passar al terreny de la transparència en aquest tema.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per contestar el torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorrens

Sí, gràcies, senyor president. Existeix un pla de viabilitat, que es va elaborar en el moment de la concessió del primer aval; a més, hi ha els plans d'empresa per al període 95-99. A hores d'ara tenim constància que s'està redactant i actualitzant el pla de viabilitat, adaptat als escenaris actuals econòmics i sanitaris; la situació ha evolucionat. Aleshores, nosaltres, tot i que trobarem coherent amb la nostra interpretació del tema el fet que la senyora Figueras hagi, diguem-ne, retirat aquest concepte d'aprovació pel Parlament, evidentment, el Govern té intenció de presentar tan aviat com pugui aquest Pla. Ara, òbviament, tots coneixem la situació dels problemes immediats de la supervivència d'aquesta institució hospitalària, i la urgència de la necessitat d'aquests avals, doncs, fa que a curt termini no puguem condicionar-ho a aquesta normativa que preveu, en aquests moments, l'esmena socialista. I per tant, tot i que hi votarem en contra, doncs, recollim la sensibilitat i la petició que feia la senyora Figueras, sobretot –hi insisteixo– tenint en compte la retirada d'allò que és més difícil donar compliment en temps hàbil, que és aprovar pel Parlament aquest tipus d'actuació.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. L'esmena 232, del Grup Socialista; esmena a l'article 33: la diputada senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Moltes gràcies, senyor president. Confio que la inèrcia denegatòria del Grup de Convergència i Unió no els porti també a dir o anunciar-nos que votaran en contra d'una esmena que considerem absolutament raonable i que, fins i tot, hem arribat a pensar que és una errada

en els plantejaments pressupostaris que ens fa el Grup de Convergència i Unió.

Es tracta, estrictament, dels elements que intervenen en el càlcul de la tarifa del cànon de sanejament, atès que, en data 28 de març d'enguany, aquest Parlament va aprovar la Llei d'autoritzacions pressupostàries i financeres, que venia a regular el que s'anomena la pròrroga pressupostària i que feia la previsió precisament de l'increment d'algunes qüestions econòmiques, i mencionava, explícitament com a cas particular, l'increment de la tarifa i el cànon de sanejament.

En aquella Llei, aprovada per aquest Ple, es determinaven precisament en quins conceptes i en quines quanties es calculava l'increment de la tarifa de sanejament i el cànon de sanejament. Entre aquests hi ha un element, que és el de matèries en suspensió, que en aquell moment es va preveure que fos de 32,26 pessetes/quilo. Ara en aquesta proposta de pressupost se'ns planteja que aquest element es torni a incrementar de preu, amb la qual cosa tindríem una complexitat de càlcul molt important, perquè durant una etapa d'aquest exercici seria vigent un preu i durant una altra etapa seria vigent un altre preu, i ens sembla que, veritablement, ha estat una errada i que el que correspon és corregir-la tornant precisament al que va aprovar al seu dia aquest Ple, que és 32,26 i no 36,26.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. El diputat senyor Escudé per al torn en contra.

El Sr. Escudé i Pladellorrens

Sí, gràcies, senyor president. No crec que sigui la inèrcia que apuntava la senyora diputada. Aquesta és una esmena que a mi m'ha preocupat bastant al llarg de la preparació d'aquest debat perquè fa un canvi que no s'explica; en Comissió es va donar per defensada globalment, no es va donar la més petita explicació del perquè d'un canvi de quatre pessetes, ara se'ns diu: «Oh, és un error.» Bé, si és un error, s'esmenarà, òbviament.

Ara, almenys la informació que jo he rebut de l'organisme corresponent, és que aquesta és la quantia. Fins i tot se m'ha dit –fins i tot se m'ha dit–, senyor Martí Carnicer, és que, en tot cas, per poder acceptar això se'ns hauria de dir quines actuacions del Pla de sanejament caldria reduir o suprimir. Bé, en definitiva, aquesta és la nostra posició. La senyora diputada diu: «Aquest número és incorrecte.» A mi el Departament em diu que entenen que és correcte; fins al moment actual no hi ha hagut pas cap explicació, almenys satisfactòria per a mi, i comprendran que almenys, cautelament, nosaltres ens hi oposedem. Si, efectivament, és un error, que aquest 6 ha de ser un 2, doncs, no hi haurà òbviament cap problema; que per correcció d'errades o per modificació o el que convingui es faci. En tot cas, si fóssim a temps, que no ho sé, abans de la votació de comprovar-ho, doncs, hi podríem donar satisfacció. Però hi insisteixo: fins una prova més fefaent als meus ulls, jo haig de donar suport, òbviament, al text que el Govern proposa a aprovació.

1200

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Escudé. Per l'esmena 233, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula... (*Pausa.*) Des de l'escó? Endavant. Em dirà quines acumula.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Si m'ho autoritza, acumularé tot un seguit d'esmenes: 233, 234, 237, 240, 241, 247, 249 i 250. Sintèticament... (*Pausa.*) Perdó, doncs, hem tingut un error.

El president

La 249 ja havia sigut defensada, i a més a més és del Grup Socialista.

El Sr. Novella i Izquierdo

Perdó, senyor president. He tingut una errada. Molt bé, doncs faríem: 240, 241 i 250.

Bé, a les tres primeres esmenes que nosaltres presentem es tracta de demanar, quan hi hagi alienació d'immobles, la prèvia informació al Parlament. Les altres dues fan referència a la nostra oposició a l'alienació de títols d'empreses en les quals tingui, diguem, participació la Generalitat. 240 i 241: fan també evident la necessitat de consultar prèviament al Parlament per modificar concerts educatius o qüestions relacionades amb les universitats.

A la 247 demanem 2.000 milions per a programes ocupacionals. I finalment, a la 250 fem que, dintre dels programes d'actuació odontològica, hi hagi prioritat per a les zones deprimides. Sintèticament, senyor president, aquesta és la nostra posició.

Moltes gràcies.

El president

Per al torn en contra, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. Esmena 233: demana informació prèvia. Ja ho hem debatut en altres casos, nosaltres entenem que no procedeix; que, en tot cas, hauria de ser una informació a posteriori i que ja està previst en molts apartats del pressupost.

Esmena 234: la supressió del tema, millor dit, en aquest cas Iniciativa va més enllà que el Grup Socialista, perquè demana la supressió de la facultat del Govern per acordar l'alienació de títols representatius del capital de les empreses. Vull dir que vostès estan defensant el capitalisme d'Estat, podríem dir, en aquest cas, o posar traves que l'Estat es desvinculi, en aquest cas que la Generalitat es desvinculi del seu portafolis de títols de societat. Bé, nosaltres entenem, malgrat la crítica que ens ha fet el Grup Socialista, que és bona aquesta línia de privatització i que s'ha de seguir, i ens oposarem a aquestes esmenes.

L'esmena 237, doncs, vol suprimir tot el tema d'expedient d'alienació de béns immobles. Nosaltres manténim la bonesa d'aquest apartat; forma part, també, d'aquesta disposició addicional desena i, per tant, mantindrem el text.

Esmena 240: torna a ser el tema de la informació, la modificació del concert educatiu. Demanen vostès «amb consulta prèvia al Parlament». Nosaltres, en la línia de tot el que he explicat, doncs, ja li he explicat l'actitud més negativa. En tot cas, a més a més, en aquest tema concret, l'autorització del Departament per modificar els concerts s'efectua no per decisió unilateral, sinó en el marc de l'aplicació dels acords assolits amb les patronals i els sindicats. I tota aquesta concreció es fa en una mesa de negociació; aleshores no té sentit que hi hagi –ens sembla a nosaltres, perdó– una consulta prèvia al Parlament de Catalunya.

Esmena 241: passa el mateix, aquesta consulta prèvia en els pressupostos de les universitats catalanes. És un tema de gestió, d'execució, i una vegada més hem de dir que entenem que el Parlament ha de rebre informació a posteriori, però no amb caràcter previ.

L'esmena 247: aquí vostès el que volen –em semblava que ja l'havien defensada, però bé, és igual– és que siguin gestionades pels ajuntaments determinades partides pressupostàries del Departament de Treball. Com ja he explicat –devia ser algun altre grup– en una esmena similar, el criteri del Departament és atendre la demanda social, i el criteri no és qui gestiona, si gestiona una administració concreta o una altra, o una entitat col·laboradora. Per tant, nosaltres no ens podem comprometre que aquests 2.000 milions siguin gestionats específicament i necessàriament pels ajuntaments.

Finalment, a l'esmena 250, trencant una mica aquesta línia de no-acceptació d'esmenes, aquesta és una esmena que ens sembla prou correcta. Es tracta d'una disposició addicional, la vint-i-dosena, que estableix un programa d'actuació odontològica i integral i òptica per a la població escolar, és un pla pilot, i aleshores el que demana l'esmena és que es prioritzin les actuacions cap a les zones més deprimides socialment. Ens sembla molt correcta aquesta concreció, aquesta precisió i, per tant, hi donarem suport.

Per tant, senyor president, arribat el moment de la votació nosaltres ens oposarem a l'adopció de totes les esmenes que ha defensat el senyor Novella, a excepció de l'esmena 250, que hi donarem el suport que creiem que es mereix.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. L'esmena 259, del Grup Socialista i subsegüents, en allò que es pugui agrupar. (*Pausa.*) Perdó?

El Sr. Carnicer i Vidal

Segons les nostres notes, la 242, la 243 i la 244 no han estat defensades.

El president

Sí, teniu raó.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president.

El president

242, 243 i 244.

El Sr. Carnicer i Vidal

La diputada senyora Duch.

El president

Endavant, endavant.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, acumularé les esmenes 242, 243 i 244. Des d'un relatiu cansament –que suposo que acusem diputats i diputades d'aquesta cambra– i a partir d'un exercici de responsabilitat. Ja m'ho havien advertit en la presa de possessió, que el debat pressupostari era especialment feixuc, i aquests dies ho puc comprovar i ratificar.

Bé, aquestes tres esmenes es refereixen a la política universitària del Govern de Catalunya i volen complementar les que aquest matí ha defensat el meu company, el diputat Magí Cadevall. Ell s'ha referit a esmenes en relació amb inversions i equips d'investigació i manteniment universitari, i aquestes tres esmenes es refereixen a revisió del sistema de finançament, un altre en relació amb plantilles, i un altre final sobre programació. Segurament aquests dos dies hem conjugat un verb a bastament, que és el de «prioritzar», i segurament que tots els diputats amb una certa especialització sectorial pensem que la nostra àrea és especialment prioritària, i, segurament, deu ser així, però segurament governar i fer un pressupost deu ser elegir, prioritzar, tanmateix, a partir de recursos, que segurament són escassos, davant de necessitats que segurament sempre són creixents. Per això diuen que va sorgir la ciència econòmica, i els pressupostos alguna cosa tenen a veure amb això.

Perdonin aquesta digressió, però a mi em sembla que la política universitària té un abast estratègic claríssim per a qualsevol país, i així ha de ser també per a Catalunya, i des d'aquesta perspectiva volia defensar aquestes esmenes. Sobretot quan ens trobem que en les tres direccions generals, ubicades al Departament de Presidència, perquè, ara per ara, encara no hem aconseguit de retornar universitats a Ensenyament, aquestes tres direccions generals pateixen..., la Direcció General d'Universitats, una pràctica congelació, amb un 0,4% de decrement; la Gerència, un 6%, i els dos serveis referits a recerca, a la recerca universitària, els succeeix el mateix que en la inversió en relació amb el pressupost global, segurament és més fàcil retallar des de la perspectiva de la recerca, quan la recerca, segurament és un element molt important de competitivitat futura, però també de qualitat de la docència. Bé, aquesta és la qües-

tió una mica en general, i és des d'aquesta perspectiva d'abast estratègic del nostre sistema universitari públic que plantegem aquestes esmenes d'addició de noves disposicions addicionals.

Anant per ordre, la 242, que jo penso que en aquesta no seria bo que el Grup Socialista obtingués la resposta tradicional que el representant de la majoria ens està dispensant en tota la sessió, perquè, entre altres coses, el que nosaltres demanem és corregir el sistema universitari complementant les actuals subvencions a fi de corregir els desequilibris detectats, i em sembla interessant fer avinent que això no és sinó intentar complir una Moció que va aprovar aquest Parlament l'any 93, el 6 d'octubre del 93, però que també es recull, la mateixa filosofia, en una resposta que el conseller de la Presidència, per escrit, trameta a una pregunta del diputat Bargalló, en el sentit de plantejar una correcció dels criteris de subvenció a les universitats a partir de paràmetres més objectivables. Això és el que nosaltres ens plantegem, això és el que voldríem, perquè es donen situacions de greuges comparatius escandalosos entre les universitats, com així ho han recollit en manifestacions públiques alguns rectors de les universitats catalanes, i també com es recull en un manifest signat per representants estudiantils el maig del 96 a la ciutat de Tarragona.

Ens volem, per tant, fer ressò d'aquesta situació, d'un finançament caracteritzat per excessius greuges comparatius i per insuficiència des del punt de vista de la seva dotació. Per tant, el nostre objectiu –i penso que en aquest sentit podríem coincidir– seria intentar aplicar de forma gradual una assignació de recursos a les universitats que permeti millorar-ne l'eficiència i corregir els efectes de la massificació, i també corregir les discriminacions que s'han observat els darrers anys.

Una segona esmena, la 243, es refereix a la conveniència que el Consell Executiu elabori un pla quadriennal d'adequació de les plantilles a la normativa vigent. Em sembla que no descobreixo res si afirmo que algunes universitats comencen a situar-se en un llinar de gir cap a la illegalitat, com a mínim, segons allò que defineix la Llei de reforma universitària, des del punt de vista de proporció de professors ordinaris i no ordinaris, i certament, a què em referiré ara, des del punt de vista de la programació, segurament que condiciona l'esdevenidor d'aquestes plantilles, l'horitzó de consolidació de molts professionals, d'incentivació de la seva tasca... Si, a més a més d'això, hi afegim que, periòdicament, el comissionat planteja la conveniència de replantejar-se el sistema contractual, la situació és de gran incertesa per a una generació important. Em queda un minut.

El tema de programació, esmena 244. Bé, aquí, el que demanem, simplement, és el compliment de la llei; la Llei 26/84, de coordinació universitària i de creació de consells socials, establia el mecanisme de coordinació, de programació d'estudis; des d'aquest punt de vista es tracta d'una esmena que planteja una qüestió de gran transcendència social: tots hem viscut fa pocs dies les dificultats, l'angoixa i les tensions de tots aquells estudiants que intenten aconseguir una plaça en el sistema universitari, i a hores d'ara ens trobem que el mes de

juliol, em sembla que 12.766 estudiants s'han quedat sense plaça. El que sembla bastant evident és que les previsions faran que un de cada tres estudiants no podrà cursar la primera opció prevista; segurament un sistema universitari no pot respondre a les demandes individuals; segurament que han de ser combinades a partir de la demanda social i d'això altre que es diu «taxa de retorn» o «cost - benefici», però segurament que és important que dissenyem un sistema de programació fins al 2000, amb un calendari precís i amb uns compromisos pressupostaris, perquè, altrament, com ha reconegut un rector en una compareixença a la Comissió de Política Cultural d'aquest Parlament, segurament les universitats difícilment poden planificar la seva activitat i segurament es menysté el grau d'autonomia universitària.

Aquestes serien les tres esmenes, complementàries a les que hem defensat al matí, per tal de reforçar la política universitària catalana.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Escudé, té la paraula per al torn en contra.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, gràcies, senyor president. Esmena número 242. En el moment que hi hagi, efectivament, un nou model de finançament de les universitats públiques catalanes, si es donés el cas d'una major dotació per a alguna universitat concreta, que és el que contempla l'esmena número 242, existeix ja una partida, la 02.11.442.09, que recolliria la nova situació; per tant, entenem que és innecessari fer una disposició addicional nova específica.

Esmenes 243 i 244. Aquí, el que fan és, a diferència de l'esmena anterior, prescindir totalment del comissionat d'universitats i dir que el Consell Executiu, a la primera, realitzarà un pla quadriennal d'adequació de plantilles, i la segona diu: «El Consell Executiu farà una programació dels nous estudis.» Quant a l'esmena 243, el finançament de les universitats, el comissionat ja preveu les dotacions necessàries per a la plantilla adequada i relacionada amb l'experimentalitat dels ensenyaments finançats. D'acord amb l'autonomia universitària, no ho oblidem, cada universitat realitza l'adequació de les seves pròpies plantilles. Per tant, ens oposaríem a l'adopció de l'esmena 243.

I pel que fa a la 244, d'acord amb la Llei 26/94, del 19 de desembre, aquesta programació universitària, que es demana que la faci el Consell Executiu, es fa anualment pel comissionat, a partir dels projectes presentats pels respectius consells socials de cada universitat. D'altra banda, el ple del Consell Interuniversitari de Catalunya, no fa gaire temps, el 29 d'abril, va aprovar una proposta per a la implantació, integració i reordenació dels ensenyaments universitaris per als propers anys, i estableix una proposta de normativa d'establiment i aplicació. Per tant, són temes que ja estan recollits i fixats, s'estan aplicant i entenem que no és convenient incorporar aquesta disposició addicional que pretén l'esmena 244.

Per aquest motiu, senyor president, ens oposarem, arribat el moment de la votació, a l'adopció d'aquestes esmenes.

Moltes gràcies.

El president

L'esmena 259, del Grup Socialista. Per defensar-la té la paraula el diputat senyor Piella.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Amb el seu permís, i per economia de temps, ajuntaria la 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266 i 267. En definitiva, aquesta agrupació, la faria concretament en tres conceptes: un, respecte a la denominació econòmica de la Catalunya interior; l'altre, pel que fa a cultura i patrimoni, i l'altre, pel que fa a infraestructures.

Senyor president, senyores i senyors diputats, durant aquest debat ha sortit el cinema, concretament, han sortit els germans Marx, els va fer sortir el senyor Escudé; més tard ha sortit en Bergman, l'ha fet sortir el senyor Bargalló; ha sortit la filosofia, però em penso que també valdria la pena fer sortir una mica la novella, perquè aquest debat sembla una mena de novella sud-americana. En definitiva, això no és res més, també, que la crònica d'un supòsit o d'un debat anunciat. Vol dir que, en definitiva, no perquè hi posem molta raó, perquè hi posem molta eloqüència o perquè hi posem molt de temps, el debat serà diferent.

Començant per les esmenes que li he anunciat que defensaríem, concretament si fem referència a la denominació econòmica de la Catalunya interior, en definitiva, un tema que d'una manera recurrent fa servir el Govern de la Generalitat i el seu president és que ens hem de fixar en Europa, i posa exemples clars, i en aquest aspecte hem de ser conscients que Europa fa una distinció molt clara entre el que són nacions o estats amb un nivell determinat i altres nacions o estats que estan en una altra velocitat, en una segona velocitat, com poden ser Grècia, Espanya, Portugal o Irlanda. Per evitar que hi hagi un *gap*, que hi hagi una diferència molt important entre un tipus d'estats i uns altres, hi ha una política concreta, una política de cohesió, que el que intenta és donar unes certes facilitats a aquests estats que estan en una segona velocitat perquè agafin la velocitat dels primers. En aquest aspecte, jo, això, ho concretaria en la primera esmena, la que fa referència als incentius per al reequilibri industrial de Catalunya, que el mes de febrer, concretament, la Conselleria d'Indústria els va anullar, amb la idea que, possiblement —això ho diu en una contesta el conseller d'Indústria—, en aquest debat de pressupostos seria possible tornar-los a posar. És això el que s'està demanant: concretament, que l'Ordre que en principi es va fer l'any 92, fent unes subvencions d'un 20% per a la instal·lació d'indústries a la Catalunya interior, que després es va reduir al 15%, i que ara en certa manera ha desaparegut, el que es demana és que es tornin a tenir en compte aquestes subvencions per al reequilibri industrial de Catalunya i per evitar una Catalunya a dues velocitats.

També en aquest aspecte el que es demana és que concretament els ajuntaments i les entitats locals puguin actuar d'una manera clara, rehabilitant el seu patrimoni industrial, i al mateix temps també actuar d'una manera decidida per tal d'incentivar les seves economies locals.

I també un altre tema que és important, i que es posa en aquest primer grup, que és el tema de les telecomunicacions, que seria convenient que el Govern donés un tipus de pla per tal que les telecomunicacions arribessin a tots els municipis de muntanya d'aquest país, i ens evitéssim el *handicap* gros que pot originar que a uns llocs arribin les telecomunicacions i a altres no.

Pel que fa al segon grup, el que fa referència al patrimoni, aquest es concreta en dos: un d'ells, el que fa referència als monestirs reials; en definitiva, crec que és important que hi hagi una actuació del Govern de la Generalitat quant a rehabilitar el patrimoni, però crec que això hauria de tenir unes certes prioritats. En aquest aspecte, creiem que els monestirs reials, com poden ser Santes Creus, Poblet, Sant Cugat o Ripoll, haurien de tenir plans concrets per tal de donar-los la importància que tenen dintre de la història de Catalunya. I també, pel que fa al patrimoni, hi ha el tema que el patrimoni no s'acaba amb el patrimoni religiós; hi ha un patrimoni industrial, el que fa referència a l'arqueologia industrial, que ja sabem que mitjançant el Museu de la Ciència i la Tècnica hi ha un interès de la Generalitat, però jo crec que no n'hi ha prou, i valdria la pena que es donés un tractament preferencial o important per recuperar aquest patrimoni.

I concretament, pel que fa al tercer nivell, al nivell d'infraestructures, el que es demana és que, ja que hi ha un conjunt de plans, un d'ells, el Pla de carreteres, que aquest Pla de carreteres es compleixi, i amb això es donin nous crèdits pressupostaris convenients, i pel que fa al sanejament, doncs, crec que hem de ser conscients que les depuradores no són un mitjà, són una finalitat, i evidentment, si no aconseguim que les aigües negres i les aigües a depurar no arribin a les depuradores, hauréu fet una inversió molt important amb uns resultats francament ridículs. Per això, el que es demana és que hi hagi un pla concret per tal que el cent per cent de les aigües a depurar, mitjançant col·lectors, arribin a les seves respectives depuradores.

Aquestes són les idees que s'intenta transmetre al Govern, el que s'intenta donar amb aquest pressupost, i a partir d'aquí voldríem saber quina és l'opinió, quines poden assumir per tal de mirar de donar solució als temes exposats.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

El diputat senyor Escudé, per al torn en contra.

El Sr. Escudé i Pladellorrens

Sí, gràcies, senyor president. Senyor Piella, miri, l'esmena 259, vostè ha explicat les vicissituds d'aquesta Ordre del Departament d'Indústria, i el que demana

l'esmena és que torni plenament a la totalitat del contingut de l'Ordre del mes de maig del 94. I això ha variat, i no es pot modificar per una raó molt senzilla, perquè per damunt nostre existeix una normativa comunitària i, en aquests moments, els percentatges que assegura i cobreix el Departament són els màxims permesos per aquesta normativa comunitària, i en funció de l'existència d'aquesta normativa de rang superior es va haver de modificar el percentatge anterior d'aportació de subvenció per part del Departament.

Esmena 260. Demana vostè un programa d'incentivar el naixement de microempreses; precisament, el programa de suport a l'autoempresa ja contempla la participació dels ens territorials, forma part de les actuacions del Departament i, per tant, entenem que no guanyaríem res posant ara una declaració dient que la Conselleria de Treball crearà un fons cofinançat amb les administracions locals. Com podem obligar les administracions locals a finançar un fons per decisió d'una esmena al text del pressupost d'un organisme que no afecta l'Administració local? Que és en aquest cas, el cas que ens ocupa, la Generalitat. Per tant, aquest tema no és viable.

Esmena 261, que la Conselleria d'Indústria creï un fons de dinamització econòmica. Home, vostè sap perfectament, per la comarca d'on prové vostè, que el Departament d'Indústria disposa ja des de fa molts anys d'un programa de reequilibrament territorial i que el ve executant en la mesura de les seves possibilitats pressupostàries, directament a través de la Direcció General d'Indústria, o indirectament a través de l'organisme autònom Cidem.

Esmena 262: el tema que vostè any rere any planteja, de la qüestió del manteniment dels monestirs reials. Jo li haig de manifestar, en nom del Departament, que aquesta és una prioritat del Departament, i concretament li explico en cada un dels monestirs reials quina és l'actuació del Govern de la Generalitat a través del Departament de Cultura. Poblet: s'ha restaurat el palau nou de l'abat; dues fases de restauració del monestir; ara es té acabat el projecte de restauració de la tercera fase; més no es pot fer. Ripoll: enguany s'estan acabant les obres de restauració de la portalada, així com la seva protecció —aquest és un tema que vostè hi va mostrar..., recordo moltes iniciatives parlamentàries sobre aquesta qüestió—; això és el que hi ha. Sant Cugat: les obres plurianuals de restauració de les capelles barroques finalitzaran dintre d'aquest exercici, així com la intervenció en la cambra subterrània per instal·lar-hi, immediatament que es pugui, el centre de restauració de béns mobles. I finalment, el quart monestir reial, Santes Creus: a través de l'Oficina de Gestió de Monuments, es pretén la supressió de les barreres arquitectòniques per a enguany, la restauració de la recepció i de la botiga annexa, s'ha realitzat un muntatge escenogràfic i audiovisual explicatiu de la història del Císter a Catalunya. I això són les actuacions que amb càrrec al pressupost d'enguany ha fet o està fent o pensa fer immediatament el Departament de Cultura.

Esmena 263: el tema de connexió de tots els col·lectors, perquè en definitiva aquest és el problema. Aquest matí en parlava amb el senyor Boada; ara sí que ho veig clar.

1204

Aquí el que pretén vostè no són grans coses, sinó que qui pagui tant les conduccions en alta com en baixa sigui amb càrrec al sistema de sanejament del Pla de sanejament de la Generalitat. I aquesta no és la situació; els de l'Administració local, les conduccions en baixa és competència seva i és ella qui n'ha de suportar el cost. Per tant, no podem acceptar l'esmena 263.

Esmena 264: el tema del patrimoni de l'arqueologia industrial. Vostè sap, jo també ho sé, perquè està instal·lada la seu central a Terrassa, que el Museu de la Ciència i de la Tècnica, en col·laboració en moltes actuacions concretes amb l'Associació del Museu, ha endegat un inventari del patrimoni industrial. Això s'està fent i, per tant, no creiem que calgui posar aquest detall que s'hi incloguin els utensilis, les eines, les màquines, etcètera, que és el que pretén l'esmena 264.

A l'esmena 265, el tema d'Incasol. Incasol té una partida, Incasol disposa d'una xarxa de polígons i desenvolupa actuacions òbviament en funció de la demanda que existeixi. Per tant, ens oposarem també a l'adopció d'aquesta esmena.

266: aquest Pla plurianual per adequar la xarxa de carreteres, sense tanta grandiloquència, d'un pla quadriennal o plurianual, li haig de dir que existeix un programa, en l'actualitat ja, un programa d'inversions de millora general de la xarxa, que s'està executant i, per tant, ens oposarem a l'adopció d'aquesta esmena.

I finalment, esmena 267, el tema de les telecomunicacions. El Departament ja realitza aquestes infraestructures en telecomunicacions a través d'una entitat ben concreta del Departament de Presidència, que és el Centre de Telecomunicacions. Per tant, entenem que específicament dintre d'un programa de política territorial no s'escau, perquè ja existeix a través del Departament de Presidència, i per això també ens oposarem a aquesta esmena número 267.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Deixarem aquí el debat, que reprendrem demà al matí, i iniciarem ara les votacions. *(Pausa.)*

Per acord del Ple es procedirà, en primer lloc, a llegir les esmenes transaccionades, o transaccionals. El secretari senyor Bosch procedirà a la seva lectura.

El secretari segon

Gràcies, senyor president. Transaccional sobre l'esmena 258: «Trenta-unena. Pla director d'inversions locals. 1. Durant aquest exercici pressupostari el Departament de Governació ha de redactar un informe sobre totes les partides d'aquest pressupost destinades a entitats locals, indicant en cada cas la finalitat, els criteris i els procediments d'assignació o de distribució als ens locals destinataris d'aquestes partides i l'òrgan responsable de llur gestió. 2. L'informe a què fa referència l'apartat 1, juntament amb els altres elements d'informació que calguin, ha de servir de base per a l'elaboració del Pla director d'inversions locals, que ha d'establir els criteris de distribució i gestió de les diferents partides previstes als pressupostos per a transferir a les corporacions

locals i ha de fixar els mecanismes de coordinació entre elles. Els instruments de coordinació d'aquest Pla també han d'afectar, en els termes que estableix la legislació vigent, les subvencions de les altres administracions catalanes –diputacions, consells comarcals i altres entitats locals– i les de les altres administracions públiques que hi participen destinades a les entitats locals. Aquest Pla s'ha d'aprovar d'acord amb el procediment establert per la Llei municipal i de règim local de Catalunya.»

Transaccional sobre l'esmena 286: «Trenta-dosena. Millora del transport públic de viatgers. Dintre les previsions pressupostàries, i mitjançant les modificacions de crèdit pertinents, el Govern ha de promoure la millora del transport públic de viatgers a tot el territori de Catalunya per tal de facilitar l'accés dels usuaris als diferents equipaments d'àmbit comarcal.»

Transaccional a l'esmena 296: «Trenta-tresena disposició addicional. Reforma de l'Institut Català de la Salut. El Govern ha d'elaborar un projecte de llei per a la reforma de l'Institut Català de la Salut, el qual ha d'ésser presentat al Parlament abans del 30 de juny de 1997.»

I finalment, transaccional sobre l'esmena 334: «El Govern de la Generalitat promourà, dins les previsions pressupostàries per al 1996, un programa de recuperació del biogàs contingut en els fangs procedents de les plantes depuradores de les aigües residuals actualment existents, quan les condicions tècniques ho facin possible i en derivi un estalvi econòmic.»

(Pausa.)

El president

Iniciarem la votació. Procedirem, en primer lloc, d'acord com ha sigut demanat per algun dels grups, a la votació de les esmenes, de la totalitat de les esmenes, llevat l'esmena 250, que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha determinat que la votaria a favor. No és així?

El Sr. Escudé i Pladellorens

Sí, senyor president. Però, si no ho recordo malament, també hem anunciat la decisió de votar favorablement l'esmena 336. Per tant, hauria de ser 250 i 336.

El president

I 336. Per tant, iniciarem la votació per grups, perquè m'ha sigut demanada votació separada.

El Sr. Carnicer i Valls

Senyor president, les dues esmenes que s'han esmentat i totes aquelles que tenen transaccionals van a part, no?

El president

Sí. Llavors, per simplificar el concepte de les coses, encara que sigui una ordenació una mica..., però em penso que és més clarificadora: votarem en primer lloc les esmenes 250 i 336 i les esmenes transaccionals. Estan conformes? *(Pausa.)* D'acord.

Doncs les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb el text de les esmenes 250, la 336 i les esmenes transaccionals que ha llegit el secretari senyor Bosch, que es posin dempeus.

Les dues esmenes, la 250 i 336, i les transaccionals han quedat aprovades per unanimitat de les diputades i els diputats presents en l'hemicicle.

Anem ara a votar les esmenes presentades a tot l'articulat i les disposicions addicionals pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. *(Pausa.)*

El Sr. Novella i Izquierdo

Nosaltres anunciem la retirada de les esmenes 174 i 175.

(El Sr. Carnicer i Valls demana per parlar.)

El president

Senyor Martí Carnicer?

El Sr. Carnicer i Valls

Segons les meves notes, també la 222 havia estat retirada. Per tant, demanaríem votació separada de la 215, la 226 i la 225.

El president

Comencem per votar..., estem votant les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Votarem, en primer lloc, les esmenes 215, 226 i 225, tal com acaba de ser demanat.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb el text d'aquestes esmenes, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin en contra d'aquestes esmenes, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin, que es posin dempeus.

Les esmenes que acaben de ser objecte de votació separada han sigut refusades per 59 vots en contra, 20 vots a favor i 34 abstencions.

A continuació, passem a votar el conjunt de les esmenes presentades per Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin a favor dels textos d'aquestes esmenes, que es posin dempeus. *(Remor de veus.)*

Volen fer el favor de guardar silenci? *(Pausa.)*

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin en contra d'aquestes esmenes, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin?

Aquestes esmenes han estat refusades per 59 vots en contra, 48 a favor i 6 abstencions.

Passarem seguidament a votar les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya; totes les esmenes a l'articulat i a les disposicions addicionals.

Vots a favor del text de les esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat refusades per 59 vots en contra, 48 a favor i 6 abstencions.

Procedirem ara a votar les esmenes presentades pel Grup Socialista.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin a favor del text d'aquestes esmenes, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin, que es posin dempeus.

Les esmenes presentades pel Grup Socialista han estat refusades per 59 vots en contra, 48 vots a favor i 6 abstencions.

Procedirem ara a votar –també se m'ha demanat votació separada– els articles 11, 12, 15, 20, 31 i 32 i les disposicions addicionals 25 i 26, però haig de subratllar que, de l'article 31, en queda exclosa la lletra 4.d.

El Sr. Novella i Izquierdo

Demanaríem també en aquest bloc la votació de l'addicional quinze, la quinzena.

El president

L'addicional quinze. Unida en aquest bloc?

El Sr. Novella i Izquierdo

Sí, sí, inclosa en aquest bloc. I, en votació a part, l'addicional vint-i-dosena.

El president

Sí, ja ho teníem apuntat, d'acord. Doncs, anem a votar els articles 11, 12, 15, 20, 31 –excepte la lletra 4.d.– i 32 i les addicionals 25 i 26 i 15, l'addicional 15.

Les senyores i els senyors diputats que estiguin a favor del text d'aquests articles, que es posin dempeus.

Les senyores i senyors diputats que estiguin en contra del text d'aquests articles, que es posin dempeus.

Abstencions?

Els articles que acabo de citar han sigut aprovats per 65 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció.

D'acord amb la petició que m'ha estat formulada, votarem ara la disposició addicional vint-i-dues.

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president... Encara que aquesta petició també l'havia formulat jo mateix, crec que s'haurien d'afegir

1206

a la disposició addicional 22 totes aquelles disposicions addicionals que han estat objecte de transacció i que abans el senyor secretari ha llegit.

El president

No, ja s'han aprovat.

El Sr. Carnicer i Vidal

Han estat votades íntegrament, no s'ha votat solament la part esmenada?

El president

Ja les hem votades...

El Sr. Carnicer i Vidal

Íntegrament?

El president

Ja les hem votades. *(El Sr. Novella i Izquierdo demana per parlar.)* Senyor Novella...

El Sr. Novella i Izquierdo

Senyor president, entenc que hem votat l'article 31 sense la 4.d...

El president

Sí, la 4.d l'hem de votar ara. Es pot votar conjuntament amb l'addicional, o per separat? *(Pausa.)* Separades. D'acord.

Anem a votar la disposició addicional vint-i-dosena. Vots a favor del text de la disposició addicional?

Vots en contra?

Abstencions?

La disposició addicional ha sigut votada per unanimitat de les senyores diputades i diputats presents a l'hemicicle.

Anem a votar ara la número 4.d de l'article 31, que havíem exclòs de la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb el text del número 4.d de l'article 31 que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin, que es posin dempeus.

La lletra 4.d de l'article 31 ha sigut aprovada per 65 vots a favor, 20 en contra i 28 abstencions.

I ara passarem a votar la resta del text de la Llei, fins a..., tot el que portem de debat, exceptuant l'addició de noves disposicions addicionals, que ja votarem demà al matí, després de la sessió de debat que començarà demà al matí. Per tant, anem a votar la resta de l'articulat i disposicions addicionals que fins ara no havien estat objecte de votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin, que es posin dempeus.

La resta del text de la Llei de pressupostos, fins al moment que ha estat sotmesa a votació, ha quedat aprovada per 65 vots a favor, cap en contra i 48 abstencions.

Es suspèn la sessió, que es reprendrà demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i set minuts.